

NOUL PATRIARH AL ROMÂNIEI

I. P. S. S. Nicodem, noul Patriarh al României, împreună cu d. Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri.

IMAGINILE

← Banchet in onoarea d-lui prim-ministru

D. Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri, rostindu-și discursul la banchetul dat în cinstea d-sale de parlamentari. În dreapta și în stânga d-lui prim-ministru, d-nii consilieri regali: Alex. Vaida-Voevod și C. Argetoianu.

RĂSPUNSUL SENATULUI LA MESAJ

Comisia Senatului, în frunte cu d. președinte C. Argetoianu.

RĂSPUNSUL CAMEREI LA MESAJ

Comisia Camerei, în frunte cu d. președinte Alex. Vaida-Voevod.

Serbarea de sfârșit de an la școala militară de geniu.

D. General Iarca distribue premiile.

Nouii sublocotenenți.

Foto: I. B. Ursian

GRAND HOTEL REX MAMAIA

CEL MAI ELEGANT HOTEL
LA CEA MAI FRUMOASĂ PLAJĂ
AER • MARE • SOARE • LUX

INTR'UN CADRU DE RAFINATĂ MONDENITATE.

INFORMAȚIUNI ȘI REȚINERİ DE CAMERE

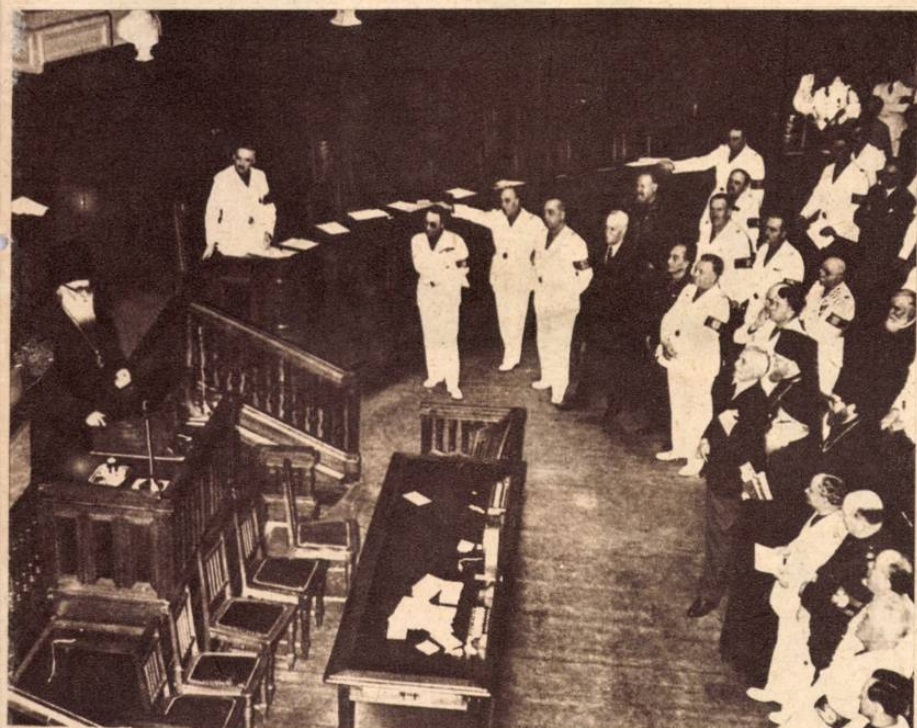
„ROMANIA”

SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREȘTI, STR. DOAMNEI 1
AGENȚII ÎN TOATĂ ȚARA.

SĂPTĂMÂNII

NOUL PATRIARH AL ROMÂNIEI

I. P. S. S. Nicodem, noul Patriarh al României, pronunțându-și discursul după alegere.

Noul Patriarh părăsind palatul Adunării Deputaților.

Transformați visurile în realitate!

Pentru ca să câștigați admirația și dragostea unui bărbat, nu ajunge numai o personalitate incântătoare. Astăzi mai mult ca oricând trebuie să fiți atrăgătoare. Unui bărbat îi place să fie în compania cuiva cu care să se poată mândri.

Fața Dvs. este partea cea mai remarcată; puteți oare să riscați întrebuintarea unei pudre care nu convine tenului Dvs.?

Cu pudra Three Flowers veți fi sigură de succes. Tonurile calde ale feței filtrează prin transparența vapoasă a pudrei,

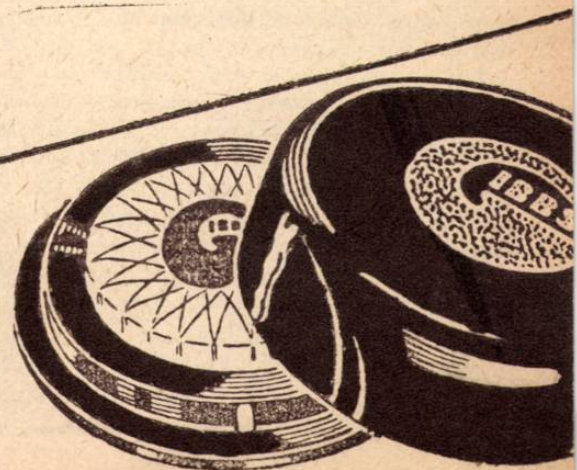
care dă figurei Dvs. un aspect plăcut, delicat și incântător, menținându-vă atrăgătoare ore întregi.

H U D N U T
Pudră și Cremă

O regulă elementară a igienii

pretinde spălatul regulat al gurii dimineața și seara. Numai săpunul de dinți Gibbs spală și desinfectează temeinic dantura.

Firme ȘI PATRONI LA MAHALA

N'AM AVUT cum să caut în registrul firmelor la Tribunal sau Camera de comerț, ca să fac o statistică de cele mai întrebunțate embleme în Capitală. Dar și fără această investigație nu rămâne nici o îndoială că șampion al firmelor nu poate fi altcineva decât pitorescul: „Mitică, băiat vesel”. El e prezent în toate ramurile de comerț. Fie la bodegă, lăptărie, măcelărie, fie la lustragerie, frizerie, droguerie, etc. Bucureștiul dela un capăt la altul este un furnicar de „Mitici”, care toți se recomandă a fi „băiați veseli”.

Dacă treburile te îndreaptă într-o zi spre cartierele periferice ale urbei, rămasă moștenire de la strămoșii Bucur, nu se poate să nu întâlnești zeci

de „Mitici” cocoțați pe tinichelele pe deasupra ușii de intrare. Pe unii dintre aceștia am avut — fără să vreau ocazia să-i cunosc — și mă grăbesc să vă împărtășesc impresia ce mi-au lăsat.

Într-una din aceste ultime zile, tot căutând — și negăsind — prin cartierul „Maica Domnului” un lustruitor de mobile ce-mi fusese recomandat, am intrat într'un soi de bodegă să iau un „răcoritor”. Prăvălia era mică și stăpânul ei, gras și grav, o împlinea aproape singur. Când am intrat, patronul nici nu s'a uitat la mine. Era ocupat. Servea băiatului din prăvălie, un puștiuleț de vreo doisprezece ani, o bătae sdravănă, invocând, printre injurături, tot felul de motive: că n'a măturat, că n'a adus vin din pivniță, că n'a dus la timp copilul la strand și câte și mai câte.

Că să-l scap pe băiat de sub palmele patronului, m'am grăbit să cer un sprit. N'a lipsit poate mult ca furia patronului să se reverse și asupra mea. În orice caz dacă n'a făcut mai mult, uitături de fiară tot nu s'a lăsat până nu mi-a aruncat. Dacă nu mi-ar fi fost milă de băiat, ași fi plecat indignat, negustorul urmând să-și bată mai departe „salariatul”. Dar am suportat privirile urâte ale mustăciosului patron, făcându-mă că nu-l observ, ca să-l determin să isprăvească păruiala și să se ocupe de clienți. Tot injurând, a turnat vin dintr'o sticlă, sifon dintr'alta și mi-a aruncat paharul atât de „delicat” că era să-l sfărâme de teighea. Cât am rămas în „bodegă”, patronul s'a uitat la mine cu ochi de criminal, care — mărturisesc sincer — nu m'au lăsat deloc liniștit. Am socotit că nu era de mine acolo, am plătit și-am eșit. În fața prăvăliei era tocmai stația de autobuz. Și cum autobuzul n'a venit decât după câțiva timp, ca să nu mă plictisesc am rotit ochii peste casele și curțile din jur. În cursul acestei operații am ajuns cu privirile până la firma bodegii din care eșisem. Ce figură trebuie să fi făcut, Dumnezeule, când pe tinicheaua vopsită galben și cu litere roșii am citit inscripția:

LA MITICĂ, BĂIAT VESEL
Coloniale și vinuri alese

Fiorosul „Mitică, băiat vesel”. — Azi joacă marele Juve”. — Invitație la bal.

Ce părere aveți despre această veselă figură a bodegarului din cartierul „Maica Domnului”?

...Ce părere funebă trebuie să aibă oare despre „veselie”, „Mitică” — bodegarul din „Maica Domnului”?

Un alt „Mitică, băiat vesel” l-am găsit în cartierul „Moșilor”, ca proprietar al unei cismării. În încăperea mică a atelierului un singur om lucra asupa unui toc înalt de damă. Când a ridicat ochii spre mine mi-am dat seama că oboseală și că o tristețe

exprimau ei. Cismarul era slab, prăpădit, cu mâinile murdare, cu fața stoarsă, cu orbitele infundate. Mă așteptasem, conform firmei, să găsesc acolo un om radios, cu fața rumenă, cu vorba mucalită și-am dat de-o umbră, care deabia își ducea zilele.

— Dumneata ești patronul cismăriei?

— Chiar eu! Și dacă sunteți dela percepție să știți c'ați nimerit-o prost. N'am mai încasat nimic de aproape o săptămână.

L-am liniștit, dar figura-i tot tristă a rămas. Am ezitat, până să-l întreb ce l'a determinat să-și pună pe firmă indicația: „Mitică, băiat vesel”. Dar am făcut-o totuși, mânat de curiozitatea de-a cunoaște explicația.

— Așa am apucat-o dela răposatul. Nici nu m'am gândit vreodată să o schimb. Și poate c'ar fi trebuit, — a adăugat mai pe urmă cu o voce stinsă — pentru că mie nici nu-mi spune Mitică. Numele meu e Dobre Paraschiv...

O DROGUERIE, O FRIZERIE ȘI-UN BAL.

Și-acum câteva „mostre” de firme, întâlnite pe la periferii.

Prin „Ferentari” o droguerie are următoarea emblemă: La „Zeița blondă”. Proprietara e o cucoană grasă, deloc tânără și foarte brunetă. Pe una din firmele laterale aflăm că ea vinde „Parfum de odiclon cu toate miroasele”...

Prin „Floreasca” o frizerie se intitulează: „a intelectualilor”. Înăuntru un gunoier dela U. C. B. și-un lustragiu își lasă obrazul măcelărit de doi ucenici, debutanți în ale bărbieritului. Dar oamenii nu protestează. La frizeria „intelectualilor”, o chichineafă de 2 x 3, e o onoare să fii servit, chiar dacă sângele curge în abundență.

Un „birt economic” se intitulează într'un cartier de fabrici: „La Nicu din Căcaleți”. Cu o astfel de recomandare, nu m'a prins mirarea că negustorului nu-i prea merg treburile... deși la el „concretizează” în fiecare seară celebra „dizeză” universală Aneta Pițurcă și renumita cântăreață mondială, Florica Marinache.

Prin cartierul „Oborului”, o prăvălie unde se vând semințe de flori poartă emblema: „La Balena”. Ce legătură o fi găsit proprietarul prăvăliei între delicata floare a „Reginei Noptii” sau între parfumată tuberoză și uriașul mamifer marin nu ne putem explica.

Tot atât de neexplicabilă ni s'a părut, printre multe altele, firma unei gogoșerii dela „Moși” care se intitulează: „La Monte Carlo sub bombe”...

De ani de zile sunt obsedați de firma unei frizerii de pe Calea 13 Septembrie și pe care trecerea vremii nu mi-a putut-o șterge din memorie. Frizerul — oamenii din această branșă se consideră întotdeauna, printre ceilalți meseriași, ca aparținând păturii „subțiri” și culte (pentru că citesc zilnic jurnalul și cântă din gitară) zic, frizerul acesta — „intelectual” desigur — și-a intitulat astfel „Salonul”:

La Hai — GOGU — Laif

lată o emblemă a cărei deslegare e tot atât de anevoioasă ca a unei complicate enigme. Fără îndoială însă, că după un moment de derută, v'ați dat seama că și mine că în această firmă e vorba de d. Gogu, patronul, care om cu multe cunoștințe în toate domeniile și limbile și-a pus un nume englezesc salonului său de coafură.

Britanicul „high-life”, a devenit pentru poliglotul frizer de pe 13 Septembrie: HAI-LAIF... ceea ce desigur e același lucru... Celor ce frecventează numai cinematografele din centru și sunt atrași spre ele, fie de orbitoarele firme luminoase fie de afișele colosale care acoperă, în culori, pereți întregi, — le spunem că la periferie — și sunt atâtea cinematografe în părțile marginase ale Capitalei, afișele se scriu de mână patronului sau a plasatorului. Un film cu Fred Astaire devine: ASTĂZI DANSEAZĂ FREDA STER, iar celebrul Jouvett e anunțat fonetic: JUVE.

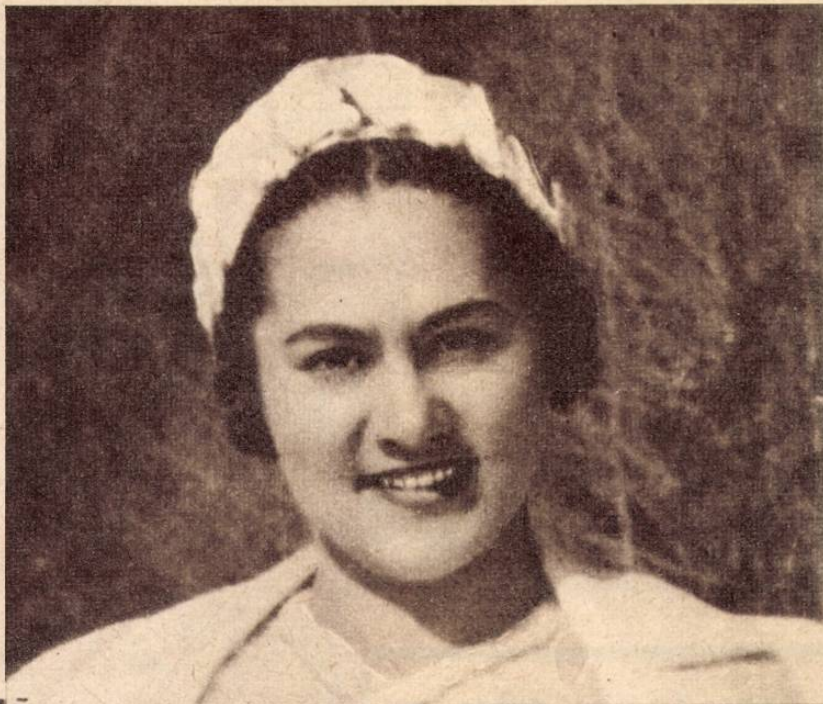
Afișul tipografic — după cum se vede — n'a pătruns încă la mahala, unde constituie desigur un lux, rezervat doar boerilor. Când cineva are de anunțat ceva: vreo reuniune, vreo nuntă, un bal sau chiar un match de box, pune mâna pe-un toc sau pensulă, o moaie în cerneală și cu ortografie „sui-generis” și caligrafie proprie, confecționează, într'unul sau două exemplare, pe hârtie de maculatură sau de pungă, „avizul” respectiv. Unul din acestea — care abundă la periferie — a fost prins de aparatul reporterului nostru fotografic, adus special la capătul liniei 53 pentru a immortaliza alăturata invitație la marele bal dansant și „costumant”, al cărui „matineu” va începe la ora 9 seara fics p. m. și va dura până în zorii zilei.

Am reprodus aici acest „afiș-aviz”, nu numai pentru savoarea lui, ci și ca un protest vehement împotriva celor ce nu sunt convinși cât de modernizată și intelectualizată este populația scumpei noastre Capitale...

LIVIU FLODA

Domnișoara ROMICA POP

campioana națională de patinaj, o polisportivă care face cinstesportului românesc.

7 MINUTE pe zi
și vă veți prelunghi
TINERETEAA
cu ani...!

Femeile recurg la fel de fel de trucuri pentru a-și ascunde vârsta adevărată — și totuși ce simplu este să vă păstrați frumusețea și farmecul tinereții! Pentru aceasta este suficient să întrebuințați zilnic cele 2 creme Pond's „C” (de noapte) și „V” (de zi), deoarece ele alcătuiesc un tratament de înfrumusețare complet.

Femeile din înalta aristocrație a Angliei și Franței, femeile americane admirate pentru frumusețea lor, și-au arătat satisfacția pentru rezultatele minunate obținute după întrebuințarea regulată a celor 2 creme Pond's. Este datorită fiecărei femei să încerce tratamentul de înfrumusețare Pond's — atât de simplu și totuși atât de eficient — descris în mica broșură ce se găsește în orice ambalaj de cremă Pond's.

Iată broșura ce se găsește în orice ambalaj de cremă Pond's. Ea vă dă toate explicațiile necesare pentru aplicarea metodei Pond's — metodă ce a necesitat ani de încercări științifice și de experiențe de laborator. Urmați aceste sfaturi și veți dobândi o piele netedă, fină și catifelată.

Pond's
COLD CREAM
VANISHING CREAM
PUDRĂ

Frumusețea
femeii prin
dantura ei.

Cu puțină pastă de dinți OVENALL, Doamnă, izbutiți să atrageți asupra Dvs. privirile tuturor, căci dantura devine albă ca zăpada. Milioane de femei din întreaga lume își datoresc frumusețea și sănătatea dinților lor, spumei pastei de dinți OVENALL, care curăță radical, întărește gingia și parfumează gura.

Ovenall

1 TUB „OVENALL” CONTEAZĂ CÂT 2 ALTELE, CANTITATIV ȘI CA EFECT

CITIȚI REVISTA

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

UN HAIDUC AL AMERICII DE NORD

Jess James prăda pe bogați, pentru a ajuta pe săraci, a fost primul care a imaginat atacurile împotriva trenurilor, a fost condamnat la moarte, a evadat și în cele din urmă a fost asasinat de un trădător. Aceasta e viața unui erou popular american.

FANTEZIA populară a creat de multe ori eroi cari au reușit să-și menție faima grație multiplelor ajutoare, date de cei săraci și oprimați. Așa s'a născut un Cartouche, așa a reușit să terorizeze, vreme de ani de zile, autoritățile din Missouri, faimosul Jess James. Omul acesta a stârnit interesul romancierilor cari scriau cărți în genul „Nick Carter”, astfel că isprăvile sale s'au bucurat de celebritate. Prin 1903 s'a turnat un film având ca subiect aventurile lui Jess James. Costul era de 200 dolari. Nu de mult, o societate cinematografică a consacrat fantastica sumă de 1.600.000 dolari, în acelaș scop. E, ce-i drept, cam mult pentru glorificarea unui tâlhar la drumul mare, mai bine spus un tâlhar al căilor ferate, căci aceasta era specialitatea eroului american. Jess James este un fel de Robin Hood al Americii.

CUM A DEVENIT BANDIT

Lucrurile s'au petrecut pe vremea când se construia calea ferată din Middle West. Între St. Louis și Jefferson, Missouri-ul, cu țărnicurile înflorite, înconjurat de coline însoțite, curgea într'un peisagiu paradisiac.

Astăzi se află prin partea locului vaste plantații de bumbac.

Pe vremea lui Jess James era o regiune forestieră, cu plantații reduse. Uscând bălțile, refrișând pădurile, smulgând din pământ rădăcini străvechi, țăranii dobândiseră terenul, pas cu pas.

Jess avea 17 ani, când se prezentă la casa mamei lui, agenți ai căilor ferate, adevărați gangsteri, cari încercau prin persuasiune, autoritate sau forță să constrângă pe micii proprietari să le cedeze terenurile cu un dolar arul. Cine rezista era bătut, zdrobit pur și simplu de energica intervenție a acestor indivizi. Fermierii însă, cari nu uitaseră încă vremea când erau atacați de pieile roșii, erau înarmați și se gândiră curând să reziste.

Într-o bună zi, unul dintre delegați, anume Barshee se prezentă la ferma d-nei James. Cu toată purtarea sa brutală și sigură de sine, a fost bătut măr de Franck, fiul mai mare al fermierei, și rănit la mână cu un foc de revolver, de Jess. Omul plecă, jurând că se va răzbuna. Făcu apel la forța publică din orașul vecin. Autoritățile, care erau în legătură cu societățile de cale ferată, aveau tot interesul să-l sprijine.

Dorind să se apere de urmăritori, Frank și Jess s'au retras în pădure, lăsând-o pe mama lor singură acasă. Atunci a început o dramă care avea să dureze 15 ani.

Mrs. James se afla singură la fermă, când se prezentă o companie comandată de Barshee. Acesta, presupunând că Franck și Jess se află în casă, aruncă o încărcătură de dinamită pe fereastră. Praful și pulberea se alesc din mica

locuință. Mrs. James își găsi moartea sub dărâmbături. Aflând această ispravă, Jess și Franck jurară să se răzbune. Jess îl găsi pe Barshee într'un salon, un fel de cârciumă suspectă depe acea vreme, și-l împușcă.

Apoi încălecă pe cal și porni în goană, dealungul liniei ferate. Puse la cale o serie de atentate, prăda pe călători, oprea trenurile în plină noapte, provoca deraieri și catastrofe. Companiile de cale ferată se văzură constrânse să suspende exproprierile, iar traficul de călători fu oprit de frica lui Jess James.

MAREA AVENTURĂ

Un șerif doritor să termine cu dezordinele și atentatele puse la cale de frații James și banda lor, obținu dela guvernator făgăduiala că Jess nu va fi condamnat decât la cel mult cinci ani închisoare, dacă se va preda de bună voie.

Jess James se constituie prizonier. Sub presiunea administratorilor de cale ferată, judecătorii își calcară făgăduința, iar Jess fu condamnat la moarte.

Franck parveni să-și elibereze fratele, chiar în momentul execuției, și apoi se retraseră amândoi în pădure, de unde atacau curierii guvernamentali și prădau băncile. A urmat o perioadă de isprăvi eroice, de întâmplări extraordinare. Terroarea domnea în tot locul. Fermierii primiau însă cu bunăvoință pe călăreții mascați, cari le cereau adăpost, la apus de soare. Erau membrii ai bandei lui Jess, care-i ajutau de multe ori, ferindu-i de oameni răi și spoliatori.

Ceea ce n'au reușit agenții guvernului, șerifii, polițiștii și oame-
nii republicei, a izbutit să facă trădarea.
Unul dintre tovarășii lui Jess, anume Bob Ford, veni într-o
noapte să-i propună lovitura. În timp ce șeful său stătea întors
cu spatele, și vorbea cu prietenul său, acesta îl împușcă.
Așa a pierit Jess James, erou popular, tâlhar la drumul mare.
Concetenii și prietenii săi din Missouri și Cansas, toți sâr-
manii pe cari i-a ajutat și i-a proteguit, sufletele romantice,
emoționate de tragica sa aventură, i-au ridicat un monument
funerar, pe cari se mai poate citi și astăzi:

„În memoria prea iubitului Jess James.
Asasinat de un trădător și un laș.
Al cărui nume nu merită să figureze aci.
1847 — 1882”.

În 1934 apărea în teatrele din micile orașe ale Middle-West-
ului, un bătrân frumos, care oferia 1000 dolari aceluia care
ar fi putut să-i dovedească că nu e el adevăratul Jess James.
N'a fost desmințit, iar locuitorii depe malurile Missouri-ului își
povestesc și astăzi în fiecare seară întâmplările extraordinare
ale prea iubitului Jess James.

VIAȚA MONDENĂ

Foto: St. Ignat

Sâmbătă, a avut loc la castelul Arcuda-Ilfov, logodna cunoscutei
vedete italiene Flora Volpini, cu dl. avocat Emilio Mihăescu. Nași
au fost d-na și dl. Petre Ghiță, fost vice-președinte al Camerilor.

Conacul dela Arcuda.

Desen: O. K. G. G. G.

Puteți Opri

căderea părului Dv. prin
PETROLE HAHN, loțiune
igienică suverană contra că-
derii părului, mătreței și
mâncărimei capului.

PETROLE HAHN, curăță
și dă un aspect lucios părului
fără a-l face gras, fixează coa-
fura și îi păstrează suplețea
naturală.

De vânzare pretutindeni
Refuzați contrafacerea și cereți
numai flacoane în ambalaj original
PRODUS FRANCEZ

Chirurgie estetică

Indepărtarea ope-
rativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

De supărătoarea

*transpirație
a picioarelor*

scăpați sigur întrebându-vă
renumita

Vasenol

Pudra de picioare

Vasenol pudra de picioare
neutralizează sudoarea,
având

efect desodorant sigur!

Eficace și la subțiori
transpirante.

Cutie de presărat Lei 38.—
Punga de rezervă Lei 24.—

O primejdie nebănuită în gura d-voastră!

Kalodont și în
tuburi mari

KALODONT

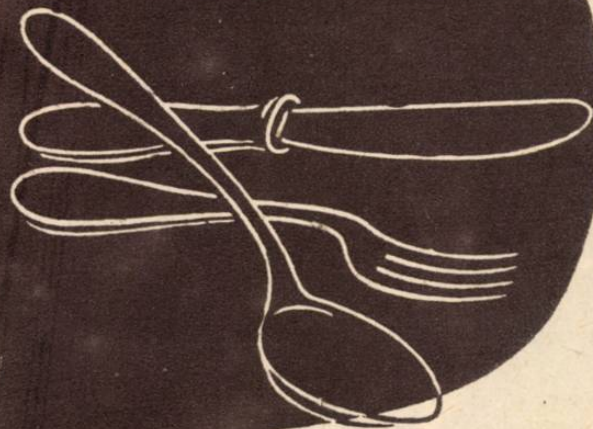
contra
pietrei
de dinți

Nici d-voastră n'ați întreprins încă nimic în
contra pericolului pietrei dentare? Nu așteptați
până când dantura d-voastră va fi început să
se clatine, ci întrebuințați mai bine imediat
Kalodont! Kalodont este singura pastă de
dinți din țară care conținând oleatul sulfuri-
cilor îndepărează treptat piatra dentară, îm-
pedicând reconstituirea ei.

VIM

curăță ori-ce

și metal

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită,
răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco
o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată
cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

ACTUALITATEA IN IMAGINI

COMANDANTUL SUPREM AL FORTELOR ARMATE BRITANICE IN CHINA
Vice-amiralul Sir Percy Noble, comandantul suprem al forțelor armate britanice în China.

CONTESSA CIANO LA RIO DE JANEIRO
Contesa Ciano, fiica lui Mussolini și soția ministrului de externe italian se află actualmente la Rio de Janeiro, unde s'a dat un banchet în onoarea ei. Iată-o la masă, întreținându-se cu ministrul de externe brazilian, dr. Aranha.

MOARTEA UNUI CELEBRU AUTOMOBILIST ENGLEZ
Richard Seaman, cunoscutul automobilist englez, s'a răsturnat la cursele pentru marele premiu Belgian din Spa sfărâmându-și automobilul și rămânând mort pe loc. Reproducem ultima sa fotografie, luată în ziua accidentului. Lângă el, tânăra lui soție.

INAPOIEREA LA LONDRA A PERECHEI REGALE ENGLEZE

Venind din Canada, Regele și Regina Angliei sunt ovaționați de mulțime, în fața palatului Buckingham, în al cărui balcon au ieșit, împreună cu principesa, să răspundă entuziasmului poporului.

Leopold Stokowski dirijează la Copenhaga

Celebrul dirijor Leopold Stokowski a dirijat pentru prima dată la Copenhaga, orchestra regală simfonică a Danemarcei.

ESCURSIUNI SĂPTĂMÂNNALE LA **P A R I S** ȘI LA **L O N D R A**

PLECĂRI IN FIECARE
S Â M B Ă T Ă

INSCRIERI ȘI INFORMAȚIUNI
„**R O M A N I A**“
SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREȘTI DOAMNEI 1
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA

AGENȚIE IN HALL-UL PALATULUI
REVISTEI NOASTRE
STR. CONST. MILLE Nr. 7-11

R E A L I T Ă T I . . .

DEINDE VIVERE...

Vizita Suveranilor Angliei în Statele Unite a ridicat o problemă cu adevărat americană. Multimea s'a arătat îngrijorată de menu-ul care va fi servit auguștilor oaspeți la masa președințială. Gospodine, gurmanzi, maeștri bucătari, restauratori au întreținut o vie discuție prin presă, recomandând rețete și dând sfaturi culinare.

Iar fermierii au trimis la Casa Albă miei, berbeci, vinuri alese, să fie cât mai gustoasă masa reginei Elisabeth și a regelui George. Ca să scape de avalanșa sfaturilor și a darurilor, d-na Roosevelt, a trebuit să scrie un articol special, publicat de întreaga presă americană, anunțând că s'a aranjat un meniu delicios, pregătit sub îngrijirea soacrei sale, d-na Sarah Roosevelt, o gospodină cu reputație incontestabilă. Articolul soției președintelui a calmat opinia publică. Înălții oaspeți au fost bine ospătați. Să nu vedem în preocuparea de mai sus a americanilor o simplă excentricitate... americană. O masă bună provoacă bună dispoziție, întărește o bună prietenie. Desigur istoricii ne-ar putea relata efectele politice ale multor banchete și ospățuri, cari au schimbat cursul evenimentelor. Adevărul etern: Deinde vivere, post... Sau, pe românește, puțin cam vulgar, dar plastic: Întâi stomacul, apoi...

TĂLCUL UNEI MANIFESTAȚII

În preocuparea americanilor de fi agreabili suveranilor englezi e o trăsătură de psihologie care depășește sentimentul de gazdă. Până acum vreo doi ani, poporul american se complăcea într-o senină izolare. Era fericit sub carapacea lui, unde ajungea prin muncă la abundență. Întâmplările ultime din Europa

însă l-au cam sguduit, și, treptat-treptat el părăsește proverbiala-i nepăsare. D. George Gallup, directorul „Institutului American de Opinie Publică” afirmă într'un articol — întemeiat pe vaste și minuțioase anchete — că azi 82% din populația americană e favorabilă aprovizionării cu alimente a statelor democratice europene, dacă acestea ar fi amenințate de vr'un războiu; iar 57% sunt pentru ajutarea lor cu materiale de războiu. Simpatia arătată peste Ocean Suveranilor Marei Britanii e desigur și o manifestare limpede pentru Aceia care centrează rezistențele împotriva agresiunilor în viața europeană.

AUTENTICĂ

Am vrut să închei aceste rânduri cu o anecdotă. Scena pe care o relatez nu e o plămuire, ci copia unor realități.

glumiți desigur.

— Dar șuncă pot căpăta?
— Ne lipsește, răspunde încruntat și bănuitor negustorul.
— Atunci dă-mi câteva ouă.
Furiu băcanul explodează:
— Ascultă Madam Müller, ai venit să cumperi, sau ca să faci politică?

CARNETUL DE SĂNĂTATE

Franța experimentează acum o mare reformă socială. Printr'o decizie a Ministerului Sănătății se introduce „carnetul de sănătate”.

Ce este acest carnet? Este fișa ce oglindește sănătatea posesorului lui, dela naștere până la zi. Caracteristicile și tarele hereci are sunt înscrise în acest carnet. Astfel medicul, în fața unui

pacient cu un atare carnet, nu mai are de rezolvat o problemă plină de necunoscute. El va putea mai cu precizie diagnostica și recomanda tratamentul salvator.

Carnetul de sănătate înlătuia o reformă de mult cerută, certificatul prenuptial, fiindcă o cuprinde. Sifilisul, nevrozele și degenerescențele vor putea fi la timp tratate, iar coșcițele lor tragice evitate. Societatea organizată va avea deasemeni mijloace preventive de apărare împotriva criminalilor, căci, cele mai adesea, aceștia sunt bolnavi nesupravegheați.

Ca orice nouă, carnetul de sănătate întâmpină rezistențe.

El n'a fost însă introdus silnic în Franța. Deocamdată are caracter facultativ.

O susținută propagandă demonstrează marea binefacere pe care-l prezintă acest carnet pentru individ și societate. Un amănunt important: Carnetul de sănătate nu poartă numele posesorului. El are doar înscris un număr, după care poate fi identificat. Astfel carnetul e anonim pentru alții, decât posesorul lui și medic.

Marea experiență pe care o face acum Franța a fost determinată de campania unei femei, Louise Hervieu.

Aceasta, o talentată desenatoare, a orbit din cauza unui sifilis moștenit, care i-a atacat retina. Necunoscând originile boalei, medicii n'au aplicat la timp tratamentul salvator. Dacă ar fi existat „carnetul de sănătate” și Louise Hervieu l-ar fi avut, atunci medicii curanți ar fi găsit înscrise în el tarele hereditare. Și nefericita artistă n'ar mai fi orbit. Căci sifilisul e azi nu numai tratabil, ci vindecabil.

Acum viața Louisei Hervieu e un supliciu. Ea și a

D-na Müller — din Hamburg, Berlin sau Viena — intră într'o băcănie să târguiască:

— Dă-mi un sfert de kgr. de unt.
— Imi pare rău, n'am...
— Aș vrea 100 gr. de cafea.
— N'avem, știți... Poate săptămâna viitoare...
— Făină ai?
— Ne lipsește.
— Puțină smântână, pentru copii.
— O! smântână,

găsit refugiu și alinare în lupta pentru scăparea omenirii de bolile moștenite, adică de tănuirea acestor rele moșteniri. Grație campaniilor ei, Franța experimentează azi „carnetul de sănătate”.

Acest carnet va indica pe aceia cărora nu le este îngăduit să aibă copii și va fi deci bariera multor suferințe.

INTRE SCYLA ȘI CARYBDA

Căsătoria e un jug, susțin mulți bărbați însurați. În adevăr, doi tineri care-și împreună viața se leagă să-și armonizeze caracterele, obiceiurile, gusturile.

Căsnicia nu e totuși un jug, dar e o jugulare a libertății individuale, acceptată de bună voie. Femeile au multe pricini să se plângă de soții lor; nu mai puțin bărbații se jeluesc, cui i-ascultă, că femeia cea mai bună e pretențioasă, cicălitoare, tirană.

Cei mai mulți dintre bărbații însurați jinduesc după libertatea celibatarului, care se duce unde vrea, se culcă atunci când îi vine poftă, mănâncă ce dorește. Iată însă cazul unui bărbat care

nu se mulțumește cu tirania unei femei, ci trăește sub teroarea a două „tigroaice”. E vorba de mecanicul american Nelson Peterson.

Însurat, Peterson se mișca în hăturile pe cari le ținea bine strânse, soția lui, Mary. Dar într'o zi din primăvara anului 1935, el întâlnește pe Caroline, o prietenă din copilărie. Caroline era văduvă. Și Nelson Peterson care o iubea din tinerețe, ținea s'o consoleze. Soția a aflat de infidelitatea soțului și a făcut scandal, care s'a încheiet cu un acord între soție și amantă: Peterson va petrece zilele cu soț cu nevasta lui și cele fără de soț cu prietena lui.

Viața pe două fronturi, cu două fericiri și dublă putere de suportare a cicălelilor s'a scurs, fără accidente, până zilele trecute. Când a izbucnit o ceartă violentă între Mary și Caroline. Motivul? Caroline pretinde că Peterson trebuie să petreacă cu ea Anul Nou, fiindcă 1 Ianuarie e zi fără de soț, iar Mary urmează să se mulțumească cu sărbătorirea zilei de naștere a bărbatului ei, care cade la 28, deci într'o zi cu soț.

Mary însă a declarat că nu cedează în ce privește Anul Nou, pe care înțelege să-l serbeze, cu soțul ei legitim.

La rândul ei, Caroline nu concepe să se încalce drepturile ei asupra zilelor fără soț.

În vâltoarea acestei certe, cu contabilitate dublă, bietul Peterson e prins ca un vas naufragiat între Scyla și Carybda.

Va scăpa oare teafăr din acest duel al ambițiilor feminine? Poate că da, fiindcă disputa a ajuns acum în fața tribunalului, care o va soluționa.

UN ÎNSPĂIMÂNTAT

Ați citit mai sus păfania mecanicului american cu două femei. Un caz opus e acela al tânărului francez Louis Genneteau. Acesta de trei ori s'a logodit, de trei ori a făcut toate preparativele pentru nuntă și de fiecare dată în ziua cununiei a dispărut.

Când mireasa, rudele și nuntașii se îndreptau spre altar, Louis o ștergea... în pădure. Nu-l silea nimeni să se însoare, își alesese singur tovarășa de viață, dar în clipa supremei consimțiri ezita. Locuitorii comunei unde locuiește Louis, afirmă că el ar fi fost vrăjit.

Noi credem însă că e un îndrăgostit de libertate. Și în fața perspectivei de a se supune constrângerilor căsătoriei, înspăimântat, se răzgândea.

A NECDOTĂ

Un profesor ceh a conferențiat la Praga vorbind despre „Cultură și stările de azi”.

Între altele, conferențiarul a spus:

„A fost bine, azi e foarte bine, dar ar fi și mai bine dacă, ar fi iar bine”.

Conferențiarul a fost foarte aplaudat.

Și non e vero,...

A. MUNTE

Un avion sosind dintr'o cursă lungă, la Rotterdam.

ROMÂNICA

STEWARD IN AVION...

LA 3000 metri, în nori, puteţi avea un dejun ca în orice restaurant terestru, dacă vreţi, chiar un whisky, o cafea şi un surâs de îmbărbătare.

Concomitent cu perfecţiunea tehnică — dotând securitatea şi valoarea mecanică, — aeronautica cunoaşte, an de an, ameliorări de confort.

Aţi văzut avioanele „Douglas D. C. 3.” ?

Adevărate saloane, — „Pullmann”-uri sburătoare...

Plecat pentru un sbor mai îndelungat, nu mai trebuie să ai grija hranei, pe drum.

Pe deasupra văilor, cu poienile lor minunate, peste crestele îngheţate ale munţilor, mai-mai să gădile pântecul uriaşului avion sau trecând, la câteva sute de metri, numai, mările, poţi lua un dejun care să satisfacă chiar şi ciudăţeniile de navigator răscolit de „Reisefieber”-ul pe care ca şi în deplasările terestre sau marine, mulţi dintre noi îl încercăm...

* * *

Pe o suprafaţă de un metru patrat, e instalat şi funcţionează un bar; cuvântul e prea sgârbit cu tâlcul, pentru că barul unui „Douglas” este, laolaltă, frigidaire, bucătăria, oficiul de remitere şi — mai ales — crama băuturilor după cari, până mai acum câţiva ani, un întreg continent american, tânjea.

La 3000 metri înălţime şi când te laşi purtat cu 300 km. pe oră, o porţie de şuncă şi un pahar cu bere, vin să pună punctul pe i, în ciclul desfătărilor turistice... Dar în puzderia de călători, care mai de care îşi descoperă preferinţe culinare deosebite; viteza şi altitudinea te fac capricios. Şi cine oare să tempereze pretenţiunile? Americanii, — practici, aşa cum îi găsim în toate manifestările, — au introdus „steward”-ul la bord, în echipaj.

Aşa cum pilotul — prim desăvârşeşte navigaţia, aşa cum celălalt pilot conduce aparatul, cum mecanicul de bord ciuleşte neconţinut urechia, integrându-şi ritmul motorului în bătăile inimii sale şi tot astfel cum radiotelegrafistul, rămâne, neclintit, la postul său de recepţie, menţinând legătura cu „lumea”, — stewardul are rolul şi răspunderile sale. Barul, — deci, buna dispoziţie a călătorilor, — e lăsat în seama sa şi cine înţelege ce înseamnă „buna dispoziţie” în avion, acolo, sus, unde fiecare minut înseamnă câţiva kilometri lăsaţi în urmă, e uşor să înţeleagă misiunea, dificila sa misiune în echipaj.

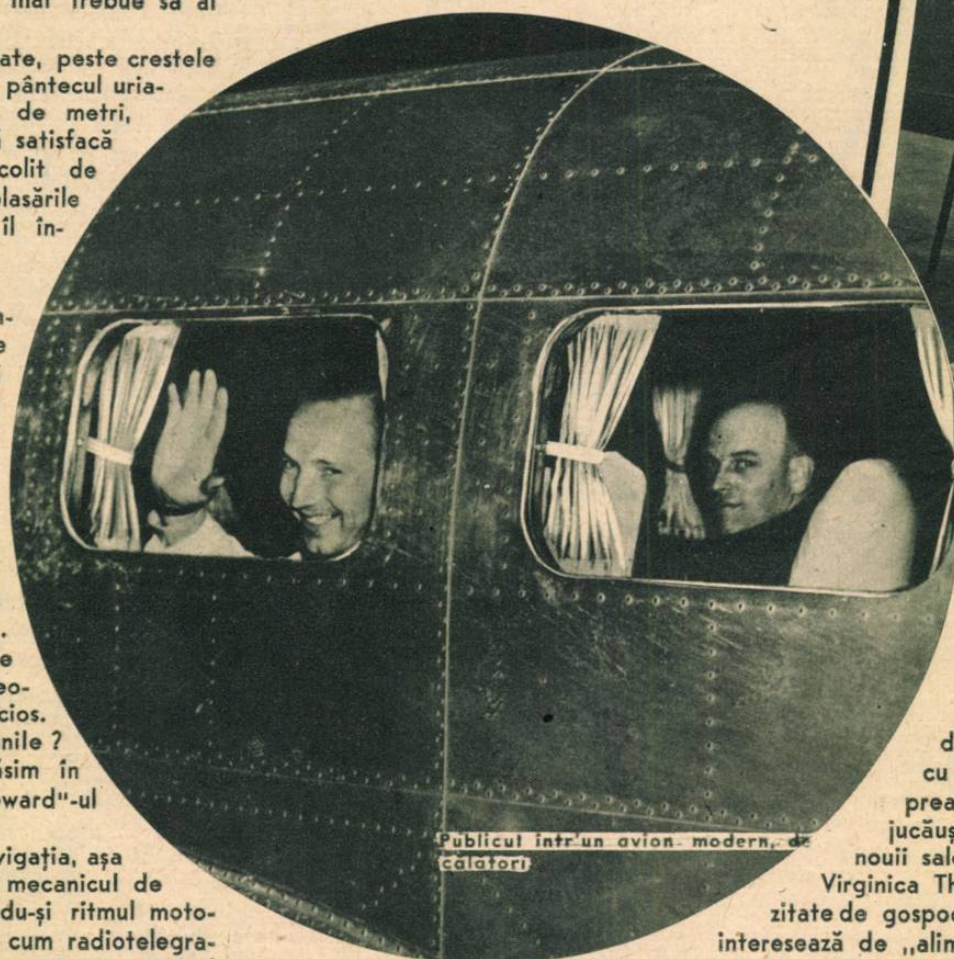
Un adevărat „pilot sufletesc”, dacă vreţi, în tâlcul cel mai apropiat, care-l completează, în echipaj, pe pilotul tehnic. ... Şi pentru că femeia aduce cu sine „un dram de fericire”, — americanii au dublat „steward”-sii cu „steward”-ese... „E, par’că, mai agreabil să primeşti ceaşca cu cafea din mâinile unei „steward”-ese şi berea e mai vaporosă când îţi priveşti „steward”-esa în ochi; atunci, nu te mai interesează dacă zona cu furtună a fost depăşită sau dacă golurile de aer vor persista” scria, în memoriile sale turistice, un foarte popular literat american.

* * *

Porniţi pe calea desăvârşitei ameliorări, nu pierdem nici un

detaliu, nu ratăm nici un prilej pentru a rotunji ici, un defect, colo, numai, o scădere.

În grija pe care o dovedeşte aviaţiei noastre comerciale, mănunchiul de oameni care conduce prima noastră mare înghebare de transport aerian, n’a trecut neobservat nici detaliul „steward”-esei. Şi România, are, de câţva timp o „steward”-esă.

Publicul într-un avion modern, de călători

Prima femeie-steward din România.

E o conifă tânără, sveltă, cu ochi luminaţi par’că ar vrea să umple tot orizontul grelei sale meserii, care sboară, — sboară mereu şi tot ar vrea să sboare... În uniformă bleumarină, cu nasturi galbeni, de metal, marinăreşti, a aviaţiei comerciale, cu cascheta ştrengăreşte prinsă pe creştet, prea mică totuşi pentru a acoperi şi o buclă jucăuşă pe fruntea de după care preocupările noii sale îndeletniciri îi răscolesc gândurile, d-na Virginica Thomas îşi ia rolul în serios. Cu o meticulozitate de gospodină înăscută, „steward”-esa LARES-ului se interesează de „alimentarea” barului avionului, la fel de conştiinţă de rolul şi răspunderea sa, ca şi pilotul, atunci când e

vorba de carburantul aparatului.

Am încercat s'o prindem într'o convorbire; câteva minute înainte de decolarea avionului pentru Berlin, în hallul aerogării dela Băneasa, d-na Thomas ne-a dat câteva laconice şi fugitive detalii nelipsite de coloritul incursiunilor interesante.

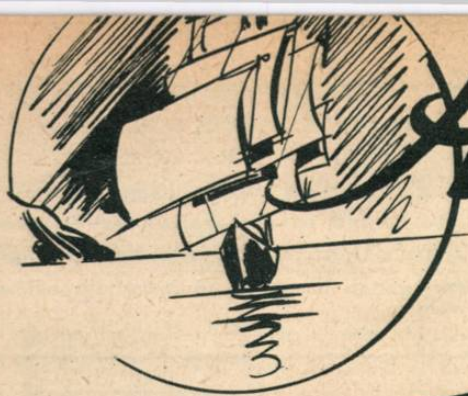
„Ca brevetată pilot, vă închipuiţi că mă simt în lumea mea, atunci când, încadrată în echipajul LARES-ului, fac câte 1700 km. pe zi; şi nu e lipsit de poezie nici amănuntul că o noapte rămân la Bucureşti şi alta la Berlin. Un coleg, — fostul magistrat X, (ţine omul să-i păstrăm anonimatul evitând ofertele de mariaj ce i-ar fi adresate din America!) — mă dublează, — ca „steward”, împărţind, alternativ, grijile şi frumuseţea vieţii de sburători...

Sus, în avion, angajată în cursă, mai dau şi eu o mână de ajutor „ideii de aviaţie”, încercând să întrezăresc moralul avariât de furtună al călătorilor, din ce în ce mai numeroşi.

Când ai 21 de persoane la bord, trebuie să gospodăreşti serios; un domn, cere şuncă. Altul, nişte ouă şi un whisky; o conifă, mă întreabă când aterizăm la Viena, impacientată să recadă în braţele celor ce o aşteaptă. Unei doamne trebuie să-i explic regiunea şi istoricul unui castel care-şi profilează turnurile, cu 3000 metri sub noi.

... Dar aeroportul se apropie şi eu trebuie să pregătesc pasapoarturile călătorilor cari coboară. La bord, fiecare îşi face datoria, ca navigatorii să fie cât mai bine dispuşi, cât mai facil serviţi. Ei, când ajung la aeroportul — cap de linie, predau socotelile barului, aranjează aprovizionarea pentru ziua următoare a plecării şi apoi, mulţumită că mi-am făcut datoria, mă odihnesc, aşteptând, cu încredere, ziua sborului de mâine...”

(Continuare în pag. 17)

Adevărata istorie A LUI NAPOLEON

O creolă de 20 de ani povestește cum a fost vorba să fie răpit dela Sf. Elena, Napoleon, de către un pirat din New Orleans.

În dimineața aceea, mă odihneam, căci noaptea întreagă nu putusem închide ochii, din cauza sgomotului

pe care-l făcea un grup de tineri și un aparat de radio într-o cameră vecină cu a mea. Eram

tocmai să ațipesc, când sună telefonul.

— Allo, aici e Pip, ce mai faci?

— Ah, Pip? Mulțumesc bine, ce mai faci dumneata?

— Voi veni să te iau către ora 10, ca să vizitezi casa piratilor. Nu se poate să părăsești New Orleans-ul, fără să fi vizitat această casă, casa lui Napoleon și altele. Țara noastră este cea mai veche din întreaga Americă.

— Mai este și San Augustine, Pip, dar nu face nimic. All right! Voi fi exact la rendez-vous.

Făcusem o călătorie în Arkansas și în nordul Luisianei. Urcasem țărnuțul drept al Mississippi-ului și am vizitat locurile unde au trăit indienii Natchez, care au fost cei mai aprigi dușmani ai francezilor, în vechea Luisiană.

De bună seamă că n'am mai întâlnit indieni, în schimb am regăsit casele lor, așa cum au existat cu sute de ani înainte.

Pip este o tânără și frumoasă creolă, căreia i-am fost încredințat de către părinții ei. La ora fixată a venit să mă ia, a pătruns fără stingerire în cameră și și-a aprins o țigaretă.

— Grăbește-te, mi-a spus ea. Hai să vezi vechile locuințe ale piratilor, după care vom lua masa în bizara baracă „Green Shutters”.

— Fie!

FILOZOFIA LUI PIP

Am coborât scările în indiferența madamei hotelului și a băiatului dela ascensor, mulatru și el. Pip este o ființă foarte cultă. Imi dă explicații, presărate ici și colo de un humor înviorător.

— În Luisiana — mi-a spus ea — ca de altfel și în diferite alte puncte ale țărmului Indiilor Orientale sau Occidentale, piratul a fost adesea un personaj nu numai suportat, ci chiar onorat. Motivul? Împărțiau prada cu locuitorii de pe coastă. Așa se întâmplă totdeauna în viață, iar marii noștri oameni de afaceri nu procedează altfel. Dacă s'ar purta altfel n'ar face avere, ci economii. Termenul de pirat sau corsar, care pare să aibă consecințe supărătoare pentru cel ce-l poartă, nu e desăgheabil decât pentru adversari. În țara care profită de expedițiile mai mult ori mai puțin piraterești, riști să fi tratat drept un erou.

Sosisem cu automobilul lui Pip în fața unei case joase, care nu arăta nici mai bine, nici mai rău decât dughenele din St. Louis de Senegal. O căsuță cu yerandă, având stâlpi de lemn sculptați, albiți cu var, constituie mândria vechiului cartier francez din New Orleans. Aci se întâlneau, în scop de afaceri, Jean Lafite, însoțit de frații săi, Pierre și Alexandre. Mica fierărie, pe care o aveau aci, era un pretext pentru oamenii aceștia aspri, atunci când aveau norocul să poată acosta în golful Barrataria, pe o insulă unde-și ascundeau prada, care consta din mărfuri și sclavi.

Asemenea meserie era la modă pe atunci. În epoca aceea, când telegraful și curierii rapizi nu existau, când un amiral putea repara o înfrângere, mai înainte chiar decât ca ministrul său s'o afle, atunci când inițiativa și îndrăzneala individuală nu erau paralizate de birocrație, frații Lafite au trecut prin momente impresionante, cari nu pot fi înlocuite cu nimic. Pirateria modernă se practică în America, dar și în restul lumii, în biurouri confortabile și luxoase.

Pip s'a oprit apoi în fața unei case frumoase în două etaje, având un turn cu geamuri de jur împrejur.

— Lafite — mi-a spus Pip — a avut elevi pirati. Ba chiar licențiați. Unul dintre aceștia, Ange Bossière, a fost desenat să-l răpească pe Napoleon de pe stânca Sf. Elena. Instigatorul întreprinderii, care ar fi făcut valvă în lume, dacă ar fi reușit,

era maiorul Nicolas Girod. Acesta începu să construiască locuința pe care o vezi prin 1820, urmând ca ea să servească drept reședință împăratului Napoleon, și astăzi încă i se spune „Casa lui Napoleon”.

PREGATIRI DE RĂPIRE

În timp ce se construia casa, Ange Bossière prepara o corabie, botezată „Serafimul”, o navă lungă, vopsită în negru și angaja un echipaj demn de el. Corabia aceasta trebuia să pătrundă prin centura flotei engleze, să-l răpească pe împărat și să-l aducă în America.

Era pe la sfârșitul verii, în anul 1821. Căldurile erau mari, iar luna Septembrie aduse puțin vânt și curenți favorabili deplasării corăbiei. În ziua de 10 Septembrie corabia se pregătea să ridice ancora, când o altă corabie intră în port. Căpitanul aducea trista veste că Napoleon murise în ziua de 5 Mai, la ora 6 seara. Păcat, nu-i așa?

— Fără îndoială că-i păcat!

— Prin urmare, s'au împlinit 126 de ani decând francezii din Luisiana, pregăteau evadarea unui om care murise.

— Luisianezii — continuă Pip — au păstrat o amintire specială și un respect bizar acestei case, în care urma să locuiască Napoleon. Vreme îndelungată după moartea împăratului au fost oameni cari-l mai credeau încă în viață și cărora de li s'ar fi spus că Napoleon a trecut Atlanticul, înnotând ar fi venit mulți în port să-l primească.

Corsarul Jean Pascal a construit, în 1734, o casă în stil colonial, care a fost moștenită de o oarecare Tite Poulette, faimoasă în întreaga deltă a Mississippi-ului. Casa aceasta a fost locuită de numeroase persoane, purtând nume dintre cele mai bizare, Madame Delicieuse, Madame Delphine, Madame Lalaurie. Iată dincolo o casă bântuită de spiritele corsarilor pieriți în valurile mării. Toate aceste case își au povestea lor. Aci au locuit femei frumoase, despre care se povestesc anecdote destul de amuzante. Se spune astfel că una dintre ele își umpluse turnura cu ziare. Fusta ne fiind bine închisă, hârtia tipărită se vedea din ea. Unul dintre admiratorii doamnei, neținând seamă de această greșală vestimentară, a urmărit-o până ce femeia exasperată, i-a spus:

— Ce faci domnule?

— Citesc ziarul!

ORAȘUL MORȚILOR

Ați vizitat vreodată un cimitir? Mi s'a părut foarte curios, când Pip m'a invitat să vizitez cea mai veche necropolă a Americii.

Căldura era sufocantă. Când mi-a propus vizita am întrebato:

— Nu crezi c'ar fi mai bine să vizităm parcul Au Dupont sau cel zoologic?

— Fii serios — mi-a răspuns ea — hai mai bine să vizităm locuințele strămoșilor noștri, în vechiul cimitir francez. Nu este departe, ci în plin centrul orașului.

Trebuie să recunosc că numai vizitând Via Appia am resimțit o asemenea emoție.

Imaginați-vă un oraș întreg, cu case aproape identice ca stil, în care locuiesc numai oameni morți. Sunt case în câte două etaje, în genul mormintelor creștine ale catacombelor.

— Locuitorii au trebuit să recurgă la această soluție, din cauza noroiului din valea Mississippi-ului. Solul este nestabil și prea imbibat cu apă.

E o greșală să se numească aceste locuințe eterne morminte. Intrarea la fiecare etaj are o inscripție, pe o mică placă de marmură, diformată de alternanța ploilor diluviene și căldurilor toride. Numărul etajelor casei, indică vechimea familiei, în timp ce textul gravat stă dovadă pentru o mentalitate poetică, în care amintirea patriei mume este încă foarte vie.

Napoleon Bonaparte.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.
Apare în fiecare 15 ale lunii

DACĂ n'am disprețui monotonia repetirii, am începe, poate, prin a spune că celebritatea trece uluitor de repede prin viața unei vedete, că vârsta de zece ani de glorie, n'a fost atinsă decât de puține privilegiate, că totul în cinematograful e șubred, fiindcă de cele mai multe ori temelia este zidită din publicitate, din vorbe goale, iar nu din ceea ce ar trebui să fie: din talent. Toată lumea știe că voga stelelor e efemeră. Azi vedeta cutare rămâne fără haine, fiindcă admiratorii i le jupoaie din dragoste, mâine n'are ce să îmbrace fiindcă aceiași admiratori, nu vor s'o mai jupoaie... Din pricina aceasta, vedetele și „aspirantele” au devenit materialiste la maximum.

Astăzi, o candidată-star nu mai vede în Hollywood un Făt-Frumos cuceritor, căruia ar fi gata să-i depună inima la picioare fiindcă are ochi frumoși, ci un ins banal, ca oricare altul, dar cu un carnet de cecuri în

buzunar. Cu alte cuvinte, rațiunea și-a căpătat rolul de drept. Dar să revenim la staruri. Pe lângă plasându-și averea în afaceri de bursă, fie făcând negoț, fie jucând la cuse ș. a. m. d.

Barbara Stanwyck și-a cumpărat, în tovărășie cu d-na Zeppo Marx, soția unuia din cei cinci crește cai. Se spune că Robert Taylor, care s'a căsătorit de curând cu Barbara, va deveni și el părț Frances Lederer, cunoscutul actor ceh, emigrat în Statele-Unite, cultivă vițe de vie importate ferma sa din Valea San-Fernando. Vinul pe care-l „desface” anual, îi aduce un beneficiu extrem de

Marjorie Weaver, este asociată la un institut de înfrumusețare de pe Sunset - Boulevard. Institutul raportează cam tot atât cât și studio-ul.

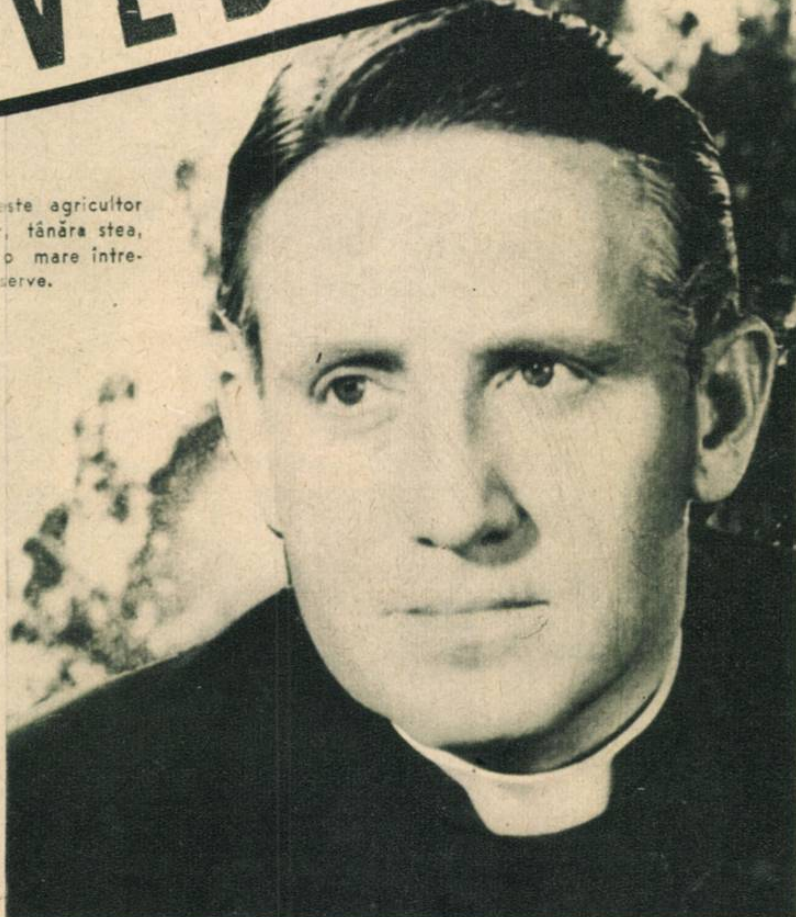

James Stewart, colecționează ceasornice. Când vinde câte un exemplar rar, are beneficii destul de frumoase.

Jean Arthur, filatelista amatoare la început, pășește repede spre profesionalism. Va înființa în curând un important birou de desfacere și schimb de timbre. Un gen de afaceri, care în U. S. A., raportează binișor!

NU TOATE VEDETELE

Spencer Tracy este agricultor iar Dixie Dumber, tânăra stea, este asociată la o mare întreprindere de conserve.

l ren
panie
se po
lrene
parat
Bine
lângă
hipodi
cu ca
Long
cale
multip
plinea
și rad
Ann
văii Sa
tuturo
John
O mar
mei și
Ce pă
de ve
se află
său fi

economii, ele își pregătesc viitorul fie

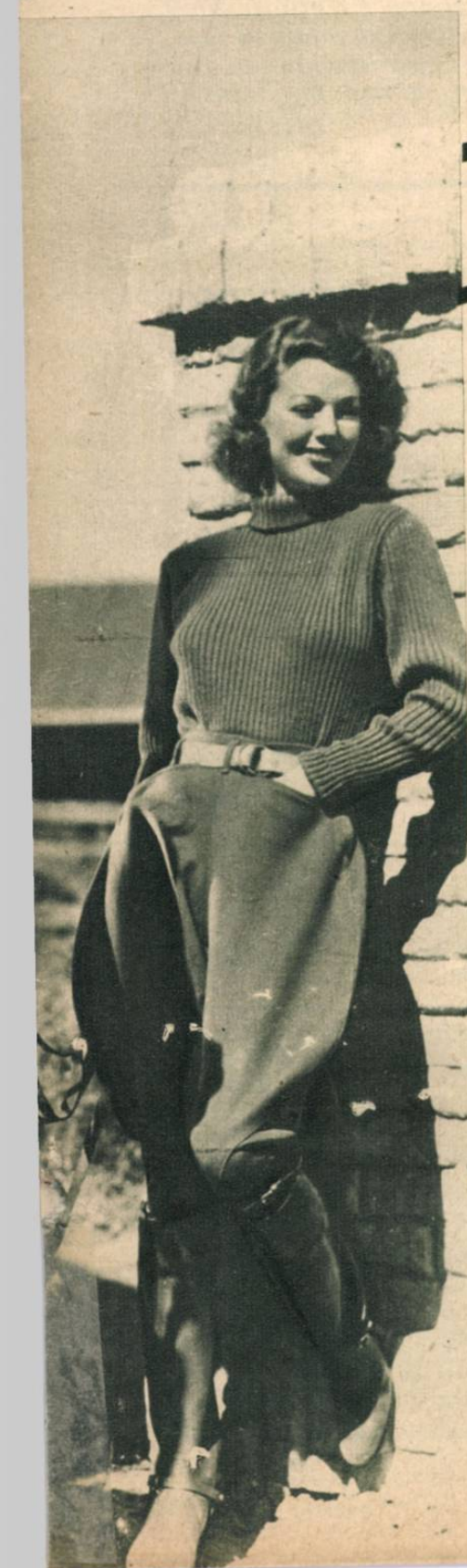
vestiți comici americani, o fermă unde
și la această întreprindere.
din Franța și Portugalia, și plantate la
nsemnat.

Dunne și soțul ei, conduc o com-
producătoare de instrumente cu care
se obține apa arteziană.

vinde deasemeni un parfum superb, pre-
ce ea însăși și intitulat „Plăcerea Irenei”.
Crosby are numeroase afaceri. Pe
mă e, pe jumătate, proprietarul unui
om la Del Mar, posedă un mare grajd
de curse, o prăvălie de bastoane la
beach, o moșie, numeroase edituri muzi-
cile câteva pompe de benzină. Aceste
e îndeletniciri nu-l împiedică să-și îm-
că deasemeni obligațiile cinematografice
fonice.

Dvorak are o imensă florărie în inima
Fernando și furnizează orchidee aproape
florilor din oraș.

Boles se ocupă cu creșterea puilor.
e parte din timpul liber, și-o închină fer-
uneori distribue el însuși ouăle în piață.
ere aveți de această afacere din punct
lere al publicității? Căci în fiecare cutie
un portret de-al lui și titlul viitorului
n.

Loretta Young posedă la ferma
ei dela Stoneills o minunată
crescătorie de cai. Iată-o cu
unul din cei mai frumoși „pen-
sionari”.

Greta Garbo este rentieră. Ea stăpă-
nește mai multe proprietăți în Hollywood
și câteva apartamente la Stockholm.
Eddie Cantor e proprietarul unei pră-
vălii cu antichități. Dacă mergeți pe Sunset
Boulevard, în jos, spre Beverly Hills, veți
vedea o prăvălie cu firma: „Antichități —
Eddie Cantor”.

Mae West și-a plasat aproape toată averea
în giuvaericele și mai cu seamă în diamante.
În urmă cu câțiva ani, Ralph Bellamy și
Charles Farrell au făcut împreună câteva
partide la clubul de tenis din Palm Spring. Acum,
ei sunt plătiți de club cu 20.000 dolari de match.
Gloria Stuart și-a cumpărat o gazetă în California
de nord din beneficiile căreia are de gând să trăiască
atunci când gloria o va părăsi.

Anul trecut, Spencer Tracy a strâns de pe ogorul fermei sale
din Encino, cincizeci și doi de saci cu cartofi. Marele actor a fost
atât de mândru de recoltă încât a împărțit cartofi tuturor prietenilor săi.
Fred Astaire și Elissa Landi au talent de scriitori. Multe nuvele
de succes publicate în Statele-Unite, sunt datorite penitei Elisei; cât
privește talentul de compozitor al lui Fred, a fost răsplătit, în nenumărate
rânduri, cu biruinți categorice.

Popularul comedian Charles Ruggles are o prăvălie de câini și pisici.
Charles se pricepe de minune să-și îngrijească „marfa”, față de care are
bunătațe și înțelegere.

Charlie Bickford are o prăvălie cu lingerie de damă.

Constance Bennett este proprietara unui institut de înfrumusețare.
Richard Dix vinde ceai aromat.

Lewis Stone și Paul Muni vând lămâi și portocale.

Apropos de portocale! Cele ale lui Clark Gable sunt vestite în colo-
nia filmului.

De curând, o țară străină s'a oferit să-i cumpere un însemnat număr de
lăzi, punând însă condiția ca marfa să fie vândută sub numele de:

TRĂESC DIN CINEMATOGRAF

Don Ameche și Sonja
Henie, sunt doi pasio-
nați jucători de bursă.
Dar în vreme ce tă-
năra norvegiană a
realizat în ultimul
timp o avere frumu-
șică de pe urma că-
torva „lovituri”, Don
Ameche a pierdut o
importantă sumă de
dolari. Lucru care nu-l
împiedică însă să fie
mereu bine dispus!

Claire Trevor este
proprietara unui
cotidian.

„Portocala Clark Gable”. Strălucitul actor a re-
fuzat.

Clara Bow, fosta regină a sex-appealului, este astăzi
proprietara unui restaurant de mână întâi din Hollywood.
Una dintre puținele mari vedete care nu fac niciun fel
de negoț este Harold Lloyd. Deși nu turnează de
atâta timp, „comicalul cu ochelari” trece drept unul din
cei mai bogați actori din Hollywood.

Și acum, stimată cititoare, iartă-mă că am proiectat această
lumină asupra idolului d-tale, pe care îl credeai deasupra
meschinăriei pământene și în care descoperi astăzi un
banal vânzător de portocale...

D. M.

Fiti

ATENTE CUM VĂ IMBRĂCAȚI!

SPIONII MODEI

MODA este o afacere bună pentru Paris, și pune în mișcare milioane de franci. Astfel merge din an în an. Luni de-a rândul, experții diferitelor case au pregătit modelele în atelierelor hermetic închise, păstrând cu strictețe secretul modei viitoare. Din păcate însă numai până la prima expoziție, căci și pe tărâmul modei există spioni, cari copiază cu ușurință cele mai complicate modele, făcând respectivei case o concurență ne-loială. Din această pricină, o mulțime de case mari de modă s'au văzut în pragul ruinei.

Spionii modei sunt ingenioși: au aparate fotografice ascunse în poșete sau agățate de jartiera ciorapului bărbătesc.

Ca singură măsură de prevedere, manechinele, imediat ce ies din sala de prezentare a modelelor, sunt înfășurate în halate albe și conduse de angajații speciali ai casei lor, în cabine.

Pantalonii lungi nu sunt frumoși decât la plajă sau într-o zi de vacanță.

La vizitele de condoleanțe evitați să vă îmbrăcați rochii de culoare deschisă și în general ceva cu multe culori.

Dacă n'aveți nici o rochie neagră, puneți un pardesiu de culoare închisă și evitați mânușile albe.

De curând s'a constituit însă o asociație intitulată „P. D. I. S.” (Protection des Industries Saisonnières) care apără drepturile caselor de modă și împiedecă spionajul.

Totuși, se comit și azi furturi, cu toate că fiecare persoană care asistă la marile expoziții trebuie să se legitimeze. Și în această pagină veți vedea cum, numai la o diferență de 6 zile dela expoziția unei case de mode din Paris, casa Y, din București poate oferi și ea exact aceleași modele.

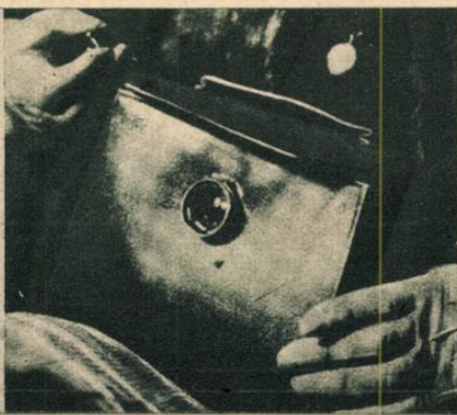
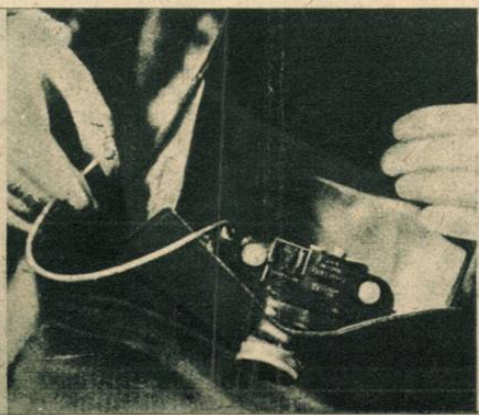
ROCHIA ADECUATĂ

Rochia cea mai scumpă, pălăria cea mai frumoasă, pantoful cel mai cochet supără dacă sunt purtate în ocazii nepotrivite. Exteriorul unui oim este cartea lui de vizită, care niciodată nu trebuie să bată la ochi. Deci cuvântul de ordine al fiecărei femei de gust trebuie să fie: rochia adecuată în orice împrejurare. Imbrăcați-vă mai bine simplu decât bătător la ochi.

Dr. Ki.

Păziți-vă de a rămâne în pantaloni după amiază, la dans: este lipsit de eleganță și cochetărie.

Neștiutoare, patroana casei prezintă spioanei cele mai noi modele.

Marea paradă a curiozităților

NEW-YORK

ORICE s'ar spune, dar 500 lire sterline pentru o coajă de portocală e mult, din cale-afară de mult! Comandantul transatlanticului „Queen-Mary” a apărut, deunăzi, înaintea judecătorilor din New-York sub învinuirea — nici mai mult nici mai puțin — de-a fi... murdărit apele portului. Într'adevăr, un călător aruncase în mare câteva coji de portocală. De aci proces contra celei mai mari autorități de pe bord. Dar faptul curios este că după pronunțarea sentinței care fixă o amendă de 500 lire sterline, judecătorii au declarat că proporționaseră amenda după tonajul vasului și nu după infracțiunea comisă. Ah, americanii ăștia...!

PARIS

DESI trăim în vremuri de inovații și ciudățenii, e cu neputință să nu rămânem uimiți în fața unor anumite cazuri în cari nu știi dacă trebuie să admiri sau să deplângi pe protagoniștii întâmplărilor ieșite din comun.

Azi este rândul unui câine. Un biet câine silit să poarte o... dantură. Stăpânul lui, dentist cu renume, constatând că creștinului animal nu-i mai rămăsese decât două măsele, cu o răbdare într'adevăr îngerească s'a apucat să-i confecționeze o dantură completă. După ce-a cloroformizat animalul și i-a luat amprenta gingiilor, dentistul a fabricat douăzeci și patru de dinți, i-a montat în platină și apoi, cu multă precauțiune, a așezat aparatul la loc. Câinele a protestat, în felul lui, contra aceluia corp străin care-l plictisise și-l supăra dar, după o săptămână, bucuria de-a putea roade iarăși oasele ca pe vremea... tinereții l-a făcut să se împace cu stăpânul.

LONDRA

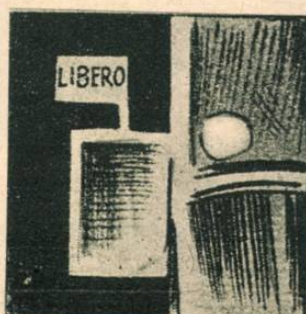
ANEVOIE ne putem închipui că o ploaie torențială neașteptată ar surprinde pe negândite un cetățean britanic. Cu atât mai mult că cerul Londrei fiind înegurat aproape tot anul, e ușor de înțeles că londonezii iau măsuri dinainte contra furiei lui Joe cel ploios. Cu toate acestea s'a organizat un serviciu dintre cele mai curioase în stațiile lui „Southern Railways”. Se închiriază perne, de ce să nu se închirieze și umbrele? Și așa s'a făcut. Călătorul care coboară din tren și e surprins de ploaie poate să împrumute o umbrelă plătită două pence pentru întrebuințare și doi shilingi și jumătate drept garanție. În schimbul acestei sume el are drept să poarte umbrela două zile. Umbrele cu chirie! Iată ceva la care nu ne-am fi gândit!

EGIPT

UN strigăt de alarmă s'a ridicat din sânul diferitelor societăți protectoare ale animalelor: elefantul tinde să dispară. La început, era ucis de dragul câștigului, iar acum pentru ca anumiți exploratori să se poată lăuda că au organizat partide de vânătoare în junglă și să istorisească aventuri dramatice despre lovituri „în extremis” cari au salvat vieți omenești. Scriitorul Halliburton a trimis o întâmpinare ziarelor din Cairo (unde se află acum), rugându-le să se facă promo-

torii unei campanii pentru limitarea permiselor de vânătoare a elefanților în Asia și în Africa. Nu știți cine e Halliburton? Un tip original de scriitor. Aviator, trece în sbor de-asupra muntelui Everest, înotător, repetă isprava lui Leandro trecând noaptea Hellespontul, călăreț, urmează exemplul lui Hannibal și trece Alpii în spînarea unui elefant.

reale întrucât oricine, în casa

pericol și nici greutate va scoate din când în când mierea de care are nevoie. Așa dar, avis apicultorilor: iată că progresul lucrează și pentru ei!

ROMA

CINE nu a auzit vorbindu-se de celebrul Jack Inaudi, omul neîntrecut în calcule din memorie? Deunăzi, gazetele străine ne-au adus vestea descoperirii unui concurent al său. Se

COPENHAGA

ACUM câteva zile, ziarele au publicat diferite știri de persoane ucise de roiuri de albine. Astăzi, un biolog ilustru aduce la cunoștință că e pe cale să realizeze o albină fără ac. Noua albină, spune profesorul, va fi inofensivă ca un fluture, mai robustă decât cea actuală, va putea lucra la temperaturi mai scăzute decât acelea la cari are nevoie astăzi, va avea mandibulele lungi și va fi mai frumoasă. Albina fără ac va aduce foloase lui, va putea să aibă un stup din care, fără

numește Maurice Dagbert și are douăzeci și cinci de ani. După ce a asistat la o demonstrație de calcul mintal a lui Inaudi, el și-a spus, că în scurtă vreme va reuși să-l întrecă. (Continuare în pag. 17)

Și la Hollywood sunt
călduri mari. Iată câteva
frumoase figurante, for-
mând un cadran solar pe
una din plajele particu-
lare ale cetății filmului.

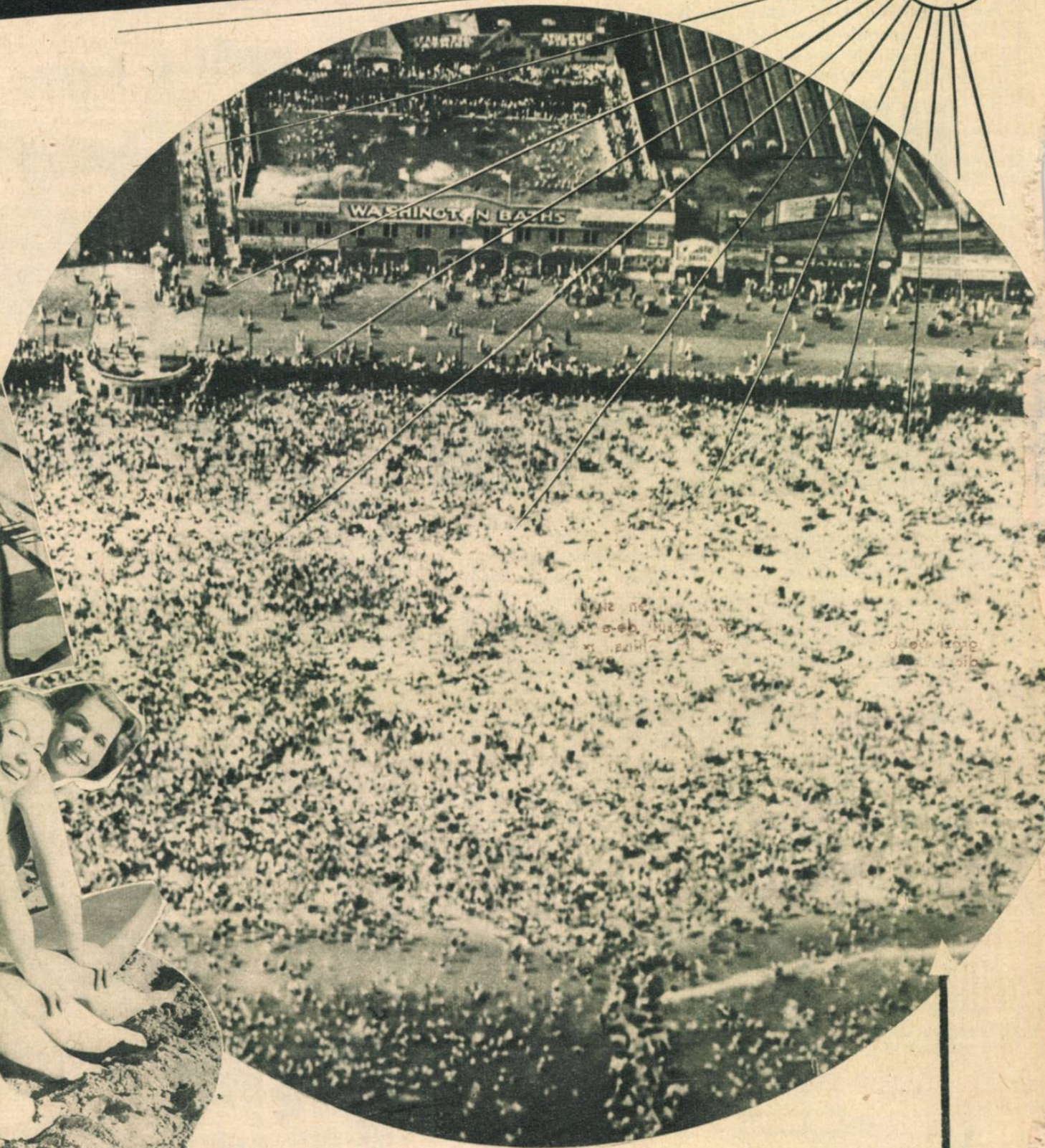

O zi caniculară la Bucu-
rești: publicul caută
înviorarea în valurile
bazinului „Lido”.

In sezonul plajei și al băilor...

A început sezo-
nul la Mamaia.

Pe plaja Veneția, din California.

La prima privire veți crede desigur că
fotografia noastră reprezintă un furnicar;
e bine, nu, este plaja newyorkeză dela
Coney Island, care Duminica trecută a
numărat peste un milion de vizitatori.

MAREA PARADA A CURIOSITAȚILOR

(Continuare din Pag. 15)

Inzestrat cu o memorie extraordinară, după câteva luni de exerciții ajunse să facă din gând extrageri de rădăcini cubice cu o repeziciune care uimi pe amici și cunoscuți. De atunci, el s'a perfecționat zi cu zi. Deunăzi, în fața unui public numeros, dovedi că e în stare să extragă, în câteva minute, rădăcina a șaptea a unui număr de 20 cifre și, cântând cu vioara o arie din „Travatore”, să facă din minte zeci de operațiuni cu numere de mai multe cifre fără a comite cea mai mică greșală. Curios este faptul că Dagbert, când frecventa școalele elementare, a căzut chiar la aritmetică. Acum însă calculele nu-l mai sperie, ci dimpotrivă constituie pentru el un prilej de recreație. Și admiratorii săi afirmă că nu s'ar simți cătuși de puțin încurcat trebuind să socotească numărul de molecule aflate într'un gram de aer.

CHINA

Medicina în China, dacă continuă să fie considerată ca o știință a vrăjitorilor, ascunde totuși o sumedenie de rituri și de superstiții dintre cele mai curioase. Cercetarea pulsului este

baza diagnostică pentru medicii chinezi. Nu e rar ca un doctor să rămâie nemișcat ca o cariadă vreme de aproape două ore pipăind pulsul bolnavului. De alminteri, fiecare organ are, după medicul chinez, un puls propriu care dă un sunet particular. Ba, pentru a fi mai preciși, fiecare organ al corpului omenesc ar fi locuit de o vietate animală. Astfel, plămânii adăpostesc un tigrul iar în ficat sălășluiește un balon verde. Până și leacurile terapeutice chineze se deosebesc prin numirile lor stranii și gingașe: „hapurile celor zece mii de virtuți”, sau „bulinele celor nouă zâne” sunt denumiri curente. Însă nici un medic nu e legat de clientul său așa cum este chinezul. Medicul din Shanghai, din Canton sau din Peking tremură ori decâteori clientul se îmbolnăvește. Pe când în Europa sau în America epidemiile ușoare, cari n'au consecințe mortale, sunt pentru medicii binevenite, în continentul galben simpla amenințare a unei afecțiuni are darul de-a îngrozi pe bietul doctor. De fapt, în China, medicul în loc să se bucure când pacienții se înmulțesc e mulțumit numai atunci când sănătatea e pretutindeni suverană. Acest paradox se explică ușor: medicul e plătit numai dacă clientul e sănătos. Dacă însă acesta se îmbolnăvește, atunci plata onorariilor încetează până la completa vindecare.

OLANDA

Săptămâna trecută s'a ținut la Haga un concurs mondial de dactilografie la care au luat parte tineri de ambele sexe din toate națiunile. Această cursă a iuțelii... pentru mașinele de scris, s'a încheiat după șase zile cu victoria unui belgian care a bătut pe clape vreo cinci sute de litere pe minut. Competiția merită să fie semnalată pentru caracterul de întrecere sportivă care a ilustrat-o. Principalele Case de mașini de scris au trimis la concurs câte o echipă de diferiți indivizi hotărâți să apere cu îndârjire culorile Casei respective. O mulțime numeroasă de spectatori a asistat în sala teatrului unde a avut loc... cursa, la desfășurarea eliminatoriilor și a finalelor. Intocmai ca la alergările de cai publicul s'a de-

dat celor mai curioase manifestațiuni sportive. N'a lipsit pariurile iar totalizatorul a realizat afaceri strălucite. De aceea ar fi și cazul de-a ne întreba — cum a făcut un ziar — dacă într'un viitor mai mult sau mai puțin depărtat mașina de scris nu va ajunge să facă o concurență ne-loială curselor de cai, de biciclete sau de automobile. Vom avea curse de profesioniști și de diletanți, campioni naționali și campioni ai lumii. Iată deci un nou capitol în marea carte a sporturilor. Și cine știe dacă la viitoarele Olimpiade nu vor figura printre alergătorii pe 100 metri, printre pugiliști și săritori cu prăjina antrenate și selecționate echipe de grațioase dactilografe! La urma urmei, lucrul n'ar fi atât de straniu întrucât scrisul la mașină e un sport aproape... athletic. Calcule precise nu s'au făcut dar un termen de comparație se poate avea.

PORTUGALIA

E logic să ne închipuim că noaptea vieața costă mai scump. De fapt, pretutindeni serviciile de noapte se plătesc mai scump decât ziua. Localurile cari rămân deschise noaptea

întreagă cer prețuri cu mult mai ridicate decât acelea de zi, iar taximetrele își măresc tarifele. Există însă un oraș mare unde se trăiește mai ieftin noaptea decât ziua. E vorba de Lisabona. Într'adevăr, în capitala Portugaliei, restaurantele, varieteturile și cafenelele adoptă tarif redus cu cincizeci la sută după orele douăzeci și trei. Până și taxiurile costă mai puțin după miezul nopții. Ceea ce poate să pară un paradox este însă perfect logic. În substanță, domnește principiul prețului raportat la calitatea cererilor și ofertelor. Cum în timpul nopții clienții taximetrelor se răresc, e natural ca tarifele să fie micșorate spre a face să crească cererile. Orașele cari se plâng că vieața de noapte nu mai e atât de veselă ca altă dată n'au decât să încerce aplicarea acestui nou sistem.

LOS ANGELES

Femeile americane se plâng că nu mai găsesc bărbați. Un grup de domnișoare a trimis ziarelor o scrisoare prin care se denunță acest regretabil fapt. Vina e poate a anumitor

ciudățenii de prost gust. După ce au inventat sprâncenele artificiale și subțiri ca firul, acum au născocit sprânceana de mai multe forme: sprâncene arcuite, sprâncene-accent circumflex, sprâncene-virgulă, semn de întrebare, late, rotunde, pătrate, sprâncene furioase, enigmatice, stranii. Cine știe dacă într'o zi, în goana după artificii, ele nu vor găsi mijlocul de a-și schimba chiar și capul. Numai astfel se va putea isprăvi cu extravagantele cari nu fac cinste femeilor și nici inteligenței. Femeile din antichitate erau mult mai naturale, chiar dacă, după cum se pare, dansau în ritmul jazzului. O expediție care s'a ocupat în vremea din urmă cu săpături în Egipt e de părere că la curtea regală egipteană se cânta jazz încă de acum treizeci și trei de secole. Așa s'a dovedit din studierea lespezilor de piatră desgropate acum și cari poartă gravate figuri de perechi dansând. Faptul acesta nu trebuie să ne mire prea mult. Numeroase alte născociri sunt la activul descendenților Faraonilor.

O ROMÂNCA STEWARD IN AVION...

(Urmare din pag. 10-a)

După cum vedeți, meseria de steward-esă, nu-i o sinecură. D-na Thomas, a fost selecționată dintr'un întreg lot de candidate.

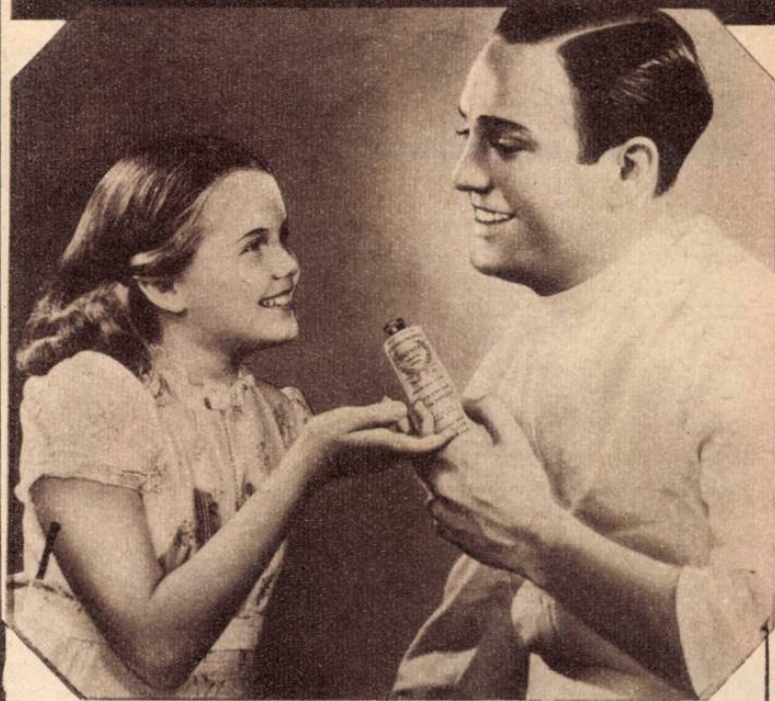
Fiica unui general de artilerie, soția unui medic bucureștean, o nostimă publicistă și alte două doamne, au solicitat postul și „favoarea” de a sbura ca „steward”-esă, cum s'a adresat, în oferta sa, o candidată. Din păcate, nu pe toate liniile noastre comerciale sunt puse în funcțiune avioanele „Douglas”, singurele cari au bar.

Pentru moment, ele funcționează numai pe linia București-Viena-Berlin-București; Vorbind cursiv româna, germană, engleza, franceza și maghiara, — d-na Thomas este utilă călătorilor și aviației românești, satisfăcând, prin vocația-i sburătoarească și indeletnicirile ospitaliere dela bord, și un alean de gospodină...

... O gospodină, la câte trei și patru mii de metri, peste munți și ape, înfruntând stoic și voluntar capriciile asprei meserii aviatoricești.

Prima româncă steward de avion; pe când oare și întâia româncă pilot de linie?

V. FIROIU

Dentiștii recomandă copiilor KOLYNOS. Pentru ce?

Toate mamele știu că pastele dentifrice ordinare, care au la bază ponce sau decolorant, distrug emailul delicat și ivoriul gingaș de pe dinții copiilor.

Iată pentru ce dentiștii re-

comandă în special pentru cei mici Kolynos.

Dentiștii garantează acțiunea delicată a acestui dentifriciu dulce cremant, care curăță într'adevăr gura și o însă-nătoșește făcând dinții extraordinar de lucitori.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV. cu KOLYNOS

CUMPARAȚI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursie nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**.

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, rău de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu

lipsească din trusa dv. de voiaj.

Vă ustură pielea? Aveți mâncărimi?

Pomada Cadum este o binefacere de neprețuit pentru mii de persoane care suferă de ani de zile de boli de piele. Intrebuintarea acestui remediu minunat, readuce somn liniștit acelor cari au fost chinuți de astfel de afecțiuni. Ea oprește îndată mâncărimea, potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii. Numeroase suferințe sunt evitate, dacă se intrebuintează din timp Pomada Cadum contra eczemelor, bubelor, peelingului, râlei, erupțiilor, jupulelii, hemoroizilor, biândei, rănilor, arsurilor.

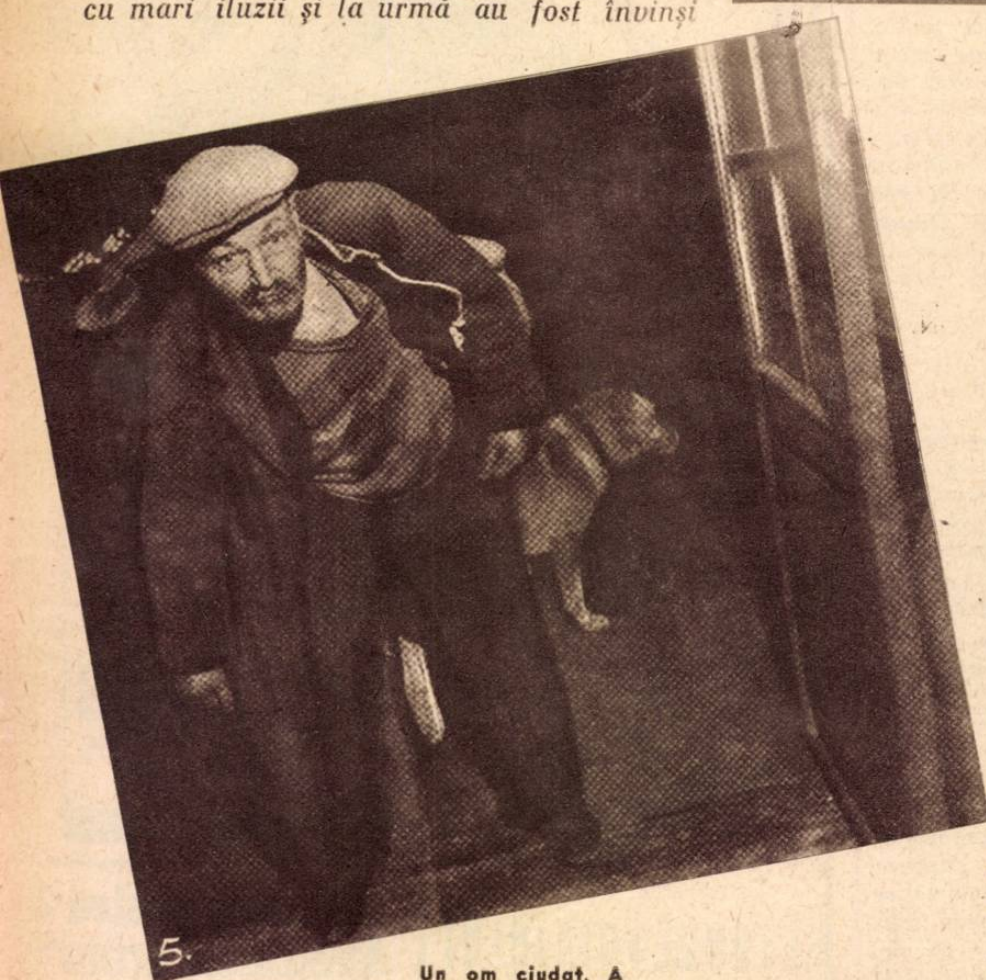

CORPORATIA CERSETORILOR DIN PARIS

„La grande Truanderie” — Marea corporație a cerșetorilor din Paris e cea mai veche asociație de cerșetori și vagabonzi din lume. Sediul acestei corporații se află în Cartierul Latin, care servește vagabonzilor de azil, depozit de mărfuri și cafenea. Membrii acestei asociații de cerșetori sunt supuși unei discipline foarte severe. Din această asociație fac parte toți învinșii soartei, ratații, oameni cari au pornit în viață cu mari iluzii și la urmă au fost învinși

de greutățile întâlnite în cale. Mulți au căutat să lupte, nu s'au lăsat cuprinși de disperare. Dar la urma urmei, forțele le-au slăbit și nu trebuie să se dea bătăi. Alții s'au născut cu dorul aventurilor, dar lipsiți de elan și energie au eșuat în adâncurile societății, trăindu-și visul lor în acest azil printre naufragiații soartei. Traiul lor e asigurat de cerșetoria organizată sub toate formele, iar viața li-e îndulcită de atmosfera creată de viața în comun. „La grande Truanderie” este una din instituțiile cele mai pitorești ale orașului luminei și al tuturor posibilităților.

5. Un membru se întoarce la azil după o zi de muncă.

6. François Villon, poetul-vagabond din evul mediu, întemeietorul primei „Societăți a cerșetorilor și vagabonzilor”, căruia i-a dat numele de „La grande Truanderie”.

7. Membrii plătesc o cotizație săptămânală

de 10 la sută din câștigul lor. Această cotizație servește la plata salariilor, la susținerea casei de ajutor în caz de boală și de șomaj.

8. Membrii capătă dreptul exclusiv să cerșească în anumite cartiere. Fiecare cerșetor înseamnă cu creță sectorul unde are dreptul să cerșească.

9. Un cerșetor orb...

1. „Orbul”

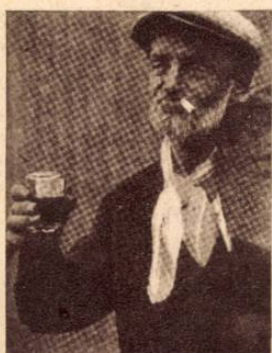
2. ...unul care face pe ciungul. Și-a ascuns brațul sub haină și caută să expună máneca goală.

3. „La grande Truanderie” își ține ședințele într'un local din Cartierul Latin din centrul Parisului. Președintele corporației este un fost profesor al universității din Paris, un om foarte inteligent, cult, care a decăzut.

4. Vice-președintele este un fost ofițer de marină, care menține disciplina printre membrii asociației, datorită pumnului său.

Un om ciudat. A călătorit printr-oată lumea, poartă chiar semnul unei decorații autentice. E superstițios și crede că cele două bucle de pe frunte gonesc spiritele rele din jurul lui.

Unul care gonește indispoziția cu un pahar cu vin.

GELOZIA CULISELOR...

IN ZIUA DEBUTULUI

S'A SFÂRȘIT primul act al unei comedii shakespeariene. Publicul alcătuit la premieră în cea mai mare parte din esteți integrali, discută în foayere piesa și pe actori. Fioresc, păreri sunt împărțite. În timp ce unii sunt de părere că „trebuie să se termine și cu Shakespeare asta, domnule!”, alții, dimpotrivă, opinează tot atât de categoric: „Mare e domnule! Unul d'asta se naște la o mie de ani odată!”.

Cu prilejul acestei reluări, debutează și o tânără absolventă a Conservatorului, în care s'au pus mari speranțe. Lucrul nu e menit să ia proporțiile unui eveniment: mereu se ridică și cad stele de teatru sau, la drept vorbind, mai mult cad decât se ridică. S'a întâmplat însă că debutanta nu și-a arătat chiar dela debut măsura talentului. Lucrul deasemenea n'are mare importanță, căci debutanta e tânără și are tof timpul să se releve.

Deaceia și publicul nu prea dă mare însemnătate lucrului.

Totuși, printre spectatoare o femeieșcă grozav de agitată, se răsucesce încontinuu, văicărindu-se dintr'un grup într'altul: Sărăcuța de ea! Imi pare rău, uite de par'că mi s'ar fi întâmplat mie!

— Ce dragă?

Tanțal! Ai văzut săraca de ea. Dar eu cred că nu e ea vinovată. Nu i-au dat destule repetiții. Ce spuneți?

— Da, a cam lăsat de dorit.

— Ce a lăsat de dorit! Că a fost ceva depe altă lume! Săraca de ea! Nu știu ce să fac. Să mă duc în cabină s'o încurajez? Mi-e să n'o emoționez mai rău. Vai de mine, săraca de ea!

— Ei, nu e chiar așa mare nenorocire.

— Cum nu e nenorocire? Să-ți începi așa cariera cu stânga? Uite vă spun drept că mi se rupe inima și nu știu cum să-i viu în ajutor.

— Du-te și dă-i curaj și spune-i că a fost bine.

— Cum pot să fac asta? O să vadă imediat că am mințit-o și o să creadă că mi-am bătut joc de ea. — Nu vedeți că toată lumea vorbește? Vai de mine, dar a fost ceva infernal, nici la provincie nu se mai joacă așa. Vă spun drept, — pe parola mea de onoare că nu exagerez, — imi pare tot atât de rău, ca și cum mi s'ar fi întâmplat mie. Dar cum nu s'a găsit cineva să-i atragă atenția? N'ai văzut ce pronunțare, că nu se auzea nimic, ce rochie de par'că ar fi fost o paparudă, ce coafură și avea momente când o imita când pe madam Bulandra, când pe Leny Caler, când pe Virginia Popescu? Și cum mergeal Par'că ar fi călcat în străchini nu altal! Mi se rupe inima, uite imi vine

să plâng nu alta. Sărăcuța de ea, sărăcuța!

— Ei bine, are tot timpul să se „retrapeze”...

— Ce tot timpul? Ziua bună se cunoaște de dimineață. Și apoi ce credeți că e așa tinerică? A fost colegă cu o vară a mea la liceul de fete din Brașov. Nu e chiar așa tinerică fata. Uite să fac socoteală și vă spun exact cât are. Așel Vasăzică, Lenuța e cu doi ani și trei luni mai mare decât mine și imi spunea că era cu un an mai mică decât ea. Uite vă spun exact: are 25 ani. Ei, e viață scurtă: dacă la 25 de ani nu ești lansată, apoi slabă speranță să mai faci ceva. Săraca de ea! Uite, simt că-mi pleznesc tâmpile, nu altal! Și mă gândesc să n'o facă de râs și pe la gazete! Aș vrea să intervin ca să nu fie înjurată. Că, ce să zic, că dacă ar fi să fie imparțiali, ar trebui s'o înjure pe două coloane. Vreau să vorbesc cu vre-un critic d'ăla!

— Dar are corp frumos și e decorativă pe scenă.

— Pe scenă da, dar știți că pe stradă e puțin cocoșată și clipește des din ochi. Mă mir că n'ați observat! Și apoi se fardază prost, pune prea mult roșu, a început să cam albească la păr, are un picior mai scurt, are sânii mult prea mari, dar e fată bună, sărăcuța de ea! Vă închipuiți ce rău imi pare. Sunt cea mai bună prietenă a ei și regret din suflet, așa ca și cum s'ar fi întâmplat sori-mi. Faptul e perfect autentic. Ferește-ne, Doamne, de prieteni, căci de dușmani ne apărăm noi singuri!

IOAN MASOFF.

D. AL. BOTEZ

regisor al Teatrului Național, s'a evidențiat printr'o activitate lăudabilă.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Parfumul
STYX

COTY

SUAV
TURBURĂTOR
DIVIN....

COTY

oferă

GRATUIT

la fiecare cutie de pudră
un flacon de parfum **STYX**.

Procurați-vă cutia dela furnizorul Dv. cu prețul obișnuit de **LEI 130**, dar grăbiți-vă... cantitatea fiind limitată.

Nu uitați, crema Coty (de zi și de noapte) este completarea absolut necesară a minunatei pudre Coty.

PRODUSE ORIGINALE COTY PARIS

Mămica râde...

și este o adevărată plăcere s'o vezi răsând căci arată două și-vezi de dinți albi-străiucitori. Întru buința de azi înainte pasta de dinți „NIVEA” și chiar a doua zi veți fi surprinsă de succesul obținut. Pasta de dinți „NIVEA” curăță temeinic dinții și înviorează respirația.

NIVEA
PASTA DE DINȚI

NIVEA
PASTA DE DINȚI

de 2 ori pe zi

Spumoasă și nespumoasă

REALITATEA FEMEII

CA SĂ NE LEGĂNĂM PRIMELE VISE

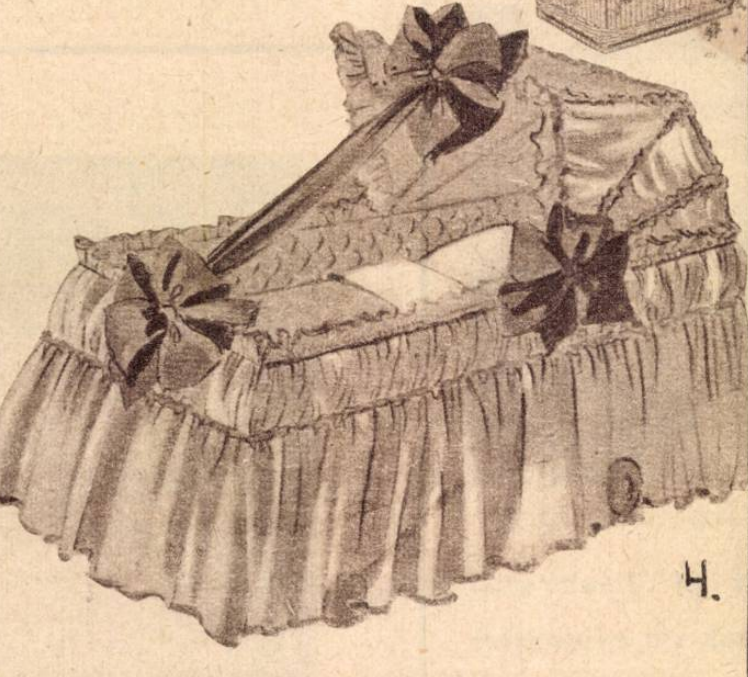
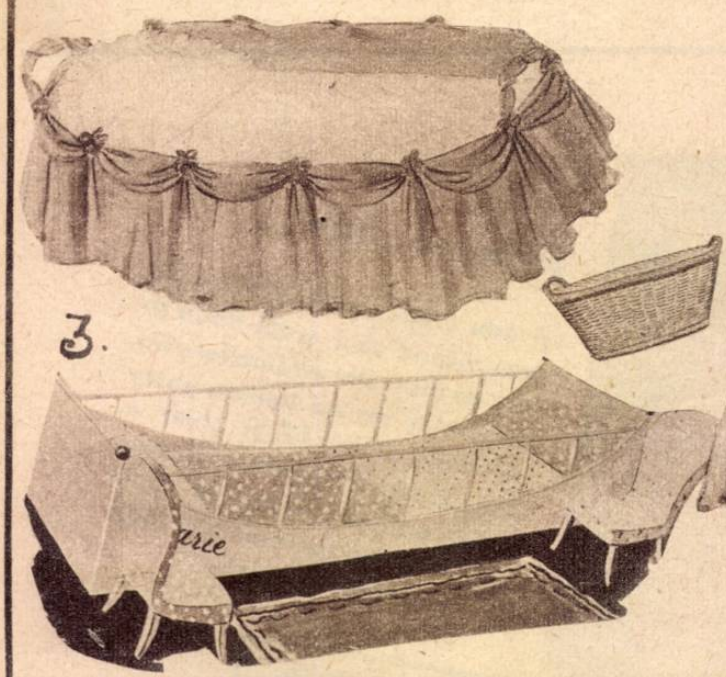
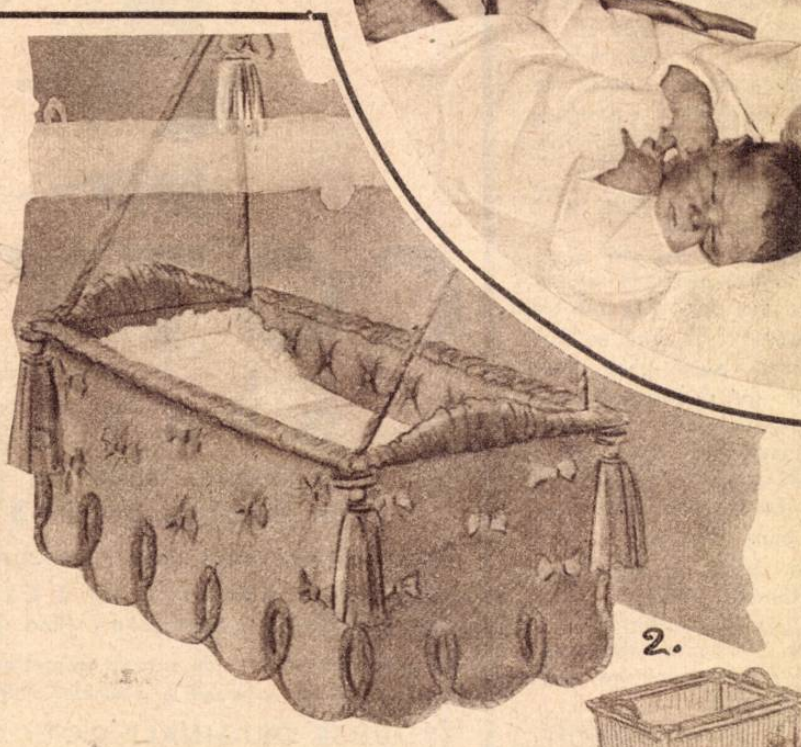
Pentru noii născuți trebuie să pregătim totdeauna un leagăn sau un cărucior confortabil. Dăm în această pagină câteva idei de leagăne elegante, care se pot confecționa ușor și cu puțini bani.

1. CĂRUCIORUL CU COȘ

Cumpărați un coș, pe care tâmplarul îl așează pe patru roate de lemn și construiește patru cercuri din lemn moale, pe care dv. montați pologul. Tot lemnul și paiul îl vopsiți în rose. Din organdi alb cu buline rose faceți două volane și îmbrăcați coșul, pe care îl ridicați cu ajutorul unei panglici rose de taffetas.

2. LEAGĂNUL SUSPENDAT

O idee originală pentru un nou născut liniștit. Cumpărați un coș dreptunghiular

din flaneluță rose cu puncte bleu, iar cealaltă jumătate bleu cu puncte rose. De fiecare parte a patului, veți scrie numele micuței locatаре. Desigur că salteaua va fi formată din două piese.

4. Pe un suport simplu cu patru roți, așezați un coș pătrat, îmbrăcat în voile alb brodat cu volănașe rose. De fiecare parte a coșului, la mijlocul lui, precum și la picioarele căruciorului, aplicați câte o fundă bogată din taffetas.

5. SĂ ACUM UN LEAGĂN ȘI MAI EFTIN

După ideea unui șomeur american, iată un leagăn original făcut dintr'un butoiu vechiu și vopsit în alb și albastru.

cu două mânere. Capitonați marginile și mânerele, pentru ca micuții să nu se lovească. Imbrăcămintea exterioară este din nansuc rose, căptușit, ca să nu fie transparent. Colțurile de mai jos sunt din șnur bleu, în aceeași culoare cu fundulițele. Coșul este suspendat de două șnururi groase, tot bleu, și prins în perete.

3. COȘUL SPĂLĂTORESEI

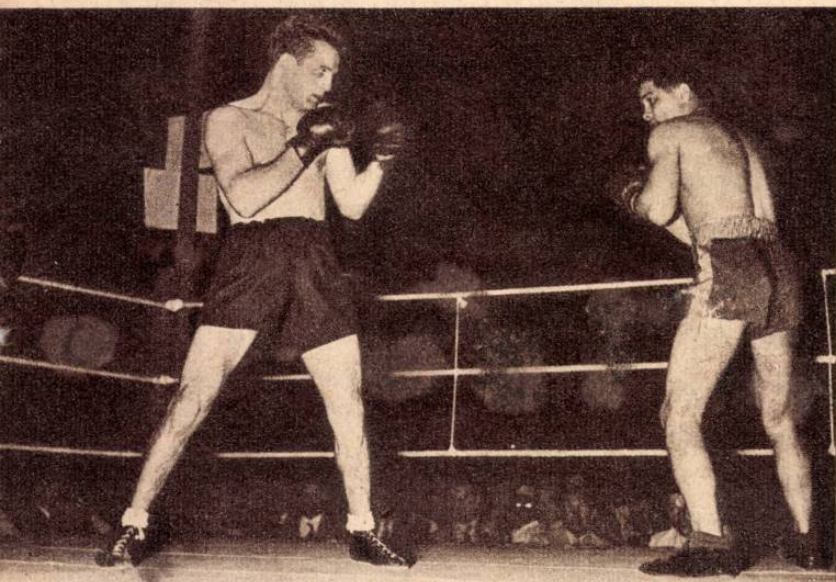
V'ați gândit vreodată că dintr'un coș obicinuit, ce se găsește aproape în fiecare gospodărie, să puteți aranja un

leagăn atât de frumos? Un volan lung de voile mauve ascunde coșul. De jur împrejur, acelaș voile drapat, reținut din când în când, de pompoane de panglică verde jade. Asternutul și cuvertura sunt din pichet alb.

3. (bis) PATUL GEMENILOR

Aveți două fete gemene, pe care ați decis să le culcați împreună. Comandați deci un pat de lemn, în formă de barcă, pe care-l vopsiți în bleu. Barele verticale împiedică pe micuțe să cadă. Cuvertura și pernele sunt pe jumătate

SÂMBĂTA ȘI DUMINICA SPORTIVĂ

Lucian Popescu a învins la puncte pe Gino Cattaneo.

Moții Spakov a învins la puncte pe Pariss.

F. C. Rapid a dispus de Venus cu 2-0 în semifinala Cupei României. În fotografia noastră, Sipoș, noua extremă dreaptă a feroviarilor se pregătește să centreze.

O altă fază din matchul Venus - F. C. Rapid.

(Foto I. B. Ursian)

TITLURILE DE NOBLĂȚE
NU CARACTERIZEAZĂ PE
CEI CE LE POARTĂ.

...personalitatea și distincțiunea
o imprimă întotdeauna numai
individul însuși.

Parfumul și Apa de Colonia
NOBLESSE LEGRAIN, vă vor
identifica ca persoane de gust
ales și cu preferințe distinse.

APA DE COLONIA — PARFUMUL

NOBLESSE

Legrain

Cine întrebuințează regulat

Chlorodont

este ferit de formarea pietrei pe dinți

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.
Apare în fiecare 15 ale lunii

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM
INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

În cutii originale, conținând 2 buline și numai cu
seătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI. București, Calea Rahovei 265

A MINTIRI DESPRE REGELE CAROL I

CU PRILEJUL ridicării statuei regelui Carol I, am prăznuit o sută de ani dela nașterea marelui Suveran. La 27 Septembrie se va împlini un pătrar de veac, de când ne-a părăsit cel dintâi rege al României. Și totuși, amintirea lui este atât de vie în mintea generațiilor, cari l-au apucat!

Bucureștenii și-l aduc aminte trecând, de 10 Mai, într-o caleașcă „à la Daumont” spre Mitropolie. După oficierea serviciului divin, Suveranul se întorcea călare, alături de trăsura, în care se afla Regina Elisabeta. Sosea astfel, la pas, pe „Podul Mogoșoaiei”, apoi pe „Bulevardul Academiei”, până la statuia lui Mihai Viteazul, în uralele însuflețite ale poporului, îngrămadit pe trotuare.

Pe când fanfarele militare făceau să răsună văzduhul de imnul crăesc, „Trăiască Regele”, atât de impresionant în acele clipe, Regele, cu o ținută impunătoare, saluta sobru, ducând — după obiceiul său — numai un singur deget la chipiu. În schimb, Regina Elisabeta, zâmbitoare și expansivă, înclina capul în dreapta și în stânga, făcând uneori gesturi prietenești cu mâna.

Bătrânul Suveran avea înfățișarea de om serios și sever. Totuși, chipul său exprima, în același timp noblete și multă bunătate. Stătea deseori de vorbă cu cei mai umili supuși ai săi. Iar pe unii oameni politici, cari l-au atacat personal, mai ales la începutul domniei, i-a ertat, cu mărinimie.

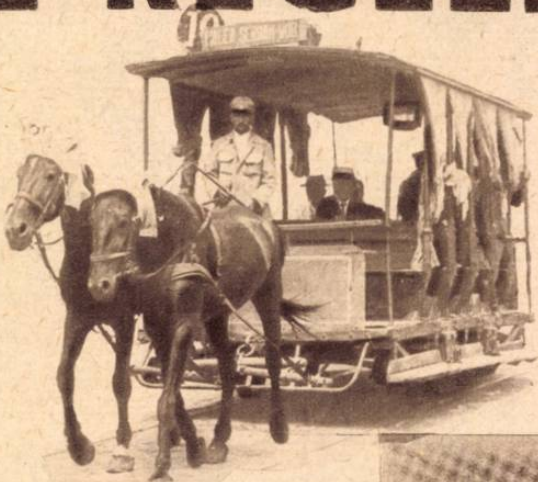
Nu era deloc posomorât, cum par înclinați să creadă cei ce nu l-au cunoscut personal. Ii plăcea chiar să glumească și făcea haz de un spirit bine plasat.

REGELE CAROL I ȘI RĂZBOIUL

Dl. general G. Dabija, înainte de războiu locotenent-colonel, era unul dintre cei mai apreciați ofițeri de către Regele Carol I, fiind primit în intimitatea sa. Tânărul ofițer de pe atunci, era chiar supranumit, în cercurile militare și politice „Ochiul regelui”. Suveranul se plimba des, mai ales la Sinaia, cu lt.-colonelul Dabija, prin aleile dosnice ale Castelului Peleş:

— „Eu, dela 7 Mai 1866 sunt convins că tot poporul român se va uni odată într'un stat unitar, pe baza principiului naționalităților” — i-a mărturisit regele, confidențial lt.-colonelului Dabija, în după amiaza zilei de 26 Septembrie 1914. Desigur, că, din motive de ordin diplomatic, aceste credințe nu puteau fi oficializate. Totuși, cu prilejul primirii Țarului și familiei

Regele Carol I în mijlocul Familiei Regale, cu prilejul vizitei Țarului Nicolae al II-lea în România.

Cum s'a logodit cu princessa Elisabeta de Wied. — Stejarul dela Poradin. — În preajma războiului mondial. — Regele și artiștii. — Audiențele și mesele la Palat. — Întreveneri de suverani.

imperiale ruse la Constanța, în luna Mai 1914, Regele i-a spus, fără ocol, lui Czernin: — „De un an de zile s'au schimbat atâtea, că Eu nu aș mai fi în stare să mă țin de tratatul învechit din 1883”. După 16 Iulie 1914, Suveranul a renunțat de a mai purta ordinul german „Pour le Mérite”, considerând că nu se poate solidariza cu agresivitatea puterilor centrale. Dl. general Dabija mai comunică, pentru clarificare, următorul incident:

În ziua de 30 August 1914, se serba, cu mare pompă militară, luarea Griviței, la 1877. Locot.-Colonelul Dabija, comandant al regimentului 2 Vânători „Regina Elisabeta”, cu garnizoana la Sinaia, urmând să fie cu acel prilej un discurs, fu chemat la castel, spre a prezenta Suveranului textul scris al acestei cuvântări.

Regele Carol I și Regina Elisabeta.

Principesa Elisabeta de Wied, la 21 ani.

Regele Carol I la Plevna.

— Aci, unde arăți cum a fost atacată și luată Grivița, vei încadra următoarea frază, — spuse Regele, și dictă textual:

„Regimentul 2 Vânători, „Regina Elisabeta”, va lupta alături cu întreaga armată Regală Română, care prin eroismul ei, va adăuga noi pietre nestimate românești la coroana Regală Română”. Aceste „pietre nestimate” oricine putea înțelege că

erau: Transilvania, Bucovina, Crișana, Maramureșul și Banatul. Discursul a făcut o adâncă impresie. În aceeași zi, la cazinoul ofițerilor, Regele Carol I a ciocnit paharul său cu acela al lt.-colonelului Dabija, mulțumindu-i, în chip semnificativ pentru cuvintele rostite.

Totuși, regele trebuia să fie prudent. În înțelepciunea lui, bătrânul Suveran își dădea seama că nu poate juca viitorul României pe o singură carte. Pentru a intra în acțiune, era nevoie să aleagă momentul cel mai prielnic. Se ținea deci la curent cu toate evenimentele externe și interne.

ȘI UN BĂRBIER ȘTIE CĂTE CEVA...

După cum am arătat mai sus, marele rege era prietenos cu toți cei din jurul său. În acele zile, cerea informații până și bărbierului său, *Lazăr Popovici*. Il chema acum, mai des ca oricând, la Sinaia și porunea lacheilor să părăsească salonul, unde rămânea singur cu dânsul. Regele voia să afle, cu deamănuntul, tot ce se mai vorbește la București, despre războiu. Multora nu le convenea sinceritatea mea — mi-a povestit fostul coafor — și mi-am căpătat fel de fel de dușmani, dar nimeni nu mă putea clinti dela palat. Într-o zi mi-a făcut observații chiar Mareșalul palatului:

— Ce te apuci d-ta să-i spui Majestății Sale atâtea fleacuri?

— Nu știu dacă-s fleacuri... Iar dacă-s fleacuri, atunci nu-i nici o supărare...

— La palat nu se vorbește ca la cafenea. Mai ascunde și d-ta câte ceva, care ar putea supăra prea mult pe Majestatea Sa...

— Eu la bătrânețe nu mai pot învăța să mint... Așa am să mor!

„MAI GREU ESTE SUFERINȚA DE DUPĂ RĂZBOIU”

Era la București mare agitație și vorbărie pe vremea, când s'a deslănțuit războiul mondial. Unii manifestau pe străzi, alții se întruneau pe la cluburile politice sau organizau întruniri publice.

— „Lumea nu știe, ce-i războiul” — spunea îngrijorat Suveranul, celor din jurul lui, la Sinaia — și nu-i dădea bine informată de îngrozitoarea putere a mașinilor de războiu... Totuși gloanțele și obuzele n'ar fi încă cea mai mare nenorocire. Mai grea este suferința, care vine după războiu. Se va face însă voia poporului...”

Tot în acele zile, în ajun de a se ține consiliul de Coroană dela 21 Iulie 1914, pe când în sala „Dacia”, la București, diferiți oratori inflăcărați cereau intrarea imediat în războiu a României, bătrânul rege i-a spus atunci credinciosului său locotenent-colonel Dabija, următoarele:

— Ce curios lucru! La București se cere intrarea imediată în războiu. Dar aceasta nu se poate acum. Nu suntem pregătiți. Ne aflăm în neutralitate. Intrarea în războiu a României trebuie preparată din punct de vedere politic și militar. Domnii dela București cer imposibilul. Asta îmi dă dreptul să spun că ori Regele este prea bătrân, ori țara este prea tânără.

REGELE ȘI ARTA

Cu toată înfățișarea lui de bărbat grav, preocupat numai de chestiuni practice, totuși bătrânul Suveran era un om iubitor de frumos. Dovada

este galeria splendidă de tablouri ce a colecționat, precum și castelul de artă, dela Sinaia. În parcul Carol I din București, marea clădire din fund, unde se află acum muzeul militar, fusese destinată, dela început, manifestărilor de artă, fiind chiar botezată „Palatul artelor”. Deasemeni, a întreținut artiști la studii, din caseta sa particulară. Între alții, pe *George Enescu*, pe *Aurelia Cionca*, pe *Marioara Ventura*...

CUM S'A LOGODIT CU PRINCEPSA ELISABETA DE WIED

Cu mult înainte de a bănuși că va fi odată regină, la gurile Dunării, principesa Elisabeta de Wied, descendentă a unui neam de oameni cărturari și artiști, prinsese o deosebită simpatie pentru români, ascultând poveștile unei guvernante ale ei, care-și petrecuse o parte din viață în Moldova și Muntenia.

Cunoștea familia prințului Carol și chiar pe prinț, pe care-l întâlnise la diferite recepții. Era plină de admirație pentru energia, hotărârea și cavalierismul acelui tânăr prinț, care împotriva voinței Turciei, Rusiei și Austriei, aproape desaprobat de propria-i familie, plecase într-o țară depărtată disprețuind atâtea piedici și înfruntând atâtea primejdii, își expune libertatea și chiar viața, spre a răspunde chemării acelui popor inimos.

Principesa Elisabeta l-a revăzut pe prințul Carol de Hohenzolern peste trei ani, în 1869, adică exact acum șaptezeci de ani. Tocmai începuse lecțiile de perfecționare la piano, cu marele pianist *Anton Rubinstein*, și cu celebra *Clara Schumann*. Aceste lecții au fost întrerupte brusc în seara de 12 Octombrie 1869. Cu prilejul unui concert pe care *Clara Schumann* îl da la Colonia, tânăra princesă a întâlnit din nou pe acela care devenise „Domnitorul Carol I al Principatelor-Unite”. Și această revedere a fost hotărâtoare pentru viitorul *Carmen Sylvei*. La 18 Noiembrie 1869, principesa Elisabeta părăsea definitiv castelul din Neuwied și „Mon Repas”. Tânăra pereche princiară „românească” a făcut călătoria spre România, pe Dunăre, cu vaporul „*Franz Josef*”, pentru ca la Giurgiu să ia trenul spre București, unica linie feroviară care exista pe atunci la noi, cale ferată terminată și ea abia de câteva zile. Această călătorie nu fusese dictată nici de considerente politice, nici de chestiuni de interes, nici de anumite „rațiuni de stat”.

REGELE CAROL I FĂCEA PLIMBĂRI PE JOS

Bucureștenii îl întâlneau uneori pe regele Carol I pe trotuarul Căii Victoriei, sau chiar prin Cișmigiu. Ii plăcea să facă plimbări pe jos. Cu acest prilej, a întâlnit o fată frumoasă, în costum național, care purta la gât un mărțișor de aur, cât o monedă mare de argint de cinci lei, cum erau înainte de războiu. Era în timpul expoziției din 1906.

Suveranul opri fata și o mângăie pe obraz:

— Am dat mărțișorul acesta, acum patruzeci de ani, unei fete frumoase din Rucăr, cu prilejul trecerii mele pe acolo — își aminti regele.

— A fost mama mea, Măria Ta! — răspunse copila, pe care o întovărășia o țărăncă bătrână și urâtică.

— Dumneai este? — întrebă regele,

— A, nuli... — răspunse grăbit copila. — Mama mea a murit...

Am fost de față la această conversație și cred că relievez felul de a fi al marelui rege.

Tot în timpul expoziției jubiliare din 1906, regele Carol I a vizitat pavilionul unui industriaș, care primind pe Suveran, s'a recomandat, în mod solemn:

— *Karl König!*

— A, îmi pare bine de cunoștință — a răspuns Regele. Apoi a adăugat, în nemțește: „Mă recomand și eu la rândul meu: *König Karl!*”.

Dealtfel, bătrânul rege nu disprețuia gluma. Pe regina Maria — pe acea vreme principesa moștenitoare — îi plăcea s'o tachineze pe tema uniformei ei de colonel de roșiori. Această uniformă avea două ținute: cu pantaloni negri sau cu pantaloni albi... Uniforma reginei consta dintr-o splendidă tunică roșie reglementară, care-i ședea foarte bine, și o fustă scurtă. La diferite ceremonii, regele repeta mereu gluma:

— Ei, ce punem astăzi: pantaloni negri sau pantaloni albi? Princesa avea într'adevăr două fuste: una neagră și cealaltă albă, spre a corespunde prevederilor reglementare.

PRÂNZURILE

Bătrânul Suveran mânca puțin și foarte repede. Când puneă furculița jos și i se ridica farfuria, protocolul cerea ca toată lumea să înceteze să mănânce. În schimb, conversațiile de masă erau destul de animate și interesante. Din pricina aceasta, mulți dintre cei poftiți la masă — mai ales la Castelul Peleş — rămăneau flămânzi, uitându-se cu jind cum lacheii plecau cu farfuriile, pe care se aflau bucatele excelente, din cari abia apucaseră să guste.

AUDIENȚELE

Suveranul acorda multe audiențe și avea ambiția să nu apară inferior în convorbire. Din această pricină muncea foarte mult; pregătindu-se pentru vreo anumită audiență, citea uneori volume întregi. În chipul acesta, diferiți chimiști, ingineri și chiar medici, etc. plecau dela palat uimiți, neașteptându-se ca Suveranul să fie atât de bine inițiat în diferitele chestii la ordinea zilei, din specialitatea lor.

Nu-i vorba, întrebări nu puneă decât regele. Protocolul nu dădea acest drept persoanei primite în audiență.

Oamenilor politici, și în genere tuturor cari veneau la palat, regele nu le dădea întreaga mână, ci numai un singur deget. Dacă întindea două degete, sau — foarte rar, trei — evenimentul se comenta cu înfrigurare, ca o întâmplare cu totul extraordinară. De multe ori asta coincidea cu o schimbare de guvern, iar speciala atenție fusese acordată unei viitoare *Excelențe*.

INTREVEDERI DE SUVERANI

Regele Carol I a avut diferite întrevederi cu suveranii Europei. Astfel, în afară de primirea întregii familii imperiale ruse, la Constanța, de care pomenim mai sus, a primit la Sinaia pe împăratul *Franz Iosef*. A fost în România și principele *Ferdinand al Bulgariei*.

Numai împăratul *Wilhelm al II-lea*, poreclit *der Reiskaiser* — tatălui și bunicului împăratului li se spunea *der Weise Kaiser* și *der Greise Kaiser* — numai „*Der Reiskaiser*”, care se lăuda că este prietenul Regelui Carol I, numai el nu l-a vizitat niciodată pe suveranul nostru, deși, în nenumăratele lui călătorii, a ajuns și până prin Ierusalim, străbătând străzile orașului sfânt într-o mantie mare albă, călare pe un cal bălan. În schimb, regele Carol I a făcut diferite călătorii în străinătate. În anul 1902, la începutul lunii Noiembrie, împlinindu-se un sfert de veac dela luptele dela Plevna, cari au dat semnalul gonirii Turcilor din Europa, cel ce a făurit independența României, a făcut o vizită principelui *Ferdinand al Bulgariei* și cu acel prilej, un pios pelerinaj spre mormintele eroilor români, risipite pe câmpiile Bulgariei.

STEJARUL DELA PORADIN

La Poradin, lângă bordeiul pe care l-a locuit regele Carol I în timpul războiului din 1877, a plantat un stejar, care are deci acum, 37 ani.

Cu acel prilej, Mitropolitul din Vratsa a ținut o inimioasă cuvântare, vorbind despre desrobirea de sub jugul turcesc, a bulgarilor și crearea statului bulgar, odată cu proclamarea independenței României.

El și-a terminat discursul rostind următoarele cuvinte de recunoștință și de înfrățire, pentru cele două popoare:

„Sculați-vă din mormintele voastre, voi cei căzuți pentru libertatea unui neam rob, unui popor oprit de veacuri, sculați-vă, căci iată a sosit acela care v'a dus la victorie. El a venit să v'aducă prinosul omagiilor sale, pentru vitejia și abnegația voastră”.

ALEX. F. MIHAIL.

DIRECTOR

TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

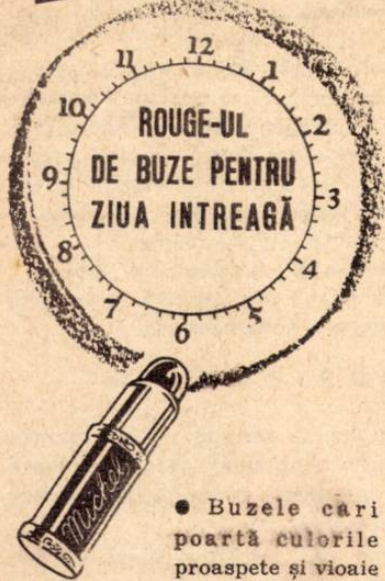
Inseria sub Nr. 239. Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Cec. poștal: 4083. Prețul abonamentelor: În țară: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

Michels

● Buzele cari poartă culorile proaspete și vioaie ale rouge-ului de buze Michels, sunt juvenile și pline în orice oră. Pe timp de ploaie, sau senin, la orice ocazie, gura Dv. își păstrează mereu farmecul ei, puterea sa de atracție; rouge-ul de buze Michels are o bază de cremă, care menține buzele Dv. moi ca mătasea. Deasemeni și parfumul său vă va plăcea. Evitați de a vă farda tot mereu buzele; întrebuințați rouge-ul de buze Michels! Alegeți dintre următoarele 7 nuanțe, care vă convine mai bine: Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.

3 Mărimi:

DE LUX ★ MARE ★ POPULAR

Intrebuințați pentru desăvârșirea machiajului Dv., fardul durabil și cosmeticul pentru ochi, care rezistă apei: Michels.

PRODUS ORIGINAL AMERICAN

PHOSPHATINE FALIÈRES

ESTE PRIMUL ALIMENT FAINOS AL SUGACILOR ȘI COPILOR.

Bazătă pe o compoziție științifică, Phosphatine Falières conține diverse făinuri și fecule alese și transformate printr-o metodă specială care permite conservarea acelor părți din grăunțe ce conțin vitaminele.

Cereți

PHOSPHATINE FALIÈRES
(marca depusă)

care înlesnește creșterea oaselor și dă copiilor putere și sănătate.

TENUL ȘI BĂILE DE SOARE

Cine ține să aibă un ten veșnic proaspăt, să se păzească mai ales în timpul lunilor calde. În deosebi vara în excursiuni sau când facem sport e nevoie să dăm pielei noastre o îngrijire potrivită, bine înțeleasă fără prea multă trudă sau cheltuială.

Pe cât de binefăcătoare este acțiunea razelor ultra-violete ale soarelui în doză potrivită, pe atât de dăunătoare este când facem abuz. După cum am depășit această doză utilă, ne expunem la o ușoară înroșire a pielii, care poate merge până la arsurile cele mai grave. Deaceia se recomandă întotdeauna ca înainte de a ne expune corpul la soare, să-l ungem cu o pastă care să mărească posibilitățile naturale de auto-apărare ale epidermei. În astfel de cazuri sunt indicate mai ales creme filtrante ca de pildă Antisolar sau altele pe bază de oleum jecoris, deoarece conținutul lor în vitamina D se mărește sub influența soarelui. Pielea astfel hrănită devine mai rezistentă pentru a putea suporta fără risc soarele cel mai puternic, iar Dv. veți căpăta un frumos ten bronzat. Pigmentul ce se formează reprezintă acum el însuși un ecran împotriva razelor primejdioase.

Băile de soare sunt un izvor de viață și constituie cel mai bun mijloc să vă acumulați adevărate rezerve de sănătate pentru tot timpul când veți fi închisă iarna în birouri sau case fără soare.

IMPIEDICAȚI
RUPERA CIORAPILOR
INTREBUINȚAȚI ZILNIC
MATASIN
LEI 25 LA DROGERII ȘI PARFUMERII

„TRANSPIRAȚIA”

picioarelor, această boală neplăcută dispăre în modul următor: Faceți seara o baie de picioare și după ce le-ați uscat bine, ungeți-le cu o cantitate mică de „PODEOL” și transpirația dispăre imediat cu toate afecțiunile pielii. Dispare mirosul neplăcut, umflăturile și pielea bătătorită a picioarelor. „PODEOL”-ul nu usucă pielea ca celelalte preparate similare, ci o ține moale și ușurează astfel mersul.

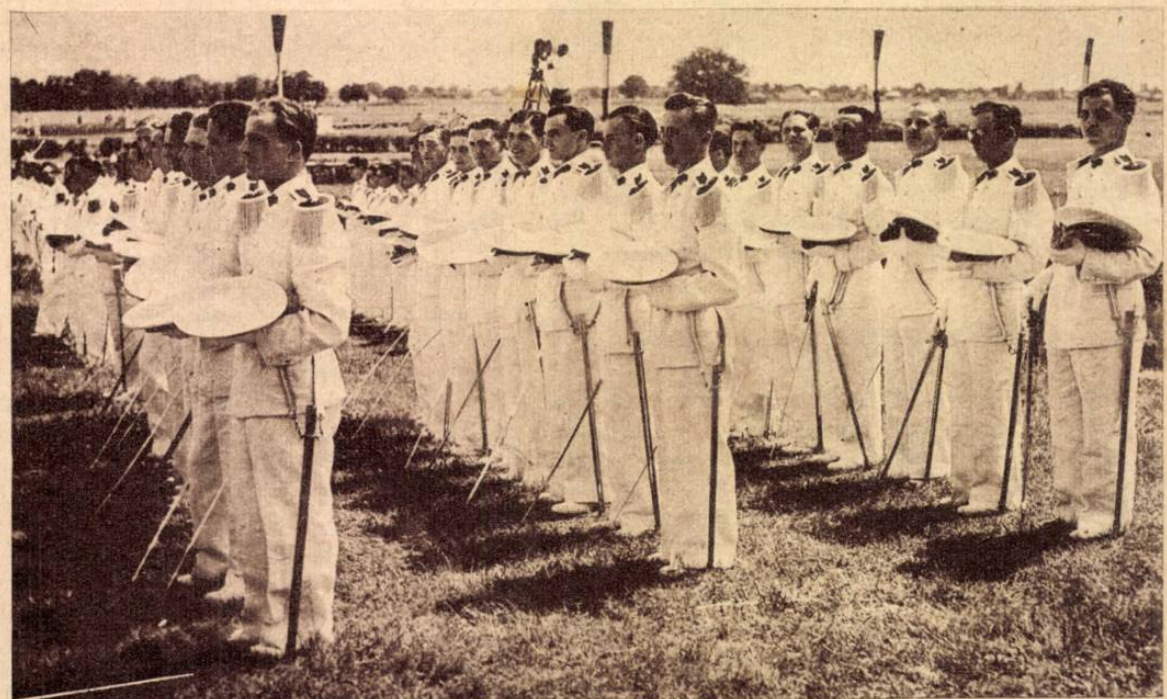
Încercați în interesul Dv., cumpărați chiar azi o cutie cu PODEOL.

Prețul Lei 40. — La Farmacii, Drogerii.

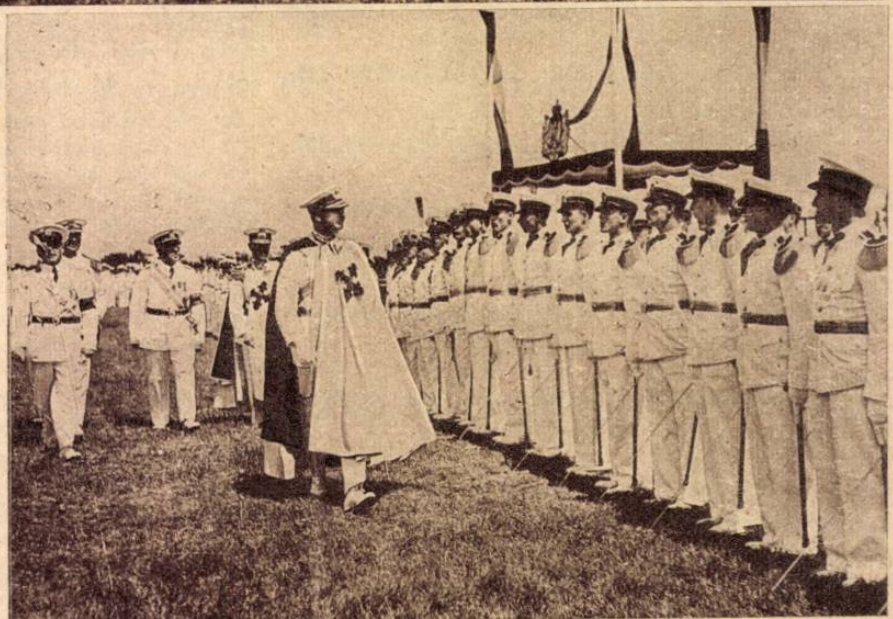

O lectură pasionantă:
„Romanele Captivante”

PROMOTIA DE SUBLOCOTENENTI REGELE CAROL I

Noii sublocotenenți în timpul serviciului religios

M. S. Regele trece în revistă pe noii sublocotenenți.

M. S. Regele vorbește noilor sublocotenenți.

D. Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri și ministru al apărării naționale își rostește discursul.

(Foto I. B. Ușiar)

REGINA PLAJELOR
MISS NORMA ELLIS DIN IRVINE,
CALIFORNIA, IN VÂRSTĂ DE 17
ANI, A FOST ALEASĂ DIN 222
SIRENE DEPE PLAJELE CALIFOR-
NIENE, REGINĂ PENTRU ANUL 1939

SOLEMNITATEA INVESTIRII I. P. S. S.

1. I. P. S. S. Patriarhul Nicodim se îndreaptă spre Patriarhie, unde a asistat la privegherea ce s'a oficiat în ajunul investirii.

2. I. P. S. S. Patriarhul Nicodim, însoțit de I. P. S. S. Mitropolitul Bălan al Ardealului, pleacă dela Patriarhie spre Palatul Regal.

3. Cortegiul festiv pe străzile Capitalei.

4. M. S. Regele înmânează cărja arhiepiscopală I. P. S. S. Patriarhului Nicodim.

5. Suveranul își pronunță discursul, după investirea noului Patriarh.

PATRIARHULUI NICODIM

6. M. S. Regele se întreține în sala tronului, cu I.P.S.S. Patriarhul Nicodim.

7. După investire, I.P.S.S. Patriarhul și suita, pe Scara Voevoților din Palatul Regal.

8. După slujba religioasă, a urmat la Patriarhie o recepție, dată de I.P.S.S. Patriarhul.

9. După solemnitatea investirii a avut loc o slujbă religioasă, la Patriarhie. Au asistat I.P.S.S. Patriarhul, Consilierii Regali și Membrii Guvernului.

(Foto I. B. Ursian)

Grand-Prix 1914

ÎN DIMINEAȚA aceea Parisul se deșteptase, vesel: astăzi urma să se alerge la Longchamp, „Grand Prix-ul”.

Primăvara, care fusese sumbră și umedă, contrazicea buna reputație pe care i-o făcuse poezii și meteorologii. Pentru prima dată în acest an, soarele își revărsa lumina blondă pe cerul de un azuriu tandru al Parisului.

În tot acest lunie trist, parizienii, obicinuiți totuși cu toate vicisitudinile vremii, se întrebau ce făcuse oare pe zei să fie atât de supărați, încât să le amărească și seninele zile de primăvară. Zăpada se menținuse până'n a opta zi a lunii lunie, iar frigul era destul de accentuat.

RĂZBOIUL NERVILOR

Politica modernă n'a descoperit nimic nou. Cu mult mai înainte decât s'ar crede, diplomația ex-Kaiserului descoperise strategia războiului alb. Diplomații de dincolo de Rhin, secondați de presa germană, încercau din lunie 1914 pe nervii francezilor, procedeele și metodele care au fost reluate de curând.

În fiecare zori de zi, lumea se scula cu teamă, căci se aștepta să afle catastrofele cele mai sinistre. *Ex-Kronprințul*, întovărășit de marele stat major, inspectase frontiera dela Apus și hotărâse să se întărească în grabă garnizoanele din Münster, Altkirsch, Guebwiller, Montreaux Vieux, la St. Marie aux Mines și la Molsheim. Războiul, devenise o obsesie. Era leit-motivul care revenia în toate scrierile și în toate discursurile de dincolo de Rhin. Și pentru a da acestor sinistre avertismente o precizare cât mai categorică, împăratul, întovărășit de marele amiral Von Tirpitz, se duse să viziteze pe Franz Ferdinand, arhiducele mo-

Raymond Poincaré

Gaston Doumergue, fostul președinte de consiliu al Franței.

Sosirea în „Grand-Prix-ul” dela Longchamp, în anul 1914.

În timpul cursei, ambasadorul Austro-Ungariei, părași în grabă tribuna diplomatică: arhiducele Franz Ferdinand fusese asasinat la Sarajevo.

Fostul Principe moștenitor al Germaniei, Wilhelm.

ștenitor al Austriei, care-i era aliat. Se vorbea pe atunci ca și astăzi, de încercarea de a se încercui Germania, de către diplomația franco-britanică și de atragerea Austro-Ungariei în acea politică mediteraneană, care constituia concepția de bază a regimului, depe timpul domniei Ex-Kaiserului.

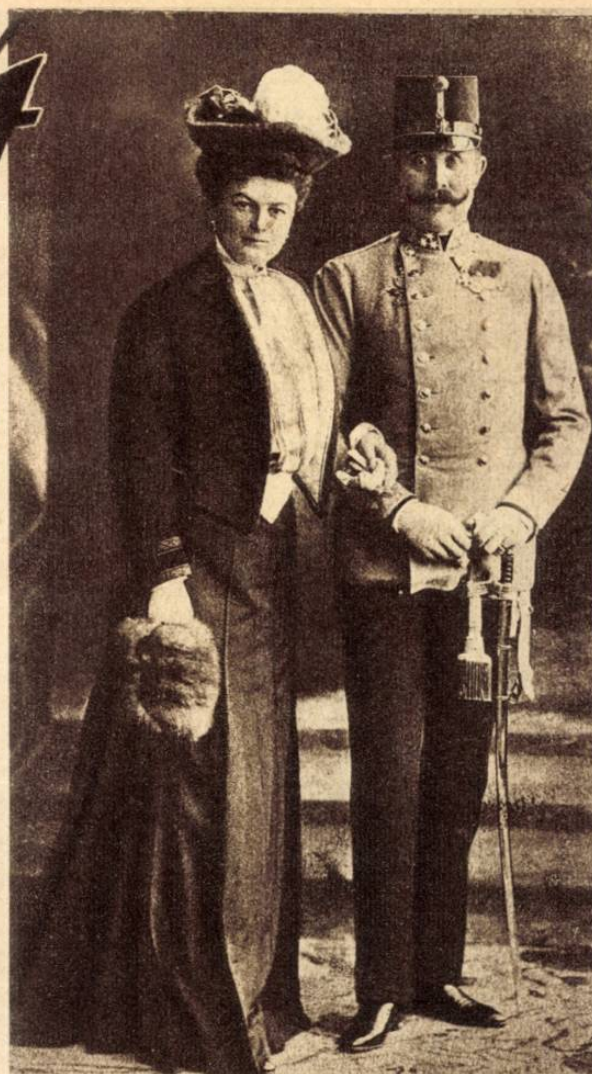
În castelul Konopischt din Boemia, unde-și primia oaspeții, arhiducele moștenitor al Austriei, visa, îngrijindu-și răzoarele cu trandafiri, la planuri grandioase.

În ziua de 28 lunie, în zori, Franz Ferdinand a mai controlat odată trandafirii, înainte de a pleca la Sarajevo, unde avea de gând să treacă în revistă trupele care se aflau la manevre, în Boemia.

PARISUL

Între timp, Parisul refuza să se lase intimidat. Ziarele de peste Rhin puteau anunța în voie tăria de oțel a triplei alianțe și forța prusacă, ca și marea Germaniei. Puteau amenința în voie cu catastrofa. Strigătele acestea de furie nu înspăimântau Parisul, care la rândul-i când era furios, reușia totuși să intimideze și să înspăimânte regi și popoare.

Dealtfel, în lunie 1914, Capitala avea mai mult decât o ocazie, spre a se distra. În primul rând, se produsese patru crize ministeriale în 15 zile. Dl. *Gaston Doumergue*, își dăduse demisia la începutul lunii. Chemat să constituie un nou cabinet, dl. *René Viviani* a trebuit să renunțe la misiune

Arhiducele Franz Ferdinand cu soția sa, Sophie, contesă de Hohenberg.

din pricina unui „dacă”. O criză ministerială pentru o simplă conjunctură. Amatorii de divertismente politice, și aceia erau destul de numeroși, rămăseseră uluiți.

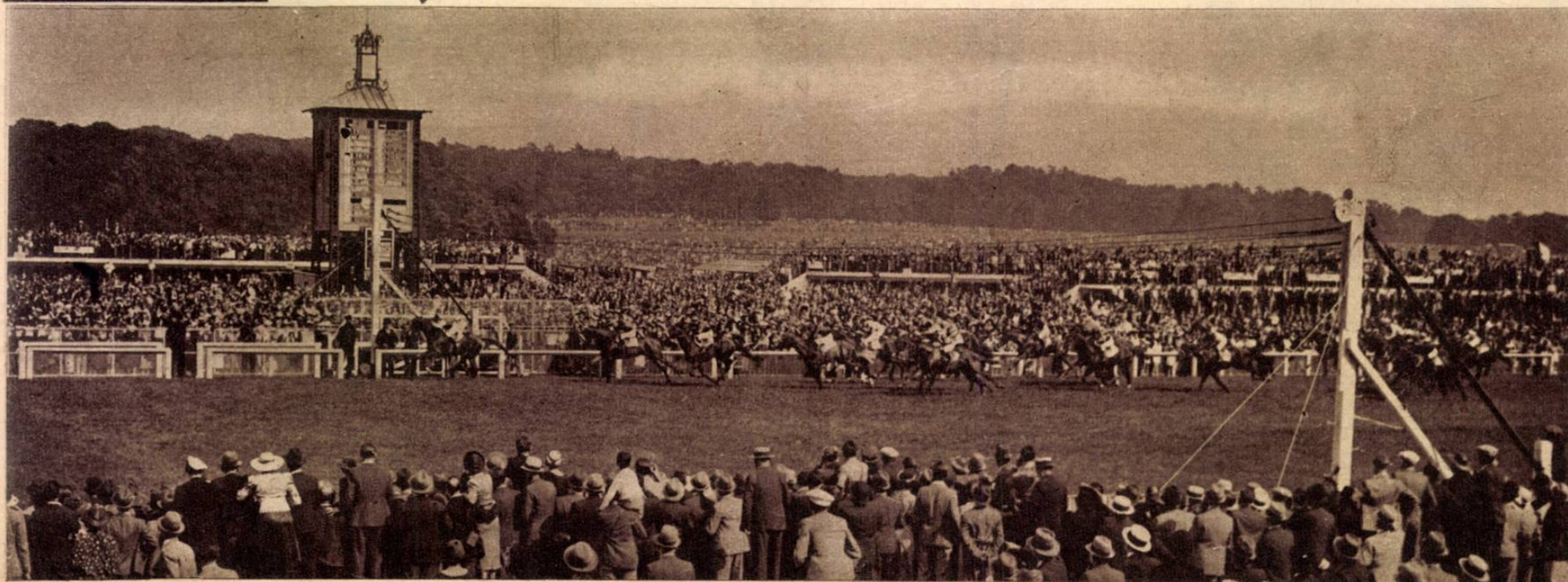
Și cu toate acestea, a fost un „dacă”... Pentru a da satisfacție cererilor partidului radical, care era împotriva legii de trei ani, lege pe care dl. Viviani doria s'o menție cu orice preț, acesta îi înserase în declarația ministerială, o frază împăciuitoare:

„Dacă — spunea el — împrejurările exterioare vor permite, guvernul ar putea veni cu o ușurare a îndatoririlor militare”.

LUMEA NU SE MAI OCUPĂ DECÂT DE CURSĂ

D. *Justin Godard*, care în acea epocă avea o multiplă activitate de militant republican și filantrop radical, și care urma să preia în noul cabinet, portofoliul muncii, a spus, asistând la citirea declarației:

„Nu mă pot asocia la această restricție. În cursul recentei campanii electorale, în

timpul reuniunilor publice, am declarat cu totul altceva. Modificați-vă prin urmare formula!"

— Reuniunile publice au o însemnătate — răspunse Viviani — dar apărarea frontierelor e și mai însemnată. Am meditat mult asupra acestei formule. E exprimarea limpede a gândului meu. Nu voi sacrifica interesele țării, de dragul formării unui minister. Spunând aceste cuvinte, dl. Viviani a luat mapa cu acte, ducându-se la Raymond Poincaré, pe care l-a anunțat că renunță să mai constituie cabinetul.

Ribot, chemat la Elysée a acceptat să-l substituie pe Viviani. Ministrul său a durat exact 6 zile, fiind răsturnat în ziua în care s'a prezentat Parlamentului.

Președintele republicii încredințându-i din nou deslegarea crizei, Viviani a fost mai norocos. Franța avea un guvern.

Apropierea marelui conflict „anunțat în afară” era totuși mai puțin interesantă decât lupta dată în jurul „Puiului de vultur”, între Sarah Bernard și Edmond Rostand. Poetul acordase unei firme cinematografice dreptul de a transpune pe ecran piesa. „Totul se va aranja — scria dl. Leon Blum, care pe acea vreme conducea cronică dramatică a unui însemnat cotidian.

— Să nu uităm — spunea viitorul președinte al consiliului — că în teatru angajamentele sunt prea puțin respectate, procesele se pledează foarte rar, iar condamnările nu se execută niciodată.

Era o filozofie plăcută și lesnicioasă, care caracteriza epoca.

„ZIUA MARELUI PREMIIU”

În ziua de Duminică 28 Iunie, Parisul uită de amenințările Germaniei, tot atât de supărată atunci ca și astăzi, de Puiul de Vultur și de Sarah Bernard.

Ceea ce interesa era să se știe dacă Sardanapal avea să mai izbutească într-o cursă ca la Chantilly, împingându-l pe Durbar, care câștigase cu câteva zile mai înainte derby-ul dela Epsom. Poezii turfului, care existau în mare număr pe acea vreme, ne-au lăsat o descriere detaliată a felului cum arăta hipodromul Longchamp cu ocazia „Grand Prix”-ului din 1914. Tribuna prezidențială era împodobită cu flori roșii, albe și albastre. În fine, un statistician ne aduce la cunoștință că pe hipodrom fuseseră aduși douăsprezece mii de „gerani-m”, cinci mii de petunii, 2000 de celosii și alte câteva zeci de mii de flori diferite. Se alergase o cursă, când dl. Raymond Poincaré sosi pe hipodrom. Lângă tribună, coborând în trăsură la Daumont, președintele republicii fu întâmpinat de prințul Arenberg, marchizul de Ganay, baronul Dourgand, contele Quincay și alții.

GUVERNUL A FOST RĂSTURNAT

În tribună, președintele a fost salutat de d-nii Fernand David, ministrul agriculturii, Malvy, ministrul de interne și alte personalități oficiale. Corpul diplomatic era reprezentat prin Sir Enric Bertie, ambasadorul Marelui Britanii, Myron T. Herrick, ambasadorul Statelor Unite, contele Szecsin de Temerin, ambasadorul Austro-Ungariei, dl. Tittoni, ambasadorul Italiei, ambasadorul Braziliei, ministrul Greciei, Serbiei, Bulgariei și Suediei. După salutarile protocolare, toată lumea s'a ocupat numai de cursă. Căii erau la start, la ordinele d-lui des Cordes.

— Va fi o afacere de familie — spuse unul dintre miniștri care cunoștea perfect secretele turfului. La Farina aparține baronului Eduard de Rotschild, iar Sardanapal, vărului său, Maurice de Rotshild. Cursa se va disputa deci în familie, așa că premiul e asigurat.

— E o afacere internațională — spuse Sir Erick Bertie — dacă Durbar e victorios, crescătoriile britanice vor fi reabilitate.

În clipa aceea, un tânăr atașat de ambasadă urcă repede treptele peronului, care ducea la tribuna diplomatică. Apropiându-se de contele Szecsin, îi dădu o telegramă, care sosise tocmai atunci la ambasada Austriei. Diplomatul îngălbeni. Dădu telegrama d-lui Tittoni.

— Afacere de stat! — șopti cu glas scăzut reprezentantul Italiei. — E foarte grav.

Contele Szecsin, apropiându-se de dl. Raymond Poincaré, își ceru scuze că trebuia să se retragă imediat.

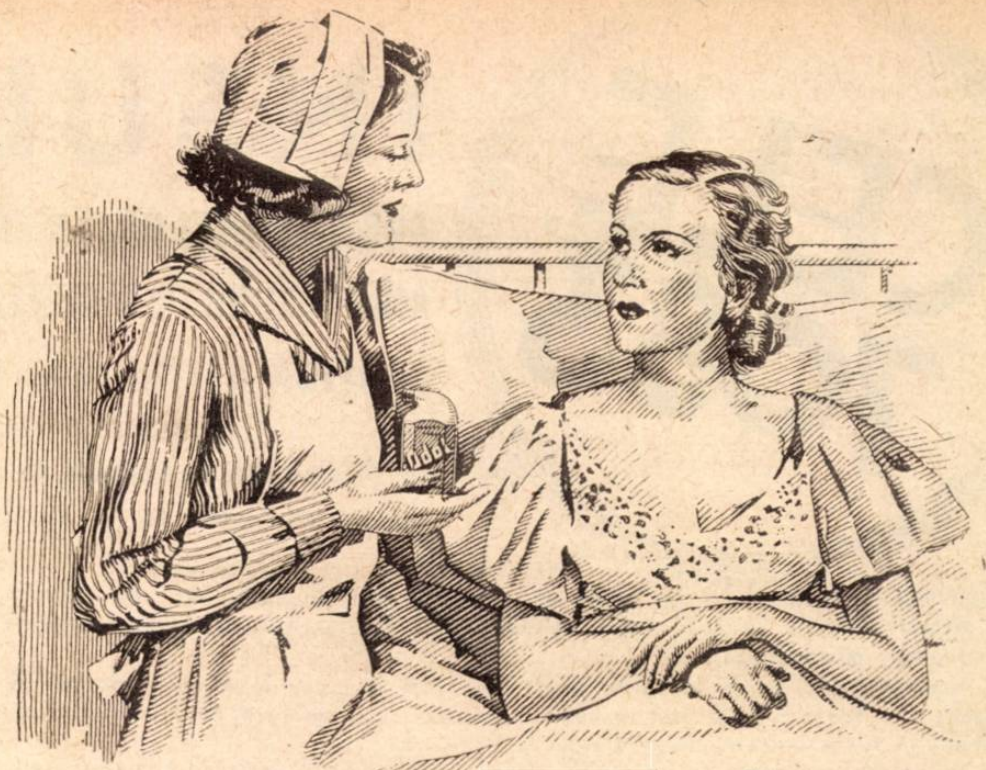
— Am durerea de-a anunța Excelenței Voastre, că Arhiducele moștenitor al Austriei și soția sa, Ducesa de Hohenberg au fost asasinați la Sarajevo, de către un student sârb.

Inclinându-se în fața președintelui, diplomatul plecă imediat la ambasadă, unde o altă telegramă îi aducea confirmarea oficială a groaznicei știri.

Un ministru francez îl întovărăși pe ambasador până la eșirea de pe hipodrom.

— E îngrozitor — spunea contele Szecsin. Sărmanul meu stăpân! Bietul împărat! Nu a fost scutit de nici-o durere! După Rudolf, după împărăteasă, moare acum asasinat și Franz Ferdinand! Își dădea, vag, seama, că se pregătesc evenimente sguuitoare. Wilhelm, victoriosul, avea să cunoască înfrângerea, iar Germania și Austro-Ungaria aveau să se prăbușească.

Între timp, mulțimea, neștiutoare, aclama pe Sardanapal, care câștigase „Grand Prix”-ul dela Longchamp, în ziua de 28 Iunie 1914.

Când mă culc și
când mă scol, imi
spăl gura cu ODOL!

Este plăcut, ba chiar o adevărată binefacere, de a obține dinți frumoși și sănătoși printr-o îngrijire atentă, căci acest efect exterior este foarte prețios pentru oamenii cultivați. Întrebându-l însă ODOL pentru îngrijirea dinților și a gurii, se realizează mai mult: prin eficacitatea sa antiseptică, ODOL apără și sănătatea Dv. ODOL este un antiseptic puternic și constituie o apă de gură plăcută și eficientă.

ODOL

„Întrebându-mă,
puteți face băi de soare
fără nici-o grije!”

E o plăcere să stai întins la soare, uitând de necazuri și griji. Teama unei arsuri solare devine inexistentă prin întrebuirea cremei și uleiului NIVEA. Ele contribuiesc deasemenea la o bronzare rapidă și uniformă.

CELE 7083

INSULE

ALE FILIPINELOR, AR VREA SĂ
AIBE INDUSTRIE CINEMATO-
GRAFICĂ NAȚIONALĂ, DAR...

dacă au 40 vedete, în schimb, le lipsesc:
literatură, autori... și parale

FILIPINELE sunt alcătuite din șapte mii optzeci și trei de insule, unde se vorbesc cincizeci de dialecte diferite. În insula Luzon, se află Manila, capitala Filipinelor, unde ființează mai multe studiouri cinematografice.

Deși cinematograful filipin nu există decât din 1933, la Luzon se turnează de mai bine de cincisprezece ani. Toate filmele sunt realizate în dialect tagalog, care dacă nu e vorbit, în schimb e înțeles în toate insulele, dela Palawan la Mindanao.

Cea mai veche companie de producție cinematografică este „Malayan Pictures Comp”, ale cărei birouri sunt instalate la Manila, iar studiourile se află la San Juan. José Nepomuceno este, de zece ani, principalul regisor și producător al filmelor realizate de „Malayan Pictures”.

Cu ocazia unei călătorii recente am avut prilejul, să vorbesc cu acest José Nepomuceno care mi-a vorbit despre îngrijorarea sa cu privire la viitorul filmelor filipine.

„Artiștii naționali” sunt foarte prost plătiți, decorurile nu costă aproape nimic, electricienii și mașiniștii primesc doi sau trei pesos pe zi, studiourile sunt conduse de familiile producătorilor, aproape tot materialul electric și tehnic este cumpărat din Germania și cele mai mari cheltuieli le reprezintă cumpărarea peliculei pozitive și negative din Statele Unite. Insulele Filipine făcând parte din Statele-Unite ale Americii, nu există taxă de vamă între cele două țări.

Dar Filipinele vor deveni în curând independente, prin bună înțelegere cu guvernul american. Imense taxe vor fi percepute în scurt timp la toate produsele americane, ceea ce va mări prețul peliculei cu peste 100%. Va fi atunci cu neputință să se continue turnarea filmelor mute cu 5.000 sau 6000 pesos (dela 200.000 la 240.000 lei) sau filme vorbitoare cu 12.000 până la 18.000 pesos (aproximativ 500.000 lei pentru un film mare).

Producătorii filipini, care obțin pentru 500.000 lei (în insule) ceea ce ar costa peste 5 milioane pe un producător parisian, nu-și pot permite totuși să cheltuiască mai mult decât cheltuiesc acum pentru realizarea filmelor lor. În Filipine nu sunt decât 90 săli înzestrate cu aparate sonore și 250 săli care prezintă filme mute.

O companie de producție ca „Malayan Pictures”, își prezintă filmele în peste 50 săli. Un film care costă 18.000 pesos nu realizează niciodată mai mult de 40.000 pesos, din care trebuiesc acoperite și cheltuielile de exploatare. Pentru a putea continua să țină deschise porțile studiourilor lor, producătorii filipini vor fi siliți, când se va declara independența țării lor, să turneze filme chineze în limba cantoneză sau filme spaniole, destinate Americii de Sud, ceea ce le va permite să plătească imensele taxe de vamă pe care le necesită importarea peliculei Eastman, Kodak sau Dupont. În Filipine, sunt peste 40 stele de cinema cunoscute. Gajul unei vedete, când turnează, este de 200 până la 1.000 pesos pe lună (18.000 lei până la 40.000 lei). Salariul actorilor de mâna doua sau a treia și cel al figuranților variază între 2 și 5 pesos pe zi.

Ciclismul este sportul preferat al vedetelor filipine. Iată o figurantă, mergând pe bicicletă, pe una din străzile principale ale Manilei.

Rosa del Rosario, cea mai renumită vedetă a studiourilor filipine.

Câteva din exteriorile filmului american „Uraganul”, au fost turnate în Filipine, cadrul exotic al acestor insule aducându-se perfect acțiunii.

Niciun actor filipin nu face teatru. Filipinele neavând niciun autor dramatic, nici o literatură, producătorii-realizatori trebuie să nascocască ei înșiși scenariile și să scrie dialogurile. Ei se inspiră adesea din filmele americane.

În ultimii cincisprezece ani au fost organizate peste cincizeci de companii de producție pe insule. Principalele studiouri, în momentul de față, sunt: „Filippine Film Company”, care produce zece filme vorbitoare pe an sub direcțiunea fraților Silos și sub conducerea d-lui Harris; „Malayan Pictures Comp.”, care turnează douăsprezece filme în fiecare an; „Mayan Films”, din Manila și câțiva independenți care închiriază aceste studiouri.

Chester Bennett din Hollywood, turnează de asemenea filme în serie pe insule, cu procedeul „Multicolor”. Aceste benzi de scurt metraj sunt prezentate în America de către M. G. M.

Actorii filipini cei mai renumiți sunt: Rogelio de la Rosa, Tor Villano, Faustino Maurat, Don Danon, Jesus Llorente, José Padilla Junior, Salvador Zaragoza, Eduardo de Castro și Gregorian Tikman. Stelele feminine sunt: Rosa del Rosario, Taita Sark, Violeta del Campo, Adela Andrada, Alma Bella, Rita Rica, Ana Maria, Paula Maurat, Patring Carvajal și Mary Walter.

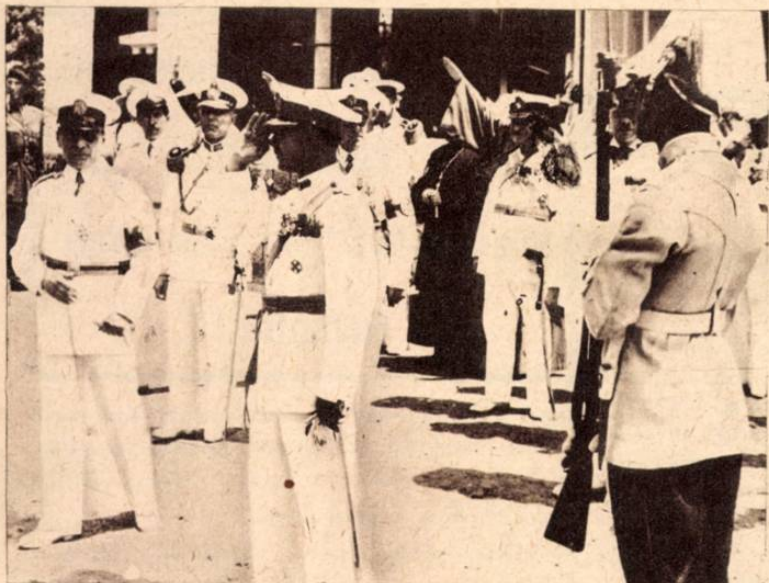
Până acum, filmele filipine n-au fost înfățișate nicăieri în afara insulelor. Dacă Paris, Londra, Berlin ar achiziționa aceste benzi, frații Silos ar putea să-și permită să cheltuiască mai mult pentru realizarea filmelor lor, mergând să turneze exterioare la Zamboanga, Davao Cebu, Ilo-Ilo și chiar la Iloilo, la sultanul Salu, șeful maurilor din insulele Sudului.

Filme ca „Punyal na Guinto”, „Maf-Inang Mahirap”, „Mga Utila”, „Noli me tangere”, „Anting-Anting” au fost realizate în întregime în insula Luzon, din pricina lipsei capitalului necesar transportării trupelor în Sud.

Frații Silos m'au invitat să vizitez platourile și laboratoarele înzestrate cu ultimile perfecțiuni tehnice. Din pricina căldurii, filmele trebuie să fie dezvoltate și trase numaidecât. Turnarea unui film durează dela patru până la șase săptămâni.

TERRY BARCLEY.

SOLEMNITATEA ÎNĂLȚĂREI ÎN GRAD A PROMOTIEI
DE SUBLOCOTENENȚI 1939 „REGELE CAROL I” LA
ȘCOALA OFIȚERI DE CAVALERIE DIN TÂRGOVIȘTE

D-l Prim Ministru Armand Călinescu primește raportul Colonelului Postelnicescu, comandantul școlii.

Funcționarii Casinoului din Sinaia, încadrați în Breasla Ținutului Bucegi, în frunte cu dl. Senator Bragadireanu, la Mormintele Eroilor din Sinaia.

A APĂRUT
MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE”
În fiecare lună un nou roman.

DIMINEAȚA ȘI SEARA

Spălatul dinților, dimineața și seara, constituie o regulă elementară a igienei. Numai săpunul prin proprietățile sale specifice poate dizolva și îndepărta grăsimile și resturile de mâncare ce se depun pe dantură. Întrebuințați deci săpunul de dinți „GIBBS”.

VIM

curăță
ori-ce

și porcelanuri

Când S'AU DAT PRIMELE REPREZENTAȚII

DE REVISTĂ LA BUCUREȘTI

INCERCĂM să întocmim un scurt istoric al genului teatral, astăzi atât de mult pe gustul publicului — revistă).

Pe la 1873, în sala Teatrului Bossel, care se afla peste drum de Palatul Telefoanelor, s'a jucat întâia revistă teatrală „Apele dela Văcărești”, scrisă de marele actor care a fost Matei Millo. Lucru nemaipomenit până atunci, revista aceasta s'a dat, cu un mare succes de 35 de ori în șir, salvând astfel starea financiară a marelui actor, stare foarte precară în vremea aceea. De unde titlul curios de „Apele dela Văcărești”? Un inginer, numit Berton a dat alarma precum că a descoperit el, peste drum de uzinele Lemaitre, niște izvoare cu ape feruginoase făcătoare de minuni. S'au găsit și doctori cari să țină hangul inginerului, ba s'au apucat, mă rog, să și numereze izvoarele. Bucureștenii cari voiau și ei un „Baden bei Wien”, s'au declarat mulțumiți de invenția inginerului și au dat năvală să bea apele feruginoase ale lui Berton.

Întâmplarea aceasta a dat mult de lucru cronicei scandaloase a timpului. Cică, alături de „localitatea balneară”, la „Grădina Grădișteanu”, lucrurile nu se petreceau după tipicul unei morale fără cusur.

Millo, măcar că nu era el prea moral în toate privințele — cât de elastică este de altfel această noțiune de moralitate! — s'a gândit să satirizeze obiceiul bucureștenilor, scriind această revistă pe placul publicului. Matei Millo și-a îngăduit să aducă pe scenă chiar pe conducătorul Statului.

„CER CUVÂNTUL”

În stagiunea 1873-74 s'a jucat revista chiar pe scena Teatrului Național, care pe vremea aceea se numea „Teatrul cel Mare”. Iată „geneza” acestei reviste. Petre Grădișteanu, om cu trecere, directorul „Revistei Contemporane”, deputat, unul din autorii primei legi după care s'a condus Teatrul Național, a chemat pe doi umoriști, Alexandru Lara și Nicolae Ținc, indicându-le, după un scenariu, hotărât de el, sce-

nele principale, rezervându-și fiecare câte un act. Luțul s'a făcut și revista „Cer cuvântul” sau „Ambițul coanei Frosa” s'a jucat cu succes, datorită atât interpretării dintre cele mai alese, cât și scenelor de cea mai vie actualitate.

Prin saloane și localuri s'au cântat multă vreme cupletele Cișmigiului, căci pe vremea aceea era un fel de furie ca toată „lumea bine” să se plimbe cu barca, în mijlocul unui scandal infernal al broaștelor. O scenă se petrecea la restaurantul la modă „Hugues” și însuș marele Grigore Manolescu juca pe Nae chelnerul. Altă scenă de mare haz era aceea cu statuia lui Mihai Viteazul, care aștepta să fie inaugurată. Mihai scotea capul de sub pânză să mai răsuflă. Halul în care se afla sala Teatrului, unde a te așeza pe scaun însemna risc — mulți spectatori au căzut sau și-au rupt pantalonii — constituia încă o scenă de efect a revistei „Cer cuvântul”.

Spectacolul, care a scandalizat pe mulți, cari nu puteau îngădui acest gen de reprezentație pe scena Teatrului cel Mare, s'a dat până au venit căldurile.

Ca să ne dăm seama de evoluția genului, iată câteva versuri din scena Cișmigiului:

„Ce petrecere frumoasă
E în Cișmigi pe lac
Barca mică și voioasă
Te conduce după plac
Oac, oac, oac
Tradiri - di - ra
Oac, oac, oac
Tradiri - di - ra
Ici și colo câte-un pește
De amor ne tot vorbește
Iar broscii într'un cor
Declar broaștelor amor”.

La guvern fiind Lascar Catargiu s'a cântat acest cuplet:

„Lascar e Rege
Frosa regină
Și toți lingăii
Au gușa plină
Nu era nevoie numai decât
Fostul guvern să-l dăm de gât”.

Matei Millo
Grigore Manolescu
două scene din revistă

„Apele dela Văcărești” —
„Cer cuvântul” — „Ai
cuvântul” — „Nu aveți
cuvântul”

După cum se vede, nu era cruțată nici soția primului ministru, Eufrosina Catargiu. De altfel, cum am spus, revista se numea „Cer cuvântul” sau „Ambițul coanei Frosa”.

Manolescu stârnea haz cu imitațiile sale. Astfel el imita pe Mihail Pascaly, mare meșter în interpretarea melodramelor: „Era copila mea! Pila mea! Erau copiii mei! Piii mei... Piii mei!”.

„AI CUVÂNTUL”

Replică la „Cer cuvântul” au fost „Ai cuvântul” sau „Ambițul lui conu Petrache Mașiniștul” și „Nu aveți cuvântul”.

În prima, oamenii dela putere încercau o răzbunare asupra lui Grădișteanu. S'a reprezentat la „Bossel” și nu prea a avut succes.

Un grup de studenți au scris „Nu aveți cuvântul”, care a fost jucată de așa zisul teatru al „Junimei”, întemeiat de actrița Maria Flechtenmacher, una din primele ziariste ale noastre. Defilau în această revistă, scrisă cu pretenții de intelectual-

tate, tipuri și scene de-ale zilei.

Maria Flechtenmacher — actriță care se căsătorise cu muzicantul Al. Flechtenmacher — apărea pe scenă, ținând de mână un copil, căruia îi vorbea într-o limbă de neînțeles: — Dar ce limbă e asta? — întreba copilul. — Limba lui Eliade, ediția II.

Ca să înțelegem răspunsul, trebuie să ne amintim de exagerările pe care le făcea Eliade spre sfârșitul vieții, susținând că trebuie să vorbim o limbă cât mai asemănătoare cu italiana. Copilul reprezenta pe Paul Scorțescu, tânărul redactor al revistei „Femeia română”.

După aceasta s'a reprezentat revista „Nazat” a lui Iacob Negruzzi și Rosetti - Max —, pe scena Teatrului Dacia — spectacol care a stârnit discuții în presa timpului, prin unele libertăți pe care și le îngăduiseră autorii. Și cu aceasta, ne apropiem de zilele noastre.

IOAN MASSOFF.

ACTUALITATI

Ducele și Ducesa de Windsor, fratele și cumnata Regelui și Reginei Angliei, au sosit la Aix les Bains, unde vor rămâne pentru cură. Iată-i traversând hallul hotelului în care locuiesc.

Sacha Guitry, cunoscutul artist și autor dramatic francez, a fost numit membru al Academiei Goncourt, și în aceeași săptămână s'a căsătorit cu noua sa parteneră, d-ra de Sereville, cu care-l vedem fotografiat, în studiourile dela Joinville.

CĂSĂTORIA PRINCIPESEI IRINA A GRECIEI CU DUCELE DE SPOLETO.

Căsătoria principesei Irina a Greciei cu ducele de Spoleto, fratele vice-regelui Abisiniei, a avut loc, săptămâna trecută, la Florența. La ceremonia religioasă au asistat Ducele și Ducesa de Kent, care au sosit cu avionul, Regele George al Greciei, Prințul Paul, precum și numeroase notabilități. Iată tânăra pereche ieșind din biserica Santa Maria del Fiore, după celebrarea căsătoriei.

Biblioteca Universității Iași

PARFUM DIVIN.
PARFUM PĂTRUNZĂTOR.

COTY

oferă

GRATUIT

la fiecare cutie de pudră
un flacon de parfum STYX.

Procurați-vă cutia dela furnizorul Dv.,
cu prețul obișnuit de **LEI 130**,
dar grăbiți-vă... cantitatea fiind limitată.

Nu uitați, crema Coty (de zi și noapte) este com-
plectarea absolut necesară a minunatei pudre Coty.

PRODUSE ORIGINALE COTY PARIS

Salvați-vă dinții!

Nu amânați pe mâine ceea ce e mai bine să
faceți începând de azi pentru combaterea
pietrei dentare: să întrebuințați Kalodont!
„De două ori pe zi Kalodont” — iată ceea ce
va menține sănătatea dinților d-voastră.

Kalodont și în
tuburi mari

KALODONT

contra
pietrei
depedinți

VIAȚA ÎN SUBMARINE

O UZINĂ ELECTRICĂ LA 80 METRI SUB NIVELUL MĂRII

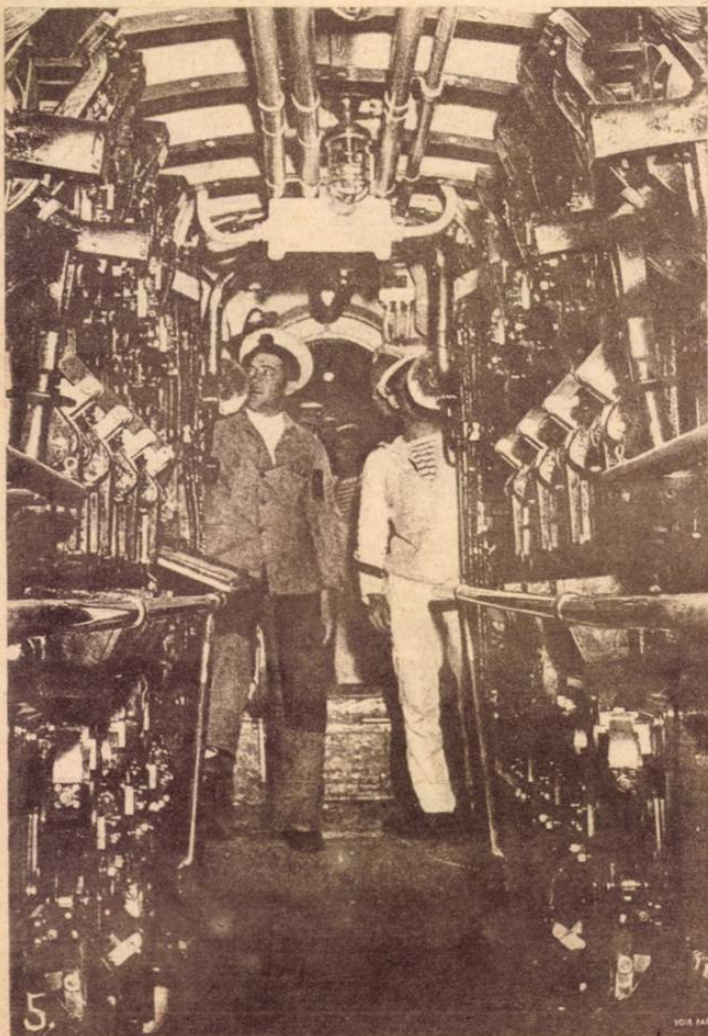
IN 1927, marina franceză hotărâ să construiască 4 submarine, de câte 1379 tone, pe care le-a botezat: „Protée”, „Pégas”, „Phoenix” și „Pérou”.

Submarinul „Phoenix” a dispărut — după cum se știe — în apele chineze, în urma unui accident nefericit. Celelalte trei submarine se află însă la post, iar comandantul naval se mândrește cu aceste unități și echipagii de elită.

Submarinul „Pégas” a părăsit portul Toulon. E o navă de 1379 tone la suprafață și 2060 tone, sub apă. Are 92 metri lungime și e înarmat cu un tun de 100 mm., un tun de 37 metri contra avioanelor, 11 tuburi lansatoare de torpile, de câte 550 mm. Nava traversează rada și se îndreaptă spre larg. La bord toată lumea e la posturi. Ofițerii și marinarii, cu ochii îndreptați spre larg, sunt gata să manevreze.

Navigația submarină este plină de pericole, deși în ultima vreme s'au făcut progrese neasemuite în materie de salvare a echipagiilor. Un aparat foarte utilizat este plămânul Davis, care în cazul când submarinul nu se află la prea mare distanță de suprafață, poate fi util marinarilor.

Submarinele au forma alungită și sunt construite dintr'un oțel extrem de rezistent. Invelișul exterior este relativ subțire, în timp ce invelișul interior e gros și solid. Între aceste două invelișuri se află

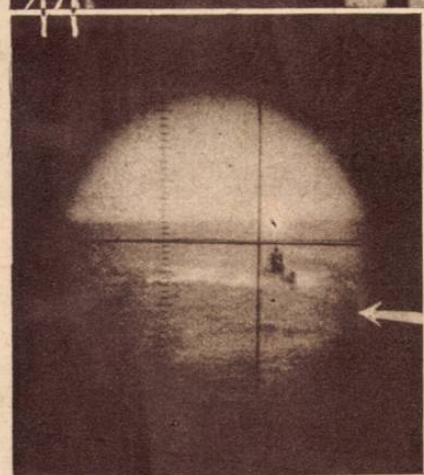
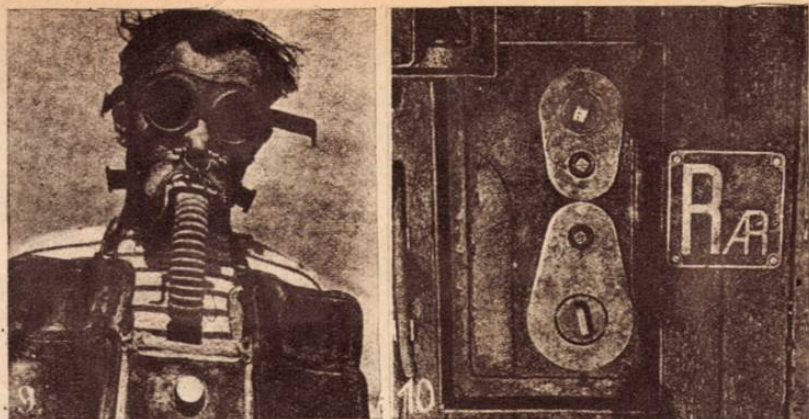

1. Postul de comandă.

2. Tunul de 100 mm. al „Pégas”-ului este gata de luptă, imediat după ce nava a eșit la suprafață. Tunarii sunt elemente de elită ale marinei franceze.

3. Locotenentul de vas, Baudet, comandantul „Pégas”-ului.

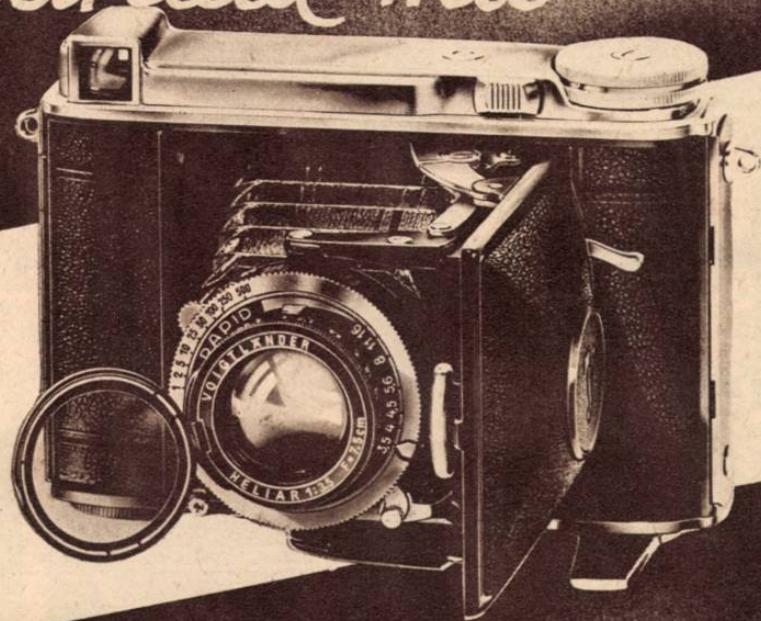
4. „Jupa” permite evacuarea submarinului, cu ajutorul plămânului Davis. În caz de pericol, jupa se umple cu apă, numai până la înălțimea umerilor unui bărbat de talie mijlocie. Marinarul, înarmat cu plămânul Davis intră înăuntru și pe măsură ce jupa se umple, își deschide drumul către exterior.

5. Uzina electrică a submarinului.
6. Echipagiile submarinelor franceze sunt formate numai din voluntari. Viața la bord nu este prea confortabilă, dar nimeni nu se plânge.
7. Bucătarul dispune de o mașină de gătit electrică. Ofițerii ca și echipajul capătă aceeași mâncare.
8. Comandantul unității coboară ultimul în interior. El este acela care închide hermetic ieșirea.
9. Plămânul Davis în funcțiune.
10. Submarinul are un dispozitiv special, prin care, în caz de accident, se poate trimite în interior aer bun echipajului, și poate evacua aerul viciat.
11. Nava s'a scufundat la 25 metri, apoi a revenit la 7 metri, pentru ca comandantul să poată observa, cu ajutorul telescopului, suprafața mării. În raza lui de observație a intrat submarinul „Monge” al marinei franceze.

balasturile de apă cari pot fi încărcate și descărcate, cu relativă repezițiune. Un submarin de tipul „Pegas”-ului, se poate scufunda în cel mult 50 de secunde, deoarece încarcă în acest răstimp 700 tone de apă. Pentru a reveni la suprafață, se utilizează motoarele Diesel, care evacuiază apa din balasturi. Sub nivelul mării, submarinele înaintază cu ajutorul motoarelor electrice. Un submarin ca „Pegas”-ul, poate sta sub apă, vreme de 36 de ore. Se poate coborî până la 80 metri. Viteza sub apă e de 10 noduri pe oră, adică 18 kilometri jumătate. La suprafață ajutat de motoarele Diesel, submarinul poate realiza 18 noduri pe oră, adică 32 kilometri. În cazul când o scufundare se face în condițiuni rele, submarinul revine la suprafață, scufundându-se apoi din nou, în condițiunile cerute de navă.

Aparatul mic

fotografule-totuși-mari!

Un aparat de care te îndrăgostești la cea dintâi privire, este acest „BESSA-MIC” cu forma sa estetică și elegant cromat. Atât de mic, încât îl poți purta comod în buzunar și obține totuși fotografii cari fără nici o mărire pot fi puse în albume.

Dotare: lucrare solidă Voigtlander, optică Voigtlander 1:3,5 cu splendidă punere la punct / Vizor Newton / Declanșator-trăgaci sub capacul din față. / Obturator până la 1/300 sec. sau 1/500 sec. / Piedică contra dublei expuneri a filmului și contor pentru înregistrarea pozelor făcute. Închiderea perfectă contra luminei / dispozitiv de potrivire pentru orice film.

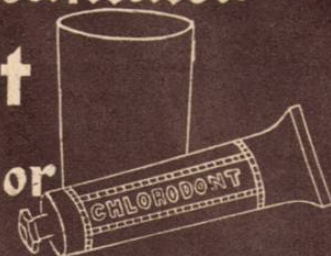
Voigtlander

Model 66 : 12 poze 6 X 6

MICUL-BESSA

Model 46 : 16 poze 4.5 X 6

Cine știe să aprecieze calitatea
alege **Chlorodont**
pentru îngrijirea dinților

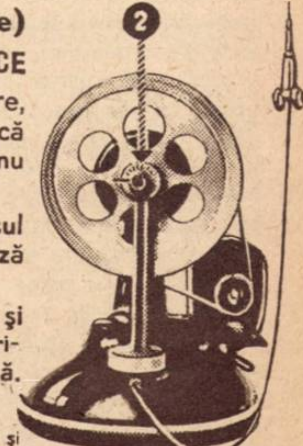
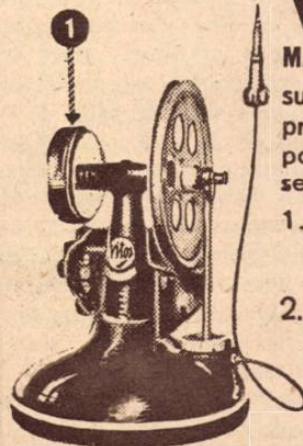
VITOS (Troyes - France)

MAȘINILE DE REMAIAT ELECTROPNEUMATICE sunt superioare tuturor celorlalte mașini similare, prin soliditatea construcției și prin aceea că posedă două piese **ESENȚIALE**, care nu se găsesc la nicio altă mașină.

1. **Regulatorul de viteză**, care menține mersul lin și regulat al acului, deși atinge o viteză mult mai mare decât la alte mașini.
2. **Excentricul**, dispozitiv care corespunde la ac și reglează lucrul după grosimea firului și mărirea ochiului, producând o reparație invizibilă.

Ferți-vă de imitațiuni

Demonstrațiuni și condițiuni de plată la depozitar și reprezentant :

OFICIUL COMERCIAL PT. ORIENT S.A.R. București, Str. Academiei, 2. Tel. 5.05.79

Sala în care se plimbă stafiile în miezul nopții. Fereastra din fund dă spre grădina din care apar duhurile.

Interior din hanul „La Gura Lupului”. Părăsit, din pricina stafilor, a fost închis din anul 1890 până în 1907, când a fost redeschis de actualul proprietar, d. Iordan Dumitrescu (în stânga, după teighea).

vechi. Și așa mai departe. Pentru că în genere, stafiile, strigoii și toate soiurile de fantome prind sămânță ușoară sub stropii întinericului cam în locuri din astea ferite, ocolite. Unde neîmprejmuirea senzației eliberează conștiința de tirania rațiunii.

Pe urmă adăugați astăzi o afectare oarecum cinică, mustită dintr-o atitudine fără calitate, caracteristică epocii. Din pricina căreia vorbărețul sau flecarul de altădată se silește să-și circumscrie văzutele și nevăzutele, abținându-se, reținându-se într'un fel. Am întâlnit oameni bine situați între noi care povestindu-mi întâmplări apropiate, cu bătaie în uși, cu lămpi cari se aprind singure, cu țipete în patefoanele stricate, adăugau speriați: „Să nu scrii astea... Ne compromitem.”

În ceea ce privește pe proprietarii locurilor unde s'ar

DESIGUR. Din punctul de vedere al fantomelor, al strigoilor, al stafilor de toate nuanțele, Bucureștii n'au fost tocmai o Scoție. Însă flora această minunată a fanteziei, a nopților întunecoase, a clipeilor sparte în fiori reci pe șira spinării, a găsit în vremurile stinse ale acestui oraș vesel și chinuit, un mediu, un cadru, în genere un accent care i-a definit expresia, i-a caracterizat fondul, i-a sonorizat o găfăială pe care-o ascultă și astăzi, din când în când, în besna mahalalelor prăfuite, pleznite de ploi, în inserările mărginașe, rostogolite în bălării sau în lătratul surprinzător al câinilor care alungă cine știe ce arătări în orele ascuțite înspre cruzimea zorilor.

A fost ceva. Sau mai e ceva. Care alcătuiește încă în zodia de sub ochi, pe lângă inimă, un suflu îmbătrânit între pereți văruiți, o bătaie din aripi obosite, un strigăt scurt pe care-l auzi deasupra ta, pe sub frunzele castanilor îngândurați. Totul ar fi ceea ce mai poate pătrunde în plasma electrică a lui 1939 din sufletul, din simțirea, din iluzia tocită a unui București care s'a dus în beciurile Arhivelor, în dosarele Academiei sau într'o curgere năzdrăvană care făurește în fierăriile dimineții arcurile strălucitoare ale zilei de mâine.

Astăzi am căutat prin vecinătățile cimitirelor părăsite, pe după gardurile crăcănate ale celor din urmă coșmelii înecate în noroaie și acoperite de mărăcini, peste palmele de întineric duhnit care ascund cărămizi măcinate și porcoaie de moloz putrezit, în fulgerările de cuțit ale Rahovei, sub arșița Giuleștilor, dealungul tăcerii fostei mahalale a Dracului, în creștetul Vergului, peste câmpurile negre ale lancelui, tocmai acest „ceva”.

Adică un gram măcar din miile de tone viforoase care compuneau pe un portativ descântat linia melodică a unei partituri în care „eri” creștea din alături sonorizând fierbinte unicul leit-motiv. În gramul ăsta umil, naiv și vetust am privit obrazul bucureșteanului de altă dată. Sub coroanele de umbră ale vechilor întâmplări, întărite cu jurăminte care sbureau din gură în gură, din cartier în cartier, dintr'un șanț într'altul al orașului odată cu venirea ploilor, cu vânturile toamnei, cu răceala celor dintâi fulgi, cu apusurile primăverilor, ale verilor cu nopți lungi, furișate sub întunecări de lună, în fâșâielile ierburilor. Întâmplări. Istorisiri. Legende. În ceasuri târzii, în care mintea se mișcă. Întâmplări înfășurite care au crescut aerul străzilor pe care le bățătorim încă și astăzi, pe sub salcâmi bătrâni. Pe sub tăblițe, cu nume șterse ca vedeniile care au vorbit lung altădată, adânc. Pe sub dealuri asfaltate care-au purtat vii, crame, chiuțuri în Septembrie. Pe sub ferestre sparte. Balcoane ruginite.

Pe aici au întins brațele, fantomele. În voaluri fumurii. Scoase din mormânt. De sub pietre grele. Din cavouri împlântate în inima cimitirelor. Sub sălcii despletite. Sub stejari negri. Spre seară.

De mult. Eri, desigur. În Bucureștii de altădată.

Vechea intrare a hanului, umbrată de salcâmi.

11

Astăzi toată mulțimea aceasta mărginașă care constituia elementul primar al compoziției capitolului, a suferit o schimbare sensorială, intelectuală, fundamentală par'că.

Brusc, s'a sfârșit cu recepționarea materiilor care conțineau stafii, strigoii și duhuri rele. De unde odinioară, chiar acum 40—50 de ani nu era mahala, nu întâlneai maidan, nu se pomenea casă părăsită care să nu genereze duhul ei, în felul locului, astăzi...

O negație. Absolută. Și un surăs. Pretudindeni. Chiar babele te privesc șiret, pe sub tulpan.... „A fost atunci. Acum...”

Prin urmare, cazurile pe care le veți întâlni aici sunt vestigii. Sau mai aproape de spiritul lor, ale unui lichid miraculos, cele din urmă picături obținute prin stoarcerea unui ciorchin stafidit de mult.

Cauza? De neînlăturat, trebuie să fi activat vreuna. Civilizația? Cultura? Care civilizație? Care cultură? Mai repede o evoluție municipală. Expropierile, dărămurile, tăierea înfundăturilor, dispariția ruinelor, astuparea gropilor

D E A L T Å D A T Å

Spre dimineață, când orice om cu chef se încălzește, se desbracă. Cu o trăzneală năpristană de-a goni peste câmpuri. De-a tumba. Cu un îndemn larg, repede, covârșitor, de-a pune la cale, pe spinarea altora, fel de fel de qimbuslucuri.

Ciurel, deșteptând tulburări mari în suflete. În anotimpurile când furtunile și ploile sunt prevestite și însoțite de tunete, în nopțile sfâșiate de fulgere mai cu seamă, se auzeau din cimitir, țipete lungi, de om înjunghiat.

Acum 27 de ani, ca și astăzi, fundul cimitirului era mărginit de casele sărace ale muncitorilor dela Ateliere și dela Căile Ferate.

Țipetele repetate în furii de apă și'n descărcări prelungite pătrundeau ferestrele, plezneau urechile, incremeneau inimile, înspăimântând somnul copiilor.

Ceea ce umbrea cadrul, încrustându-i accentele de realitate și de manifestări supranaturale, era că țipetele se auzeau clare, sfâșietoare, în tot cartierul, și numai în nopțile furtunoase hăulite de tunete și trăznete.

În urmă cu 27 de ani, în afara caselor care-i alcătuiau fundul, cimitirul era mărginit în toate părțile de câmpie goală, care ajungea întune-coasă până la Chitila. Pe câmpie, în stânga liniilor, se ascundeau poteci care duceau la așezări răzlețe, pierdute în inima Giuleștilor și spre Sârbi.

Pe potecile astea în ore târzii, își târau picioarele muncitori obosiți, mănjiți de unsoare, care-și purtau necazurile și truda în puterea nopții spre adăposturile adormite în ploaie. Clipocind prin noroaie cleioase, din baltă în baltă, căutând poteca din fața cimitirului, printre ierburi ude, când treceau prin fața porții negre, ascultau și ei în urma trăznetelor tășul țipetelor care urcau până'n fulgere.

În cele din urmă, locuitorii dimprejur sdruncinați de spaimă, de nesomn, de netrai, anunțară poliția prin Iulie 1912. Un comisar și câțiva sergenți cu tesacuri groase și cu cizme fură trimiși să culeagă informații și să facă cercetări.

Oamenii începură cu o gardă pe care o fixară în casele din fund, mai apropiate de țipete, apoi o prelungiră împrejurul cimitirului, apoi chiar în cimitir. Câteva nopți la rând. Inclinarea anotimpului aduse însă o lună de secetă. Ploile încetară. Cu ele tunetele, fulgerele și țipetele. Bravii poliști nu putură să constate nimic cu propriul lor auz. Pentru că nu se mai auzea nimic. După luna asta de încetare, cei din vecinătate mai prinseră puțină inimă. Se potriviră apoi și câteva nopți luminoase, calde, minunate, de vară. Așa că fiecare începu să-și vadă ca mai înainte de treburi, uitând încet-încet. Asta cam până pe la mijlocul lui August. Când se petrecu altceva, mai neașteptat, care sfărâma toată liniștea mugurului de voie bună care se înfiripa de bine, de rău.

Cimitirul pe atunci, lat ca și acum, neîmprejmuit în toate părțile, era ca un obstacol aruncat în fața caselor din fund. Din pricina asta, pentru ca s'ajungă la ele, locuitorii flămânzi și osteniți, nu mai ocoleau laturile întinse în câmpie. În vremurile dinaintea țipetelor, când nu se vorbea de nimic, tăiau drumul luând-o voinicește printre cruci, chiar și noaptea. Tot așa făcură și'n luna asta de încetare, de ușurare.

Cu trecerile astea scurtate prin cimitir, om după om, vorbă după vorbă, șoaptă după șoaptă, începură să povestească altceva. Se văzuse furișându-se într'un cavou, cam pe la miezul nopții, o făptură albă, fricoasă, un fel de arătare iuminoasă, spuneau unii. Care nu țipa, nu vorbea, nu săvârșea nimic. Fugea numai dinspre poartă pe după arbori, scurgându-se în cavou. Un cazangiu dela atelierele căilor ferate, voinic și mai cu sânge rece, încearcă într'o noapte să-i taie drumul. Primi o lovitură năpraznică în creștet, care-l doborî peste un mormânt, unde zăcu toată noaptea. Găsit spre dimineață de gropari, povestea, printre cucuie, că arătarea avea pieptul păros și mirosea a vin.

Fu anunțată din nou poliția, care se găsea de data asta în fața unei dovezi palpabile, asupra căreia nu se mai putea îndoii. Din nou gardă îndoită, cu agenți experimentați dela Prefectură. Chiar după primul rond zăriră și ei clar, distinct, precis, umbra. Alerga printre cruci, într'un fel de salturi. A doua noapte n'o mai văzură, la 21. Însă la 22 August identificară și cavoul unde intra. Era al lui Solomon Ianosz, un ungur bogat, care fusese îngropat de vreo câțiva ani, mort aproape de bătrânețe, de o boală de inimă.

La 23 August, la miezul nopții, poliția era în

fața cavoului. Vedenia deabia intrase în el de câteva minute, țipând speriată. Poliștii, cu revolverele încărcate, o somară să iasă afară. Nu se mai simțea nimic. Ascultau și ei ecoul cuvintelor lor, printre frunze. Repetară somația, izbind de mai multe ori în ușa cavoului, cu patul armelor. Se auzi un glas din adâncine:

— Ies... Dar să nu vă speriați!

Câteva sgomote, ceva care se răstoarnă, ca un cosciug, și o făptură albă, înaltă, se ridică încet, gemând, în întunericul cavoului.

Un sergent dela comisariatul depe Crângași, muri horcând, acolo, în ușa cavoului, în câteva clipe. De spaimă.

* * *

Era un tânăr neras de mult, numai în cămașe și'n indispensabili. Beat. Era fiul lui Solomon Ianosz, mortul din cavou. Risipind tot ce-i lăsase tată-său, plin de datorii, în cele din urmă nemai având unde să se adăpostească, se refugiase în cavoul bătrânului, unde dormea de vreo două luni. El țipa în nopțile ploioase, bubuite de tunete și sfâșiate de fulgere. Beat. Și de frică.

VI.

HANUL LA GURA LUPULUI

Cu legenda hanului ăstuia umbrat de salcâmi bătrâni, aplecați peste acoperiș, scoborâm adânc într'o sumbră istorie a Bucureștilor. Apariția lui acolo poate a premers chiar construcției bisericii Izvorul Nou, care se ridică la câteva sute de metri mai la dreapta, pe șoseaua Mihai Bravu. Așezarea, fața, și magnetica pe care-o radiază și astăzi, se prezintă deosebit de interesantă și prin faptul că e singura clădire veche din oraș, ale cărei ferestre cocoșate privesc mioape pe după sticle colorate și borcane cu vișinată bătrânească, înspre o câmpie cenușie și neagră, din fața, ce-a rămas cu desăvârșire neschimbată, peste dinții sutelor multe de ani. Câmpia asta a fost de bună seamă la fel chiar și acum o mie și două mii de ani. Pentru că a fost atâta tot, câmpie netedă, goală și tăcută, uitându-se și ea mirată poate înspre hanul ăsta din alte vremuri care, ca și fantomele care se luminează noaptea pe sub arborii încărcăți de rod ai grădinii, nu mai vrea să moară niciodată.

Cu hanul ăsta înfășurât, așa cum stă în picioare astăzi, ne găsim în ceea ce privește generările halucinante ale întunericului chiar în inima felului de a vedea, a simți și a gândi al Bucureștilor de altădată.

* * *

Se găsește intact, pe un mal, în vârful unor scări lungi de piatră, acoperit de ramuri verzi și ferit de arșițe printr'un umbrar de șindrilă înegrită, la numărul 372 al șoselei Mihai Bravu, cu o latură a grădinii și o fereastră deschisă înspre capătul străzii Dristorului, fostă după cum arată și tăblița albastră, Gura Lupului.

Pe vremea când a fost ridicat, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, de către Ioniță Lupu, de unde-i vine și numele, „hanul la Gura Lupului” („la gura”, pentru că se găsea chiar la deschizătura, la gura de-atunci a drumului zis astăzi strada Dristorului) împrejurul lui, în toate părțile, chiar și în câmpia din față, se întindeau vii adânci, generoase, care dădeau dintr'o viță fără altoi așa numitul pe atunci „vin de grădină”. Chiar în pustietatea lui dela 1789, era bine așezat hanul acolo, pentru că actuala șosea Mihai Bravu lega cu un profil mai ridicat Bariera Iancului, capătul Călărașilor, Oborul vechi, cu drumul Dudeștilor și cu toate căile spre Dunăre, pe unde mai toată ziua hodorogeau harabele încărcate, tălpuite cu șini groase. Dincolo de vii se albeau căsuțe de cărămidă, de pământ care constituiau punctele mărginașe ale orașului.

* * *

Împrejurarea inițială care-a determinat pripășirea vedeniilor în grădina și'n încăperile hanului, e foarte confuză. Unii susțin că pe locul acesta, între vii, ar fi fost înfrântă de mult o armată care se retrăgea spre Dunăre. Morții ei ar zace și-acum în adâncimile de sub han.

Alții mai apropiați afirmă că totul se datorește lui Ioniță Lupu care căutând să afle taina aparițiilor tăcute și îngândurate din grădină, ar fi sfârșit prin a deveni și el o umbră, care vine în fiecare noapte în hanul lui, scobora în pivniță, mișcă boloboacele, uruind și tocâșind, și plângând, cu obrazul în mâini, urcă din nou în sus, rămânând până la cântecul coșului, în camera dinspre curte. Încăperea este lungă de vreo nouă metri și lată cam de trei, strânge, într'adevăr între pereții ei desumflați ceva depărtat, dizolvat, ferit oarecum, neobicinuit simțurilor noastre, care primesc o izbitură iute, ușoară, imediată, din aer.

În dreapta deschide un șir de ferestre în care flutură zi și noapte voaluri albe. Pe deasupra apasă burta unui tavan apropiat și gălbicios. Lângă ferestre, până în fund, mese mici, și tăcere, care parcă stă pe scaune, așteptând. Și undeva, nu poți preciza unde, o floare sau o buruiană aeriană, nevăzută, care nu ști cum miroase, de ce miroase, pentru cine.

Din camera asta dai într'o curte strâmtă, care se lărgește mult în fundul unde s'au ridicat clădiri noi. Din curte, printr'o porțiță care scârțâie în soare, intri într'o grădină lunguiață, cu pomi mulți fructiferi, legați unul de altul prin ramurile încărcate și prin lanțuri de verdeață, care vine de jos, alcătuiind, parcă un singur trup viu, mare, cât toată grădina. Și 'n grădină e un miros, o vibrație. Nu de verdeață, nici de fructe, nici de pământ. Un miros pe care nu l-ai simțit niciodată. Mai repede o aromă fricoasă, veche.

În tot locul pe sub pomi au fost gropi de nisip altădată. Gropi deschise, zice-se de Ioniță Lupu, în căutările lui.

Fundul grădinii răzbea odinioară în vii, înspre o cărare care ducea la un puț, care luă și el numele de puțul cu stafii.

Mândică Păun, un căruțaș, de 74 de ani, născut în strada Gura Lupului și care-a copilărit în locurile astea, locuind și astăzi tot aici, povestește câte ceva din ale bătrânilor. După Ioniță Lupu, hanul a fost cumpărat de popa Gheorghe din Popeștii depe moșia Grecenillor. Dar nici popa n'a putut să-l stăpânească din pricina duhurilor care se abăteau. Preoteasa într'o noapte, a fost furată de-o dihanie albă. Au găsit-o a treia noapte, dormind lângă puț, cu mintea scrântită.

Cu toate că era argat la popă, și dormea chiar în grădină, moșul n'a văzut niciodată nimic să se întâmple peste obicinuit. Totuși, popa vinde hanul, care trece în mâna tatălui Iordan Dumitrescu, proprietarul de astăzi.

Și acesta e nevoit să-l închidă în 1890, din nu se știe ce cauze. Astfel rămâne părăsit, pustiu, până 1907, când îl re-deschide fiul. D. Iordan, cărciumarul, îmi afirmă categoric că tot ce se vorbește despre hanul ăsta, sunt născociri. Adaugă printre obrajii păroși și buzele groase: "Fleacuri"...

Acum 13 ani, în urma numeroaselor întâmplări inexplicabile din grădină și de prinprejur, poliția a întreprins o anchetă, susținută. Fără nici un rezultat. Anul trecut, în iarnă, după întunecare, un trecător a murit subit, chiar în fața hanului, în josul treptelor de piatră.

* * *

Lată, în câteva momente care-au vrut să fie drepte și apropiate împrejurării însăși, o proecție ușoară dintr'un capitol stins, care n'a urmărit chiar o explicare, o lămurire a fantomelor. Țelurile astea sunt potrivite altor discipline, care-și au locul în publicațiile de specialitate. Aici s'a căutat să se îmbujoreze o clipă obrajii supti ai unui București care s'a dus. Ca o lumină. Cu ploile lui negre. În fundul ninsorilor. Pe deasupra veacurilor. În falfăitul legendelor. Ca o părere de rău. Ca un cântec. În toamnă. Ca o bătaie din aripi.

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA
GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

REALITĂȚI...

VIAȚA E GREAI

viața e pentru mulți o problemă fără soluții fericite.

Cauza? Scumpetea nemotivată a articolelor de primă necesitate. N'avem instrumentul de supra-veghere și de reprimare serioasă a speculanților, n'avem aparatul vast și experimentat, ager și sensibil, care să reglementeze prețurile, așa încât comercianții să-și dobândească procentul cuvenit muncii și capitalului lor, iar consumatorii să nu fie jecmăniți.

Am avut până acum ploi la timp. Recolta de fructe, de legume și zarzavaturi e abundentă. Ar trebui să coste o nimica toată coșnița unei familii. Și totuși chiar gospodinele cele mai modeste la cumpărături, trebuie să-și depășească bugetul, fiindcă prețurile se mențin exorbitante. Cât despre soarta acelor cari sunt nevoiți să mănânce la restaurante, ei plătesc prețuri astronomice: 40-50 lei o microscopică salată de vinete, 18-20 lei un castravete, 20-25 lei o roșie etc... Am citit în ziare o listă de speculanți amendați; am citit și comunicatul că restauratorii s'au înduplecat — ce mărinimoși! — să reducă 10 la sută din prețuri (cât vor reduce însă simultan din porții?) Vom plăti deci la restaurante 16 lei castravetele, când el în piață va costa 2 lei, 16-20 lei o roșie când kilogramul va costa 8-10 lei și așa mai departe...

Un control al paralelismului dintre prețuri nu există. Restauratorii își calculează prețurile la cifre cât mai ridicate...

Amenzi la întâmplare și comunicate prin presă nu rezolvă problema.

În țara noastră traiul trebuie să fie efitin, și ar putea fi...

SI AIUREA E GREU!

Cerinți mai multe înseamnă și mai multe cauze de suferinți. Viața e enorm de grea în America, în special în centrele aglomerate. Traiul e acolo trepidant, înfrigorat, paroxistic. Deaceea, el prezintă adesea aspecte curioase. Profesiunile cele mai bizare sunt inventate și slujesc de pârgie existenței.

Astfel la New-York există un om a cărui profesiune e să mănânce... insecte. El e angajatul

unei firme de ape minerale. Se întâmplă ca clienții acestei firme să găsească în sticlele cu apă minerală: păianjeni, mușculițe, gândaci etc... și să intenteze procese, cerând despăgubiri.

În instanță apare atunci „mâncătorul de insecte” al firmei. El mănâncă în fața judecătorilor o insectă la fel cu aceea specificată în plângere, demonstrând astfel pe viu că insecta ingerată de reclamant nu e dăunătoare. Firma câștigă apoi procesul.

Până azi funcționarul de mai sus a înghițit peste 10.000 de insecte.

Dacă un american mănâncă insecte, ca să poată mânca pâine, un alt american, la Hollywood, își câștigă existența... aruncând cu pătlăgele roșii terciuite.

Țintaș excelent, acest aruncător, care se numește Jack Stoney, e folosit în filmele comice, când vr'un erou trebuie bombardat cu roșii, ouă clocite...

Jack Stoney exercită de 10 ani profesiunea de aruncător de tomate. E un personaj popular în cetatea filmelor.

O meserie originală e și aceea a d-lui Grillo, din New-York. Acesta repară „ochii pocniți”. Printr'un procedeu pe care numai d-sa îl cunoaște, d. Grillo face să dispară în 15-20 minute vântăile din jurul ochilor. Astfel eroii diverselor aventuri contondente, ai încăerărilor de tot felul, reparați, fără nici o urmă trădătoare a păfaniilor al căror eroi au fost, se pot duce candizi și surăzători acasă.

Afacerile, d-lui Grillo merg strună. Clienții fac coadă și d. Grillo face avere.

Ce vreți, viața e grea și omul trebuie să fie inventiv.

ANECDOTĂ

Inventivitatea e în adevăr mare lucru. Până și în rai e uneori folosită.

Cică un mare bărbat de stat, popular prin pozele-i emfactice și zbârnăile-i teatrale, a bătut la poarta raiului. Sf. Petre l-a primit și l-a pus în curent, ca pe toți noii veniți, cu proto-

colul ceresc.

Noul pensionar al raiului a ascultat, a clipit din ochi și n'a zis nimic.

Intr'o zi se anunță că Dumnezeu vine în Paradis să-și viziteze supușii. Protocolul cere ca toată lumea să se ridice în picioare. Proaspătul oaspete, bărbatul de stat de care ne ocupăm, vestește însă pe Sf. Petre că el nu vrea să se scoale, că nu s'a ridicat nici odată și nu se ridică în fața nimănui.

Îi explică Sf. Petre că nu e admisibil să stea pe scaun înaintea lui Dumnezeu, îi spune că și alți bărbați iluștri: Alexandru Machedon, Iuliu Cezar, Napoleon stau smirnă în fața Domnului. Dar totul e în zadar. Încăpățânat, eroul nostru nu acceptă să se închine în fața Tatălui ceresc.

Necăjit, Sf. Petre se plânge ajutorului său, Paul, de recalcitranta noului musafir. Sf. Paul însă îl consolează pe portarul raiului:

— Se scoală el, lasă pe mine, Sfinte Petre. Și în clipa premergătoare sosirii lui Dumnezeu, Sf. Paul anunță răspicat:

— Vine fotograf!

— Fotograf! repetă mecanic și interogativ ambițiosul bărbat de stat. Repede el a luat ținuta de drepti, cu bărbia înainte, pieptul bombat și mâna dreaptă înălțată.

Dumnezeu l-a găsit în picioare, într'o poză impecabilă.

A. MUNTE

KOLYNOS
ESTE
ECONOMIC

pentru că un
tub de
KOLYNOS
durează de
două ori mai
mult.

KOLYNOS este o cremă dentifrice științifică, concentrată, la care nu s'a adăugat apă sau ingrediente inutile și nefolositoare, numai pentru a da tubului un volum mai mare. Un centimetru din acest dentifriciu concentrat, aplicat pe peria uscată, ajunge

pentru a conserva dinții sănătoși și strălucitori.

Incercați Kolynos chiar de astăzi și veți constata că:

Kolynos curăță mai bine,

Kolynos nu conține nici ponce nici decolorant,

Kolynos este mai economic.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV.
cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

Mătasea de cusut
Gütermann

ESTE MĂTASE NATURALĂ PURĂ,
ALE CĂREI CALITAȚI DEOSEBITE
NU POT FI INLOCUITE

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

**Chirurgie
estetică**

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost-asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domnului 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
fetei
gușei
și pieptului

Extremul Orient IN FIĂCĂRI

IN JURUL TIEN-TSIN-ULUI SE DUCE O LUPTĂ DE GUERILLA

— Trebuie să alungăm pe albi din China! — acesta este strigătul care a devenit cuvânt de ordin, lansat acum doi ani de zile de amiralul Tsuetsugu, fost ministru de interne al Japoniei. Blocusul Tien-Tsin-ului înseamnă că Japonia s'a hotărât să traducă în fapt ceea ce părea că nu este decât aspirația câtorva extremiști militari. Populația Tien-Tsin-ului e compusă dintr'un milion patrusute de mii de tineri. Aici există două concesiuni: concesiunea engleză cu 3000 rezidenți britanici

E suficient să arunce
lăncile din mâini, spre a
redeveni săteni pașnici.

Săteni ajută unor soldați chinezi
să traverseze Yang-Tse-Kiang.

Înaintarea trupelor nipone s'a făcut dela nord-est spre sud-vest. Peking-ul și Tien-Tsin-ul au fost primele orașe ocupate. Locurile însemnate cu un punct sunt în mâinile japonezilor, locurile hașurate sunt controlate de chinezi.

Marșalul Ciang-Kai-Shek a fost în 1907 ucenic într-o spălătorie, în 1907 elev al Academiei militare, în 1924 șeful forțelor militare ale lui Sun-Yat-Sen, în 1927 stăpân al Nanking-ului, în 1936, prizonier la Sian-Fu, iar în 1937, șeful suprem al armatei chineze.

Doamna Ciang-Kai-Shek e sora lui Te-We-Soong, ministrul finanțelor, din dinastia Soong. E sora d-nelor Kung, soția președintelui de consiliu și a d-nei Sun-Yat-Tsen, părintele Chinei moderne. Lucrează în spital, ajutând pe răniți.

și 45.000 chinezi și concesiunea franceză cu 1000 rezidenți francezi și 55.000 chinezi. Italienii, cari aveau o concesiune la Tien-Tsin au pus-o sub protectorat nipon. Când frontul operațiilor se apropie de vechiul oraș chinez, locuitorii dau năvală în concesiune, ceea ce sporește confuzia. Tien-Tsin-ul a fost totdeauna un centru de intrigi japoneze. Ocupat în 1860 de trupele franco-britanice, Tien-Tsinul a cunoscut o primă revoltă în 1870 și faimoasa revoltă a boxerilor în 1900. Tokio-ul a dorit de totdeauna să puie mâna pe Tien-Tsin, unde se aflau cantonate trupe nipone, dar prin acordul dela Tang-Ku, din 1933, orașul a scăpat de ocupație. Tien-Tsin-ul nu este decât un balon de încercare. Dacă albi cedează,

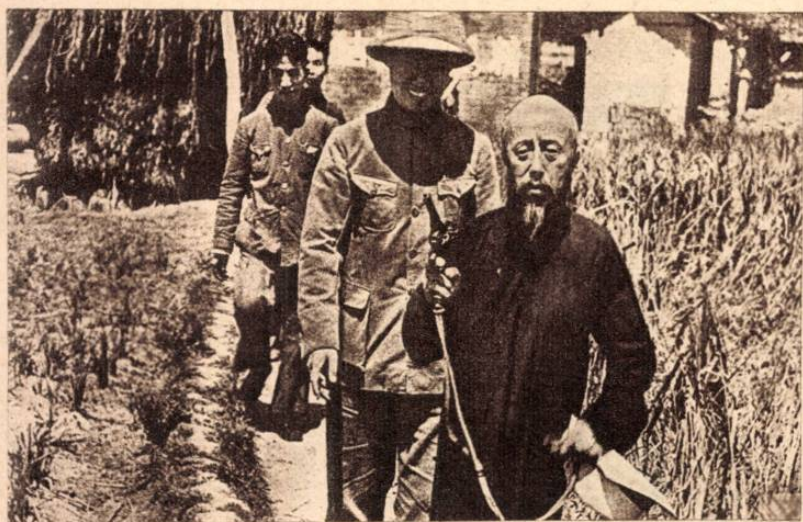
Un sătean își lucrează
ogorul. De îndată
ce se apropie însă
trupe japoneze, pune
mâna pe carabină și
devine un soldat
hotărât.

Poporul cel mai ne-
norocit din lume,
pare să nu înțeleagă
încă noua nenorocire
care s'a abătut asu-
pra lui. Iată un
aspect al mizeriei.

Dragostea de pământ și cămila e atât de mare la săteanul chinez, încât pierzând orice rațiune, încearcă să stingă incendiile propagate de bombardamentele nipone, aruncând apa cu ligheanul peste focar.

Shin-Shun-Ju, un preot chinez, fondator al mișcării salvării naționale, de rezistență împotriva japonezilor, fanatizează tineretul chinez, împingându-l la rezistență.

Shin-Shun-Ju, fotografiat cu un revolver în mână înconjurat de câțiva discipoli.

măine și concesiunea internațională și cea franceză din Shanghai, pe care japonezii le doresc cu atâta cupiditate, vor fi atacate de ei.

În așteptare, în jurul Tien-Tsin-ului chinezii duc un aspru războiu de guerila, din care redăm câteva imagini.

Războiul dintre Japonia și China a izbucnit în ziua de 7 Iulie 1937. Japonia continuă singură să facă o politică imperialistă în China, în timp ce puterile europene făgăduiseră guvernului naționalist din Nanking, să renunțe treptat la drepturile extra-teritoriale. În schimb însă, Japonia a hotărât încă de la constituirea guvernului naționalist din Nanking, adică din 1927, să ia asupra-și drepturile la care aveau să renunțe puterile europene. Speranța Tokio-ului că China se va prăbuși din punct de vedere politic, dela primul atac japonez, a fost desmintită de realitate. Chiar dacă coastele Chinei sunt blocate de flota japoneză, chiar dacă toate marile porturi sunt ocupate, interiorul țării este ferit de năvala niponă.

Teoretic, japonezii ocupă toată China de Nord și China Centrală. De fapt, nu ocupă

decât orașele mai importante și căile de comunicație. Dar ori ce deplasare de trupe este extrem de periculoasă pentru niponi, deoarece ei sunt în număr mic și sunt atacați și făcuți prizonieri imediat.

Japonezii au încercat să treacă la represalii. Nimeni nu se aseamănă însă mai mult între ei ca soldatul și țărănul chinez. Este suficient ca să se ivească o patrulă japoneză, pentru ca soldatul chinez să se transforme într-un pașnic țărăn. Or, nu se poate să execuți pe cineva fără dovadă și ca Japonia să fie sigură va trebui să execute 400 milioane de chinezi.

Războiul de guerilla este mai ales sângeros în nordul Chinei.

— Luptăm împotriva japonezilor cu arme japoneze — ne-a spus un comandant, arătându-ne o carabină.

Tien-Tsin-ul, Peiping-ul și alte orașe din China de Nord erau cât pe ce să fie reluate de armata neregulată chineză.

Bilanțul pierderilor chineze ar fi de două milioane bărbați, femei și copii.

Bilanțul pierderilor nipone? 60.000 soldați după japonezi, 600.000 după chinezi.

Dar China este un rezervor inepuizabil de oameni. Astăzi încă, omul are mai puțină valoare comercială decât o vită.

Cu ajutorul financiar și economic al străinătății, China poate rezista vreme îndelungată și să-și epuizeze, poate, adversarul.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Un tratament de INFRUMUȘETARE acasă și la îndemâna oricui!

Doamnelor, aveți 7 minute pe zi pe care să le consacrați frumuseții Dv. — 7 minute care să previe ridurile — 7 minute care să prelungească tinerețea Dv. cu 7 ani?

Atunci, tratamentul Pond's, care consistă din întrebuințarea regulată a celor 2 creme Pond's „C” (de noapte) și „V” (de zi) va da și tenului Dv. acel farmec al tinereții, cea frăgezime care amintește vârsta de

18 ani. Metoda Pond's se bucură de o popularitate imensă, fiindcă cele 2 creme Pond's constituie un tratament de înfrumusețare complet. Pentru desăvârșirea acestui tratament, întrebuințați pudra Pond's, care trebuie aplicată peste un strat subțire de cremă Pond's „V” (de zi).

★

În mica broșură ce se găsește în fiecare ambalaj de cremă Pond's, veți găsi toate instrucțiunile necesare pentru metoda Pond's, metodă ce a fost adoptată de vedetele ecranului, de femeile din înalta aristocrație și de toate femeile admirate pentru frumusețea lor.

Pond's
COLD CREAM
VANISHING CREAM
PUDRĂ

PHOSPHATINE FALIÈRES

renumita făină alimentară care completează laptele matern și oferă copilului în forma cea mai plăcută elementele nutritive necesare desăvârșitei sale dezvoltări. Phosphatine Falières se întrebuințează începând de la a 6-a sau a 7-a lună. Acest aliment e un izvor de putere și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna

PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surrogate.

DOUĂSPREZECE DATE EPOCALE

MATERIA aceasta, așa cum e predată astăzi, dă loc la confuzii în mintea fragedă a copilului. Dată fiind varietatea episoadelor sale și ținând seamă de faptul că fiecare epocă a vieții umane e strâns legată de rest, istoria ar trebui prezentată în mai multe serii de evenimente esențiale. Dăm aci o asemenea grupare alcătuită de către profesorul american **Will Durant**:

I. CALENDARUL EGIPTEAN

Prima dată precisă în istorie.

În anul 4241 în. de Chr. ia ființă Calendarul Egiptean. Această singură dată e destul pentru a răsturna o veche credință a ortodoxilor cari, împreună cu episcopul Usher, erau convinși că lumea a fost creată în anul 4004 în. de Chr. Acceptând cele ce ne spun egiptologii și anume că, cu 237 ani înainte de facerea lumii ar fi existat în regiunea dinspre gurile Nilului un calendar, deschidem poarta unei serii întregi de presupuneri.

Ne vom gândi mai întâi la avântul luat de astronomie și matematici care trebuie să fi precedat alcătuirea acestui calendar, la miliunile pe cari civilizația trebuie să le fi trăit până să ajungă la acel grad de dezvoltare în care oamenii de știință au putut să se izoleze de preocupările cotidianului pentru a se dedica în întregime observării astrelor.

Acest calendar împărțea anul în douăsprezece luni a câte 30 de zile fiecare, grupând cinci zile la sfârșit cari erau destinate festivităților.

Cheops, din al cărui ordin s'a ridicat cea mai mare piramidă; Totmes al III-lea sub care s'a clădit Karnak-ul și Cleopatra care l-a adus pe Antoniu la pieire reprezintă trei mii de ani de civilizație, domnii liniștiți, securitate, confort, desfătare și cultură.

II. MOARTEA LUI BUDHA

543 în. de Christos. După mine, nu există spirit care să fi exercitat o mai puternică influență în India. Spunând aceasta, nu mă gândesc la milioane de bărbați și femei cuprinși astăzi în cadrele budismului — căci în fond, budismul nu-l urmează pe Buda. Buda reprezintă însă India al cărei spirit e mai mult religie decât știință și mai mult contemplare decât acțiune.

Viața, spune Buda, e plină de suferință; dar o putem face suportabilă ferindu-ne de a pricinui vreun rău ființelor din jurul nostru și mai ales evitând bărfeala.

Buda marchează începutul unei civilizații care a cunoscut vicisitudini, nedreptăți, sclavie, producând totuși genii și sfinți dela Buda și Asoka la Gandhi și Tagore.

III. CONFUCIUS

care pentru istorici reprezintă China.

478 în. de Chr. Moartea lui Confucius. Ne trebuie un simbol care să intruzeze în ochii noștri gigantica împărăție a Chinei.

Cităm un paragraf din filosofia lui Confucius al

carei nume rezumă poate cea mai mare civilizație din istorie. „Ilustrii noștri străbuni, când doreau să se facă vrednici de marile demnități ale lumii, își limpeziu situațiile. Dar mai înainte de aceasta, ei clarificau din punct de vedere moral situația familiilor înainte de a pune în ordine situația familiilor lor, își purificau sufletele. Înainte de-ași purifica sufletele, căutau să cultive sinceritatea. Înaintea sincerității ei căutau să-și extindă cunoștințele. A-și extinde cunoștințele înseamnă a cerceta și a vedea lucrurile așa cum sunt. Când cercetarea se face astfel, cunoștințele sunt aprofundate.

Când cunoștințele aveau temei, gândurile deveneau sincere. Când gândurile erau sincere, sufletele li se desăvârșiau. Când sufletele erau desăvârșite ei se puteau numi oameni cu adevărat culti. Aceasta le da o superioritate și un prestigiu în familiile lor, care făcea ca totul să se aranjeze dela sine și toată lumea era fericită.

Dar pentru că suntem niște ipocriți intelectuali și refuzăm să vedem lucrurile așa cum sunt, gândurile noastre păcătuiesc prin nesinceritate; ne fiind sinceri nu ne putem desăvârși sufletele și nici nu ne putem limpezi situațiile morale; deoarece nu ne putem limpezi situațiile, n'o putem clarifica pe aceea a familiilor noastre, cu rezultatul că trăim cu toții într-o dezordine generală. Ce simplă e lecția marelui filozof!

Confucius e simbolul, e ideea îndărătul căreia stau delicații lirici din dinastia de poeți a lui T'ang, misticul peisaj al pictorilor chinezi, delicatele lor porcelanuri și seculara înțelepciune a filozofilor chinezi.

IV. TRAGEDIA LUI SOCRATE

Il văd pe Ictinus modelând columnele Parthenonului, iar pe Phidias sculptând zeii și eroii frizelor sale.

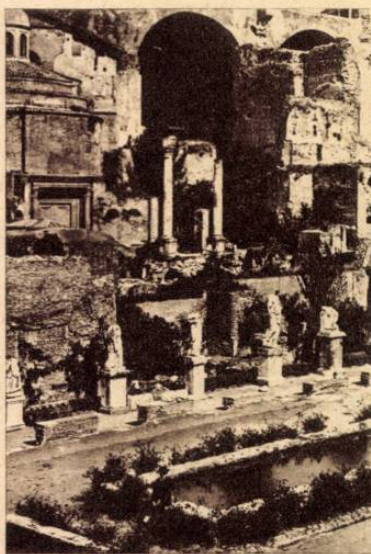
Avem astfel o dată care să evoace această epocă plină de curaj și bogată în realizări când civilizația

cărui nume rezumă poate cea mai mare civilizație din istorie.

„Ilustrii noștri străbuni, când doreau să se facă vrednici de marile demnități ale lumii, își limpeziu situațiile. Dar mai înainte de aceasta, ei clarificau din punct de vedere moral situația familiilor înainte de a pune în ordine situația familiilor lor, își purificau sufletele.

s'a emancipat pentru întâia oară de superstiții pentru a da naștere științei, artei, democrației și libertății, trecând Romei și Europei jumătate din ceea ce face astăzi moștenirea noastră intelectuală și estetică.

V. CAESAR

44 în. de Chr. În fond, nu de Caesar vrem să amintim ci lanțul de evenimente urmat după moartea sa. Reforma legislației și a politicii romane pe care Octavian August o face după concepțiile lui Caesar; înflorirea artelor și a literelor sub domnia acelei „Pax Romana”, la Roma; poezia lui Virgil și Horațiu; proza lui Pliniu și a lui Tacit; filosofia lui Epictetus și a lui Aureliu; legile lui Adrian și Antoniu; înfrumusețarea arhitectonică a Forumului și a capitalei; construirea a noi drumuri și mai ales revizuirea și codificarea acelor legi cari aveau să fie cea mai importantă moștenire lăsată lumii moderne de către vechea Roma.

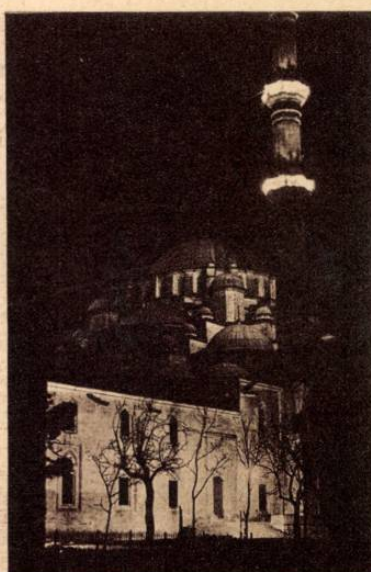
Moartea lui Caesar e poarta prin care Roma a intrat în epoca ei de aur.

VI. NAȘTEREA LUI CHRIST.

2 în. de Chr. Nașterea lui Christ. Cititorul poate pune această dată unde crede, deoarece nimeni n'o cunoaște. Pentru noi aceasta prezintă însă o mare importanță căci cu ea începe istoria Occidentului.

VII. MOARTEA LUI MOHAMED.

632. În acest an, desemnat astfel de noi, necredincioșii, dar cunoscut Mahomedanilor ca anul 10. p. H. (al zecelea an după Hegira), a părăsit Mahomed acest pământ, după ce pusese bazele credinței care avea să domine secole de-a rândul Africa de Nord, dela Cairo la Maroc, Europa de Sud în Turcia și Spania și jumătate din Asia dela Ierusalim și Bagdad la Teheran și Delhi.

Această credință înălță universități mari, creă centre de cultură la Cordova, Grenada, Cairo, Bagdad și Delhi, dădu lumii unul dintre cei mai mari legiuitori — Akber al Indiei — și înfrumuseță Spania, Egiptul, Constantinopol și India cu grațioase arhitecturi dela Alhambra la Taj Mahal.

Astăzi, în ciuda desmembrărilor politice, adepții cresc mereu în număr și putere; în India și China se fac conversiuni în fiecare oră, în fiecare zi. Nu se știe dacă viitorul nu e al lor.

1293. Moartea lui Roger Bacon. Dată ce marchează începutul întrebuirii prafului de pușcă deoarece acest călugăr englez răzvrătit care sfârși în acel an își are partea sa de contribuție într-o invenție menită să aducă mari schimbări în istoria omenirii. Praful de pușcă dădu burghezimii în ascendență în Europa Medievală, mijlocul de a răsturna nobilimea feudală, făcând infanteria tot atât de importantă cât cavaleria și dădu omului de jos un nou prestigiu în războiu.

Aceasta e poate data cea mai importantă în istoria decăderii omului; deși unii cinici ar putea spune că un eveniment mai tragic încă a fost invenția gândirii, separarea intelectului de instinct.

IX. TIPOGRAFIA.

1454 după Chr. Presa lui Johannes Gutenberg, din Maastricht pe Rin, emite primul document tipărit, purtând o dată tipărită. Cu 14 ani înainte, Germanii se serviseră de o presă cu caractere mobile; Chinezii au cunoscut tiparul prin 1041 după Chr.

În Occident tiparul ajută banului

și puștii să elibereze clasa mijlocie și să pună capăt supremației cavalerilor. El dădu poporului posibilitate să citească Biblia și astfel luă naștere Reforma.

Lărgi mult cercul înăuntrul căruia un scriitor își poate propaga ideile, punând cărțile — care până atunci fuseseră un apanagiu al nobilimii și bisericii — la dispoziția poporului; făcând posibilă propaganda democrației și dezvoltarea liberei cugetări.

X. DESCOPERIREA AMERICII

1492. Columb descoperă America, cu aceasta închide epoca Renașterii Italiene schimbând rutele comerciale și dăruind bogăție și putere mai întâi Spaniei, unde se ridicară un Velasquez și un Cervantes; apoi Angliei, care finanță pe Shakespeare, Milton Bacon și Hobbes; după aceea, Țărilor de Jos, cari produs-

seră un Rembrandt, Rubens și Van Dyck și în sfârșit, Franței care ne-a dat pe Rabelais și pe Montaigne.

Descoperirea Americii cooperează cu Reforma pentru a estompa pentru un timp rolul Italiei în istorie.

Mai târziu, dezvoltarea Lumii Noi deschide un vast debușeu mărfurilor europene și o vastă în-

tindere pe pământ pentru surplusul de populație al Europei; acesta e secretul vertiginosului dezvoltării a civilizației europene din ultimile secole.

XI. REVOLUȚIA FRANCEZĂ

zeilor și eliberarea omului.

Asvârlit pe acest nenorocit pământ, nu ca un centru al lumii, ci ca un incident, silit să vadă că omenirea e un simplu interludiu în biologie, biologia un interludiu în geologie (lucru pe care ni l amintește fiecare cutremur) și geologia un interludiu în astronomie, omul a încetat a-și mai face iluzii. Din clipa aceea, cugetul deveni liber și începu să lupte împotriva superstițiilor. Nu mă pot opri să nu admir emanciparea franceză. Pentru mine ea e culmea istoriei umane, o epocă mai importantă chiar decât a Greciei lui Pericle, decât a Romei lui August sau a Italiei Medicișilor.

Nici când ideile oamenilor n'au fost mai cutăzătoare, verbul mai strălucit, nici când cultura și curtușia n'au atins o culme mai înaltă.

XII. UTILIZAREA FORȚEI VAPORILOR

1769. James Watt dă o aplicare cu aburi.

Acest eveniment inaugurează marea revoluție industrială.

În fond, două sunt evenimentele hărăzitoare în istoria omenirii. Revoluția agricolă prin care oamenii trecură de la vânătoare la cultura pământului, statornicindu-se pe un loc, făcând case, școli, și

formând civilizații; și revoluția industrială care atrase milioane de oameni în jurul făcându-i să-și părăsească ogrădă și casă spre a se îngăma în orașe și fabrici.

Oamenii încep a urmări procesul dintre cauză și efect, iar mintea lor primind noi și variate stimuluri, se simte nevoia unei noi interpretări a vechilor situații ancestrale cărora până atunci li se adaptaseră instinctiv.

Morala se transformă, în raport cu viața economică, intensificând raporturile dintre oameni, emancipând pe de o parte femeia și slăbind pe de alta autoritatea părintească.

Arta se transformă și ea, frumosul subordonându-se ideii de utilitate, opera artistului fiind supusă aprecierii mulțimii care judecă totul prin prisma eficacității, a costului și a dimensiunilor. Toate acestea și multe altele încă — capitalismul, socialismul, imperialismul — trebuiau să apară atunci când națiunile industrializate, avură nevoie de piețe străine și de hrană din afară; — urmară apoi războaie pentru aceste piețe și revoluțiile — consecințe ale acestor războaie.

Războiul mondial și vasta experiență a Rusiei sunt corolarii ale Revoluției industriale. 1769 e începutul erei moderne.

A. N.

CURIOZITĂȚI TEATRALE

La Londra se reprezintă cu mare succes piesa de teatru originală „Femeile” de Clare Boothe (autoare femeie). Originalitatea piesei constă în faptul că personajele în număr de 40 sunt toate feminine.

Rolul principal îl deține D-na Karen Peterson, distinsă artistă americană creatoare a femeii intrigante. (Cliseul reprezintă o scenă originală și comică din piesa „Femeile”).

OBTINEȚI SVELTETEA TRUPULUI fără dietă fără medicamente

Acum puteți scăpa de grăsimi, fără dietă, fără exerciții oboseitoare, fără leacuri vătămătoare. Sărurile Kruschen, celebre în toată lumea, vă ajută să slăbiți și să vă refaceți în același timp energia.

Luati în fiecare dimineață, în apă caldă, doza zilnică de Kruschen și în curând veți observa că începeți să slăbiți. Sărurile minerale din Kruschen ajută organele interne să funcționeze normal, iar rezultatul este că resturile neîntreținute nu mai rămân în organism și sunt eliminate în mod sistematic.

Înainte încă de a fi terminată prima sticlă de Kruschen, veți începe să slăbiți, și în același timp veți constata cu bucurie că vă simțiți mai bine, iar tenul devine curat și frumos.

SĂRURILE KRUSCHEN

Sticlă mică 60 lei, cea mare 90 lei. La farmacia și drogheria.

Pentru cunoașterea potențialului economic al Țării

„ENCICLOPEDIA ROMÂNIEI”

Necesitând o muncă din cele mai migăloase și cercetări de sinteză a unor probleme asupra cărora cu greu s'a putut obține materialul informativ necesar volumul III al „Enciclopediei României” destinat Economiei Naționale va apare abia la sfârșitul lunii Iulie a anului acestuia.

Materialul pe care-l prezintă, în forma celei dintâi cercetări de sinteză a economiei românești, ne arată potențialul economic al țării, cu toate lipsurile, realizările și nevoile ce se pot desco-

peri. Este un inventar al celui mai în cercat, năpăstuit și invidiat domeniu al vieții noastre. Volumul cuprinde peste 1300 de pagini cu multe ilustrații, cu bogate planșe, hărți, grafice și desene, privitoare la evoluția și situația economiei românești.

Rolul volumului este acela de a arăta omului politic, omului de știință, omului de afaceri economia românească, în ce fel trebuie ea îndrumată și ce lipsuri adânci împiedică propășirea noastră materială.

CITIȚI

AVENTURA

IN TARA GHETARILOR

LEGENDE INFRICOSĂTOARE, CÂNTECE DE DRAGOSTE
ȘI DE RĂZBOIU, NĂSCUTE PE UN PĂMÂNT DE HALUCINAȚII

E ZI? E noapte? Suntem pe pământ sau suntem pradă unei halucinații? În fața noastră se întinde un cer albastru, un pământ violet, o mare de opal și fiecare ton e descompus în nuanțe de o negură fină, care învelește totul.

O amețeală profundă a cuprins tot spațiul și pe apa adormită lunecă o corabie mută, ca un vas fantomă, fără sguduiri și legănat.

Suntem pe coastele extreme ale Norvegiei, țara pitorească a fiordurilor, a munților de gheață, a cascadelor nenumărate, a vastelor regiuni păduroase, a lacurilor impresionante. La un moment dat, o lumină roșie brăzdează cerul, ca și cum o mână nevăzută ar fi pus un ecran în fața soarelui. Pe coasta vasului fantomă apare un anume: Ouli Eiland. Ouli Eiland, ultimul și cel mai celebru din bandiții de drumul mare, îndrăzneți, foarte puțin scrupuloși, pe cari poporul îi adoră, când nu se mai teme de ei. Numele acestui bandit îl poartă o mulțime de bărci de pescuit, cari lunecă pe aceste ape înghețate și generoase.

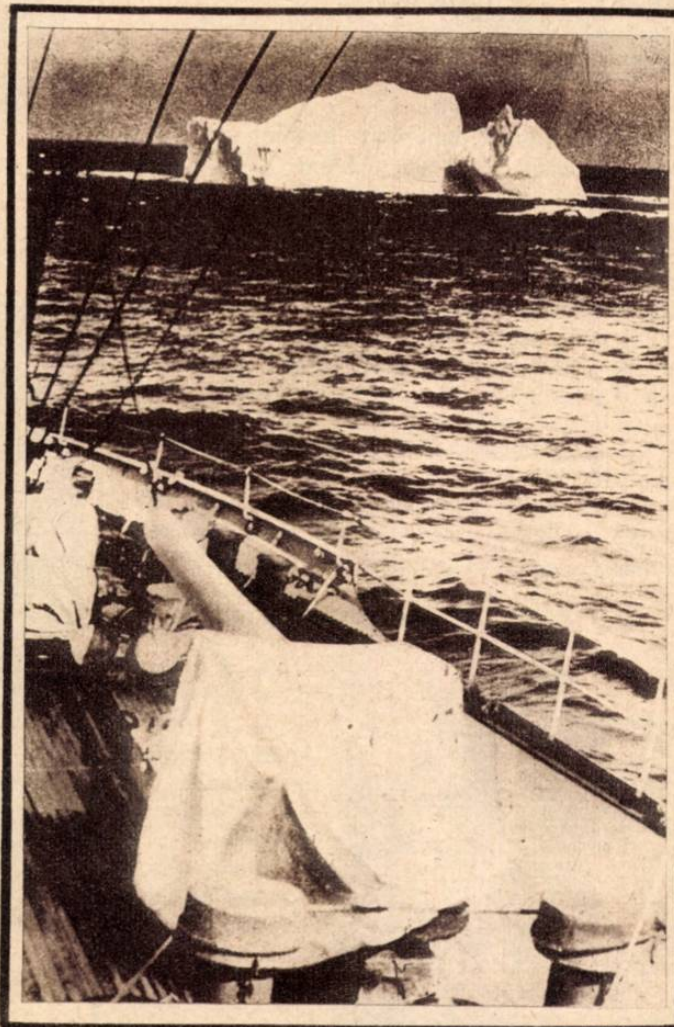
A fost un tâlhar puternic și îndrăzneț, cum sunt toți norvegienii din Nord: a declarat războiu umanității și s'a retras pe culmile munților, bătănd drumeaguri cunoscute numai de el și ieșia din vizuina lui numai ca să-și astâmpere foamea.

A fost arestat, dar a izbutit să fugă de câte ori? Se spunea că cunoaște cuvântul magic, care are puterea să deschidă toate porțile. Dar femeile susțin că are un zâmbet de copil, acel zâmbet care îndușează inimile cele mai rele.

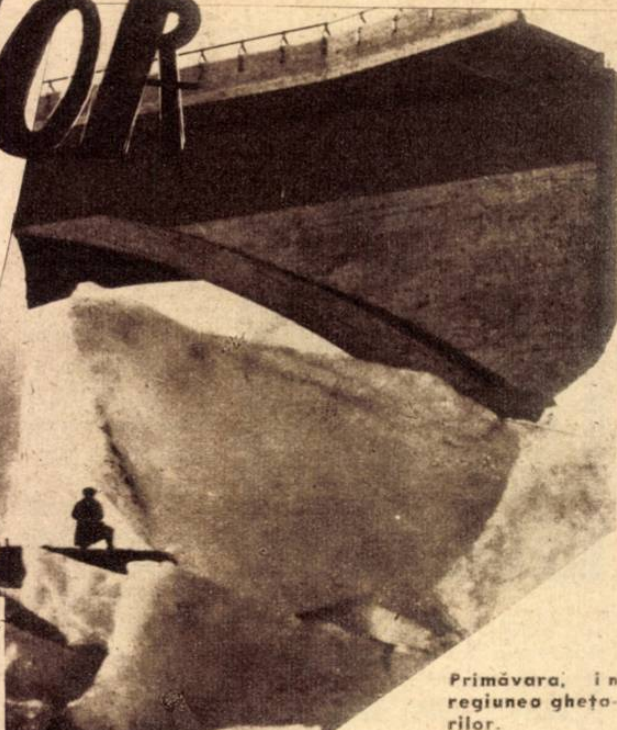
Între el și directorul închisorii, între el și între subdirector avusese loc o luptă epică de șiretenie și îndemănare, de pază și îndrăzneală. Până când autoritățile apelară la onoarea lui. Fu condamnat de nenumărate ori pentru furt — mâinile sale nu se pătară de sânge — la „muncă silnică”.

Auzind formula sentinței, un zâmbet se ivi pe buzele sale, despre cari „Saga” — cântecul popular — spune că erau cârnoase ca spatele unui pește din fiorduri. Iar guvernatorul locului văzând acest zâmbet, îl chemă și-i spuse:

Un uriaș ice-berg, eșit în calea unui vas de pescari, în Oceanul Inghețat.

Ger cumplit în regiunile nordice

Primăvara, în regiunile ghețurilor.

— Ascultă, Ouli Eiland, apelez la devotamentul tău de norvegian. Deși vei sta închis, nu vei fi supravegheat și vei circula liber în închisoare, dar trebuie să dai cuvântul tău de onoare că nu vei încerca să fugi.

Ouli Eiland își dădu cuvântul de onoare și nu încercă să fugă. Dar buna lui dispoziție dispăru, zâmbetul lui se stinse de disperare: se îmbolnăvi de dor. Atunci ceru, într-o bună zi, să vorbească cu guvernatorul și-i spuse:

— *Leagă-mă cu toate lanțurile închisorii, dar înapoiuză-mi cuvântul meu.*

Fu închis într-o cușcă de fier și toate zăbrelele aveau câte un clopoțel, așa că la cea mai mică mișcare, se auzia un sunet. Dar zâmbetul reveni pe buzele sale. Ouli Eiland putea să fugă fără să-și dezonoreze numele. După câteva săptămâni, dispăru. Fapta lui Ouli Eiland e una din atâtea episoade povestite de „Saga” populare, în care întreaga istorie a Norvegiei e înșirată printr-o serie de aventuri epice, eroice și cavaleresti. Aventurile lui Harald Harfavar, eroul cu părul frumos, care a supus, în secolul al II-lea, pe toți copiii triburilor și se declară rege, faptele Vikingilor, învinșii care au preferat exilul pe Ocean și pe pământurile îndepărtate, decât să-și plece capul sub jugul lui Harald; luptele lui Cristian II, regele care a creștinat întreaga țară, toate sunt cântate și acești eroi au inspirat pe Ibsen, Bjørnsterne, Rielland, reușind să atragă privirile Europei asupra acestui pământ. În această Norvegie, al cărei nume ne face să ne gândim la

urși albi și la ghețuri vecinice, marea e drumul principal al tuturor comunicațiilor. Canalurile arhipelagului de lângă coastă țin locul șoselelor naționale și fiordurile reprezintă drumurile vecine. Prin aceste golfulețe cu mii de ramificații, marea pătrunde în mijlocul unor munți pleșuvi, așa cum sângele pătrunde vasele arteriale ale organismului omenesc. Aproape toate orașele principale sunt așezate pe coasta oceanului: Oslo, Bergen, Thronhjem, Drammen, Stavanger, etc.

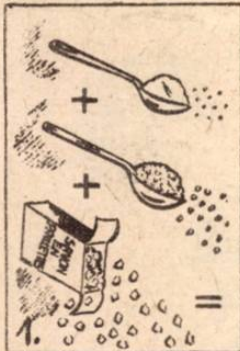
Datorită omului și naturii, acest șes imens de gheață a fost liberat de mantia-i înghețată, dând naștere unei civilizații. A fost o muncă de secole. Ghetarii au săpat văi adânci. Dela o epocă la alta, munții au văzut cum apele acoperă poalele lor și se ridică mereu, până când vârfurile lor au devenit insule mici deasupra apelor. În multe puncte, zidurile de granit au rămas formând fiorduri, cari permit corăbiilor să intre până în inima țării. O caracteristică a peisajului norvegian e că munții în loc să atingă înălțimi mari, au crescut orizontal, formând ziduri lungi. Văile inferioare sunt prelungirile fiordurilor și deaceia se cheamă *fiorddal* (văile fiordurilor), pe când celelalte se cheamă „fieddal” (văile munților). Cele două regiuni — fiorddal și fieddal — fac parte din două lumi diferite: primele sunt regiuni locuite, celelalte sunt deșarte. Turistul care vizitează Norvegia nu trebuie să părăsească drumul ca să caute cascade, stânci, ghetari, priveliști, înșfârșit acele frumuseți ale naturii cari atrag pe orice călători. Natura le oferă la fiecare pas, le risipește cu un capriciu și o generozitate nesfârșită.

În jurul lui Odde, pe un drum de câțiva kilometri, am admirat șapte cascade minunate, despre a căror existență nu știam, cărora nimeni nu le dă nici o atenție, dar în oricare parte a lumii ar fi fotografiate și recomandate turistului.

În apropierea uneia din aceste cascade, se aflau câteva case. Din lăuntrul lor se auzeau glasuri de copii, un cântec de femeie, se simțea un miros de pește. Legat de o fereastră, un ren se uita prin geam la masa încărcată cu mâncare abundentă.

Pe stradă se ivi un om, fluerând. Ușa casei se deschise și o femeie se arătă în prag. Când bărbatul se apropie, ea își puse mâna pe spate și se privi, fără să vorbească. Apoi dispăru. Se auzi glasul voios al copiilor, urmat de o tăcere absolută. Renul, cu botul sprijinit de geam, părea că visează.

REALITATEA FEMEII

1. Mioara știe să prepare un săculeț pentru baie. Iată formula: câte o linguriță de migdale pisate și făină de ovăz și un pumn de săpun fulgi.
2. Le amestecă bine, apoi le închide într'un săculeț de pânză subțire, pe care l-a făcut singură.
3. Il pune în apă rece ca să se moaie și, după câteva minute se fricționează cu el pe tot corpul, căci acest amestec face pielea mai fină.
4. După ce și-a luat baia, învăluită în

halatul ei de baie, Mioara pune săculețul într'un castron, în care se va usca până la viitoarea întrebuințare.
5. Cu un săculeț mai mic, umplut cu aceeași făină, Alice își șterge și tenul. Tapotând ușor pielea obrazului, Mioara scoate tot praful din pori.
6. Apoi, într-o apă în care a pus 4 picături de tinctură de benjoie, se spală pe obraz, pentru a putea apărea cât mai frumoasă și mai proaspătă.

„CA SĂ FII FRUMOASĂ SEARA...”

AȚI lucrat toată ziua, sunteți obosită și totuși luați masa cu prietenii, cu cari apoi veți ieși în oraș. Vreți să arătați cât mai bine. Ce trebuie să faceți?

Imediat ce ați sosit acasă dela lucru, desbrăcați-vă și imediat ștergeți-vă fardul de pe obraz. Apoi, cu podul palmelor, masați pielea de jos în sus, ca să activați circulația sângelui. Aplicați pe urmă o cremă hrănitoare, mai ales în jurul ochilor.

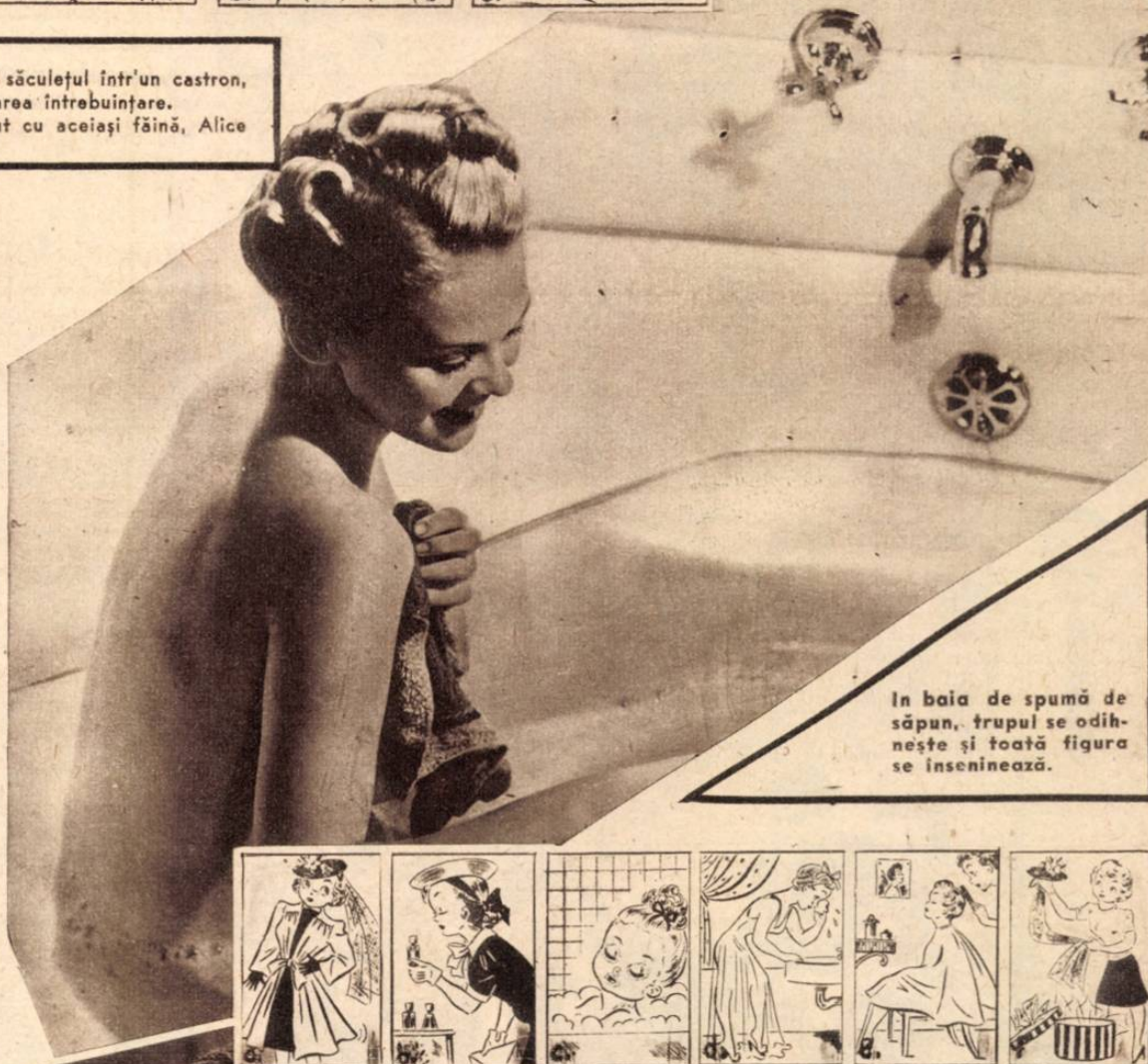
Periați-vă bine părul, aranjați-l și legați-l cu o voaletă, pentru ca aburul băii să nu vi-l desfacă.

Acum, preparați-vă baia. Faceți-o caldă, dar nu prea tare, astfel vă va odihni. Puneți în apă câțiva pumni de sare specială, cu bază de ace de brad, care o fac foarte odihnitoare.

Dacă n'aveți la îndemână această sare, iată ce puteți face: umpleți baia până sus, apoi într'un lighean sau o cuvetă curată și plină cu apă clocotită puneți un pumn de săpun-fulgi și agitați cu putere. După ce spuma a devenit destul de consistentă, puneți-o în apa băii, continuând s'o agitați cu putere. Intrați în această spumă, în care veți sta nemișcată vreo zece minute. Dacă veți putea stinge lumina în acest timp, vă veți putea odihni și mai bine, ajutând dezaxarea mușchilor.

După aceste zece minute, luați o perie, frecați-vă unghiile și coatele, apoi spălați-vă cu ajutorul unui burete mare, imbibat cu apă rece. Fricționați-vă cu apă de colonie, pe care ați turnat-o pe o mânășă aspră, uscați-vă pielea, apoi pudrați-o cu talc.

Invelită în halatul dv. de baie vă veți simți ca nou născută și veți putea porni, cu cea mai perfectă dispoziție, spre prietenii dv. Ștergeți crema, care în acest timp a pătruns bine în pori, și spălați obrazul cu puțină apă de trandafiri. Acum vă puteți îmbrăca; înainte de a vă pune rochia, fardați-vă frumos și cu mare atenție. Umbriți-vă pleoapele, dacă aceasta nu face ca ochii dv. să pară mai

În baia de spumă de săpun, trupul se odihnește și toată figura se înseninează.

RECOMANDĂRILE MIOAREI

a. „Pentru pălăria mea cea nouă trebuie să fiu perfect pieptănată”, spune Mioara.
b. Se duce deci la coafor și încearcă mai multe coafuri, deosebite. Apoi își face un masaj cu ulei, care redă lustrul buclilor sale.
c. Ca să aibă ochii strălucitori, Mioara îi spală cu o loțiune specială. Își pune în fiecare seară, o cremă hrănitoare în jurul ochilor,

care ajută la îndepărtarea sau evitarea ridurilor.

d. Ea își aplică pe obraz un aluat făcut din lut care scoate grăsimea din postavuri, amestecat cu ouă, și îl lasă pe obraz, tot timpul cât durează baia. Il scoate apoi cu apă rece.
e. Din pricina „complet”-ului ei cel nou, Mioara a decis să-și schimbe parfumul. Ea alege o esență de lavandă.

f. Însfârșit, Mioara s'a gătit.

Fardatul trebuie executat cu mare atenție, deoarece măsura dv. de toaletă trebuie să fie așezată în apropierea unui geam și să aibă — pentru seara — două becuri puternice, în cele două părți ale oglinzii.

adânciți. Un verde frumos face minuni pe obrazul unei blonde. Cele care au ochii albaștri, trebuie să le accentueze culoarea cu un fard albastrui. Puneți ceva mai mult rouge pe obraji, căci altfel lumina electrică vă va face să apăreți palidă.

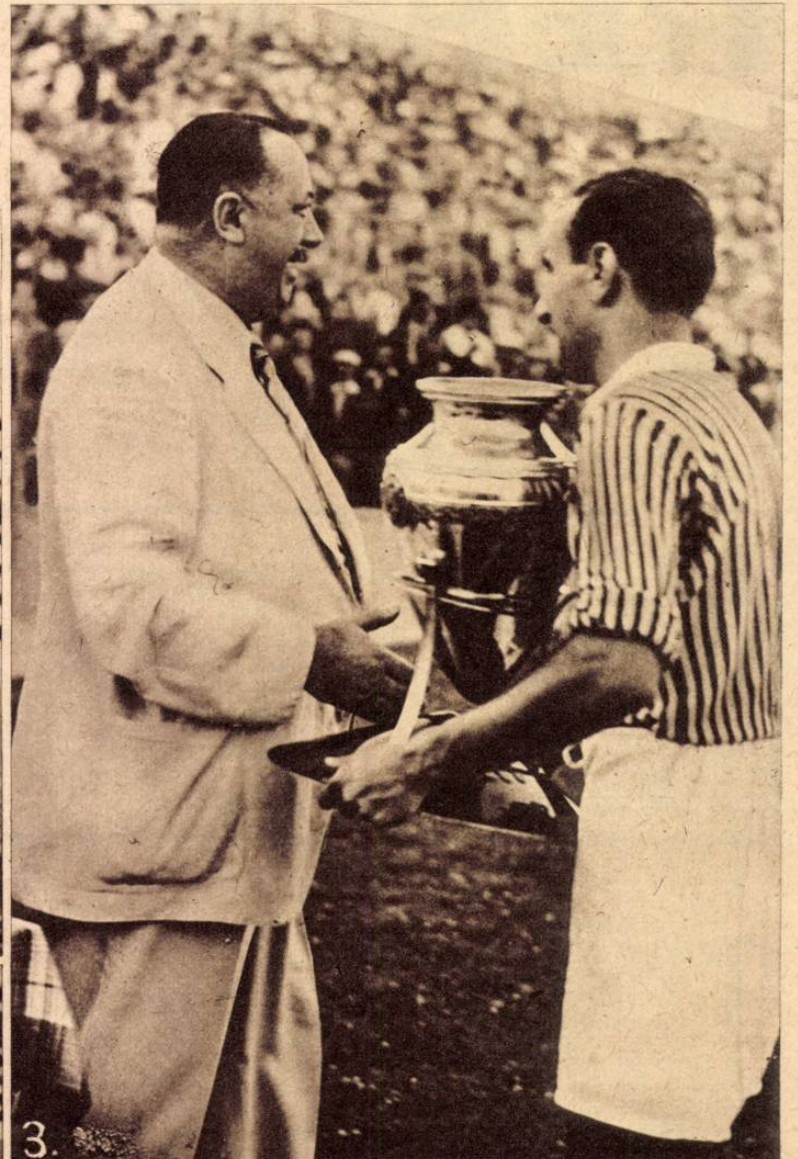
Puneți-vă rochia și pentru ca să vă pieptănați, îmbrăcați o bluză albă, cum făceau mamele noastre, prin 1910, când aveau de aranjat cantitatea imensă de păr a coafurei de pe atunci.

Puneți puțină brillantină în păr, aceasta îi va da un luciu atrăgător. După ce v'ați pieptănat, puteți pleca fără nici o grijă: nimeni nu va observa c'ați lucrat ziua întreagă și că un moment v'ați simțit obosită.

CLAUDE

FINALA CUPEI ROMÂNIEI RAPID-SP. STUDENȚESC 2-0

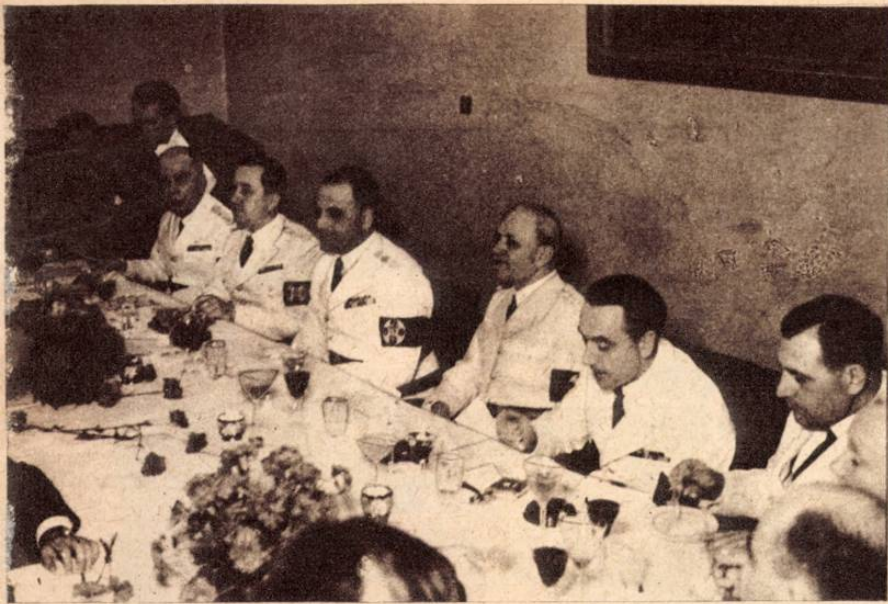

1. O fază din match.
2. Echipa victorioasă după match.
3. D. general Gabriel Marinescu președintele F.R.F.A. înmânează cupa echipei învingătoare.

Matchul de hand-ball Germania-România

- a) Echipele înainte de match.
- b) O fază din match.

Banchetul oferit de Personalul de conducere al P. T. T. în onoarea D-lui Ministru Ghelmegeanu în saloanele Asociației Cercului Marilor Financieri ai Industriei.

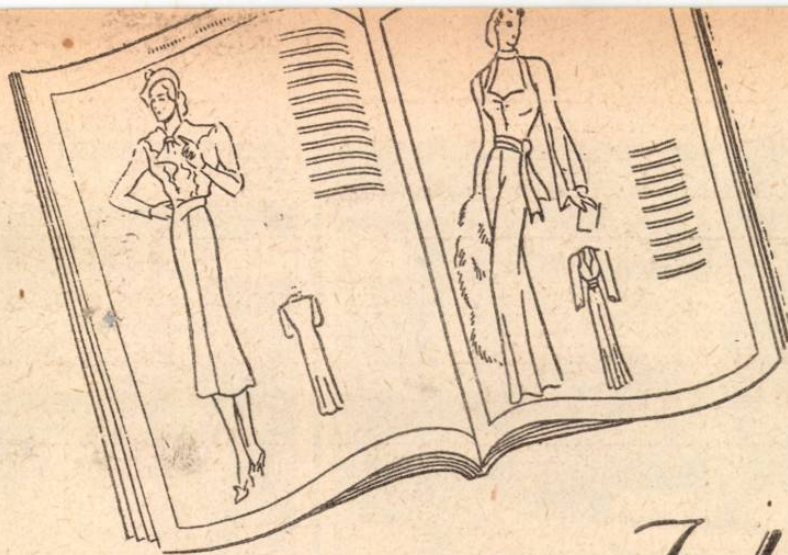
ZIUA APELOR IN TABĂRA DE LA LIPOVA

Ziua apelor s'a serbat la Lipova — pe malul Mureșului — cu un fast deosebit și în prezența d-lui General Georgescu Gabion, comandantul Diviziei 19 Infanterie, a tuturor ofițerilor comandanți din unitățile aflate în subordinea diviziei, a d-lui Gh. Roșu, primarul Lipovei, Gh. Novac, secretar general și a unui numeros public, ostași, străjeri și premilitari. Cu acest prilej aproape cinci mii de spectatori au urmărit, cu emoție, concursurile militare organizate de d. Căpitan Teodorescu Const., comandantul detașamentului de pionieri. Fotografia noastră înfățișează: o vedere în Tabăra Tisa.

Absolvenții școlii de ucenici de pe lângă fabrica de postav „Buhuși” — au vizitat atelierelor noastre, sub conducerea d-lui profesor D. Țipa.

Intr'un JURNAL de MODE

Veți găsi modelul de rochie sau mantou, care să puie în valoare linia corpului Dvs. Farmecul și personalitatea Dvs. însă, le subliniază discret numai Apa de Colonia și Parfumul NOBLESSE-LEGRAIN.

APA DE COLONIA — PARFUMUL

NOBLESSE

Legrain

SEZONUL VOIAJULUI

lipsească din trusa dv. de voiaj.

Plecând la băi sau în excursie nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**.

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, rău de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu

Eruptiile pielii

Pomada Cadum potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii și asigură nopți de somn liniștit persoanelor cari suferă de ani de zile de afecțiuni cutanate. Multe suferințe sunt evitate dacă se întrebuintează la timp Pomada Cadum contra erizemei, coșurilor, pecinginei, erupțiilor, coșfrit, blândeț, coșilor de pe buze.

Ingrijiți-vă picioarele

Toți cei cari umblă mul în exercitarea profesiei lor pot scăpa prin

Vasenol

Pudra de picioare

de chinuitoarea și supărătoarea transpirație a picioarelor

Vasenol pudra de picioare usucă bine sudoarea, evită arsurile picioarelor

ține pielea elastică, ușurând astfel mersul.

Efect desodorant!

Cutia de presărat Lei 38.—
Punga de rezervă Lei 24.—

Puteți Opri

căderea părului Dv. prin PETROLE HAHN, loțiunea igienică suverană contra căderii părului, mătrefei și mănăcirii capului.

PETROLE HAHN, curăță și dă un aspect lucios părului fără a-l face gras, fixează coafura și îi păstrează suplețea naturală.

De vânzare pretutindeni
Refuzați contrafacerea și cereți numai flacoane în ambalaj original
PRODUS FRANCEZ

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irak, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la ad-ția revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. poștal: 4083
Prețul abonamentelor: În țară: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

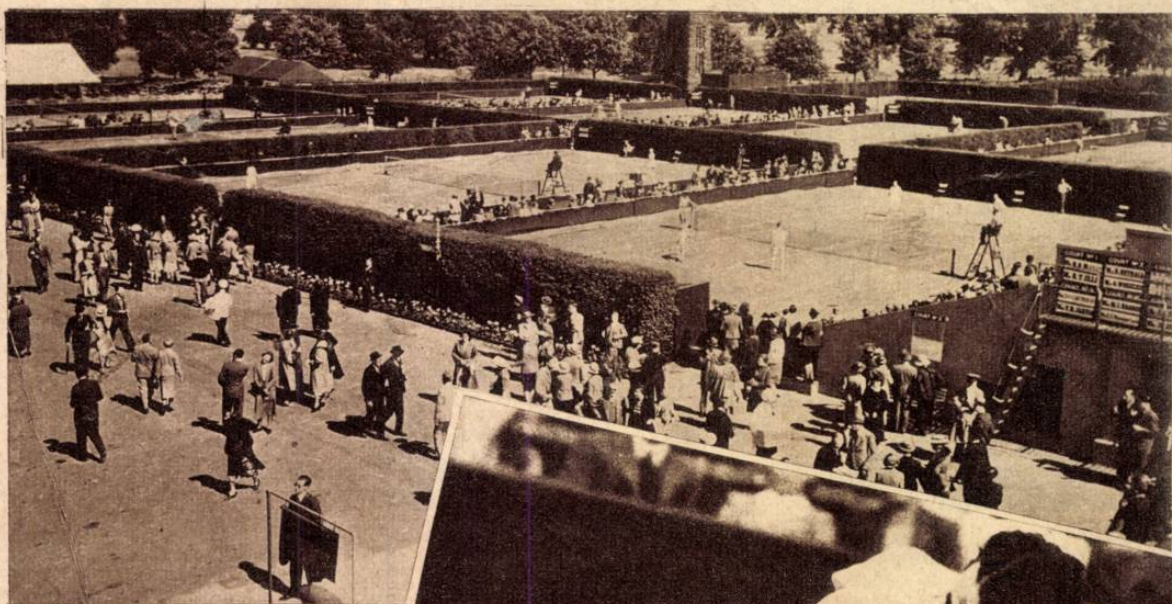
CAMPIONATELE DE TENIS DELA WIMBLEDON

D. General Bengliu Ioan, comandantul corpului de jandarmi, inspiratorul legii jandarmeriei.

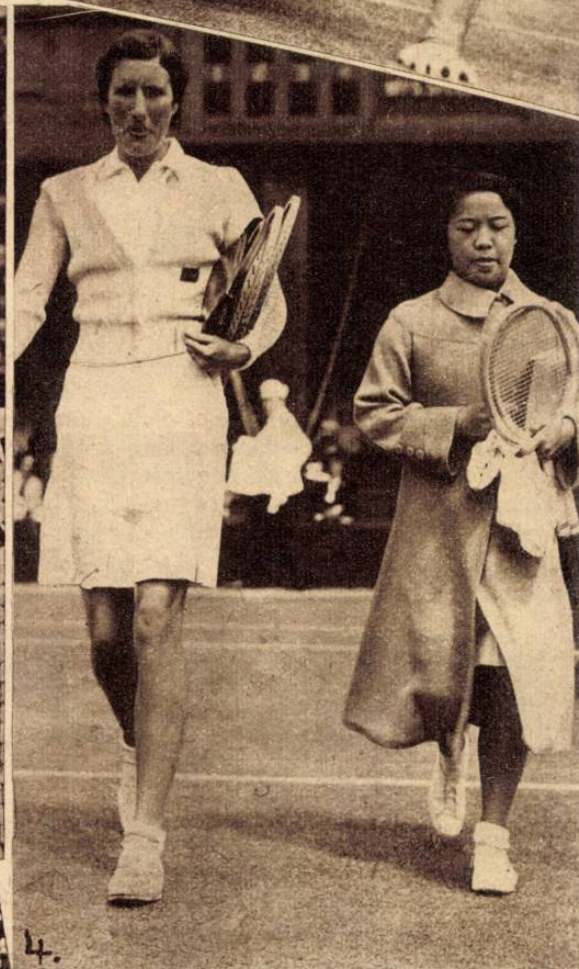
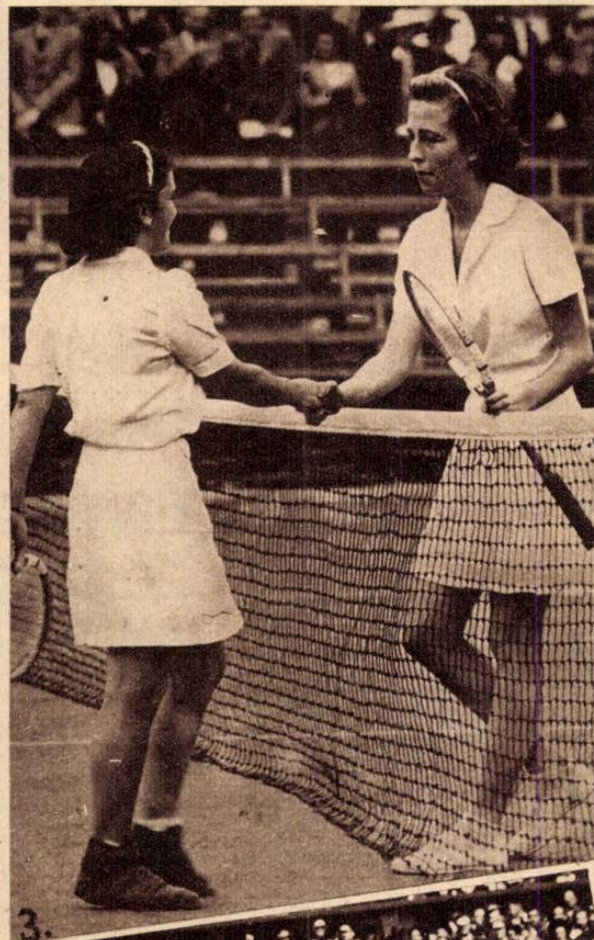
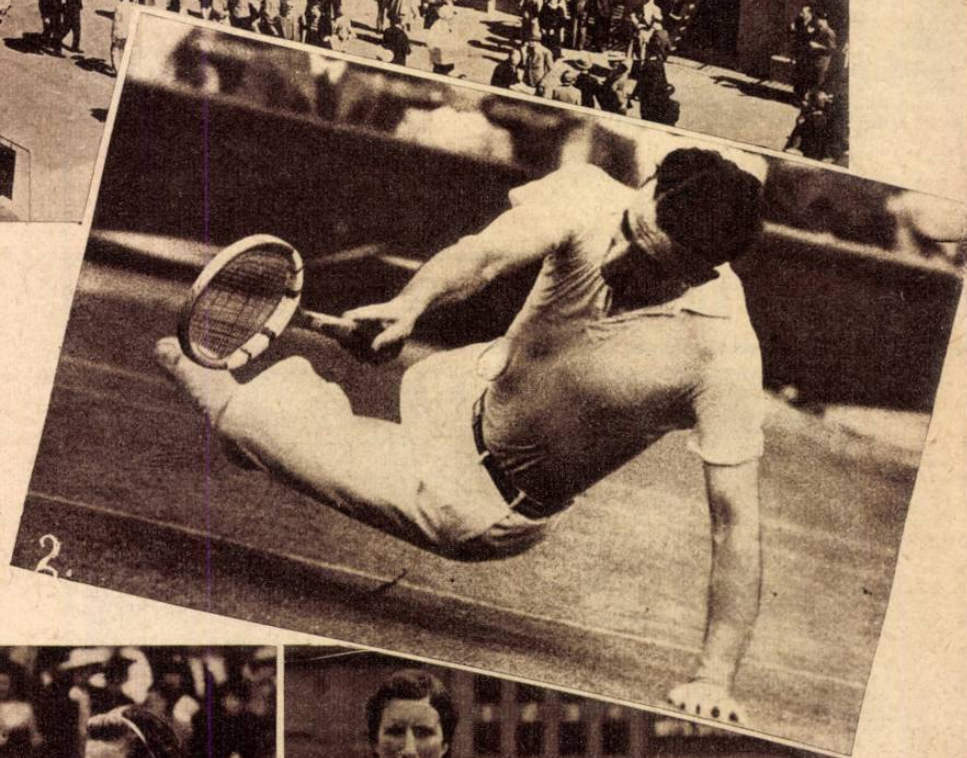

Intr'un cerc intim s'a sărbătorit, săptămâna trecută, căsătoria d-lui Yvan Cahen, ziarist francez, cu d-ra Marie Margueritte Havelowa. In fotografiile noastre, dela stânga la dreapta: dl. și d-na Yvan Cahen, dl. Ion Dragu, directorul presei din Ministerul de Externe. Dl. Leon Hermann, corespondentul lui „Paris-Soir”, d-na și d-l Maurice Nègre, corespondentul agenției „Havas”, d-na Leon Hermann, d-na Ebner, d-l Maurice Lovel, corespondentul agenției „Reuter”, d-l L. Biceai redactorul revistei noastre, d-ra I. Mavrocordat, din direcția presei, d-l Liviu Nasta, corespondentul ziarului „Politika”, d-ra M. Urianu, secretară Direcției Presei.

1. La Londra a avut loc, săptămâna trecută marea întrecere de tenis dela Wimbledon. Iată în fotografia noastră o vedere generală a terenurilor de tenis, în timpul matchului.

2. O minunată poză a lui Macphall (Anglia), care în cădere, prinde o minge.

3. In ziua treia a campionatului, a avut loc matchul între Mrs. R. T. Ellis (născută Senorita Lizana, Chile) și americana Miss G. Wheeler, care a învins. Iată pe Mrs. Ellis-Lizana (stânga) felicitându-și partenera, pe Miss G. Wheeler.

4. Intrarea pe teren a d-nei H. Sperling (Danemarca) și a micuței Miss G. C. Hoahing.

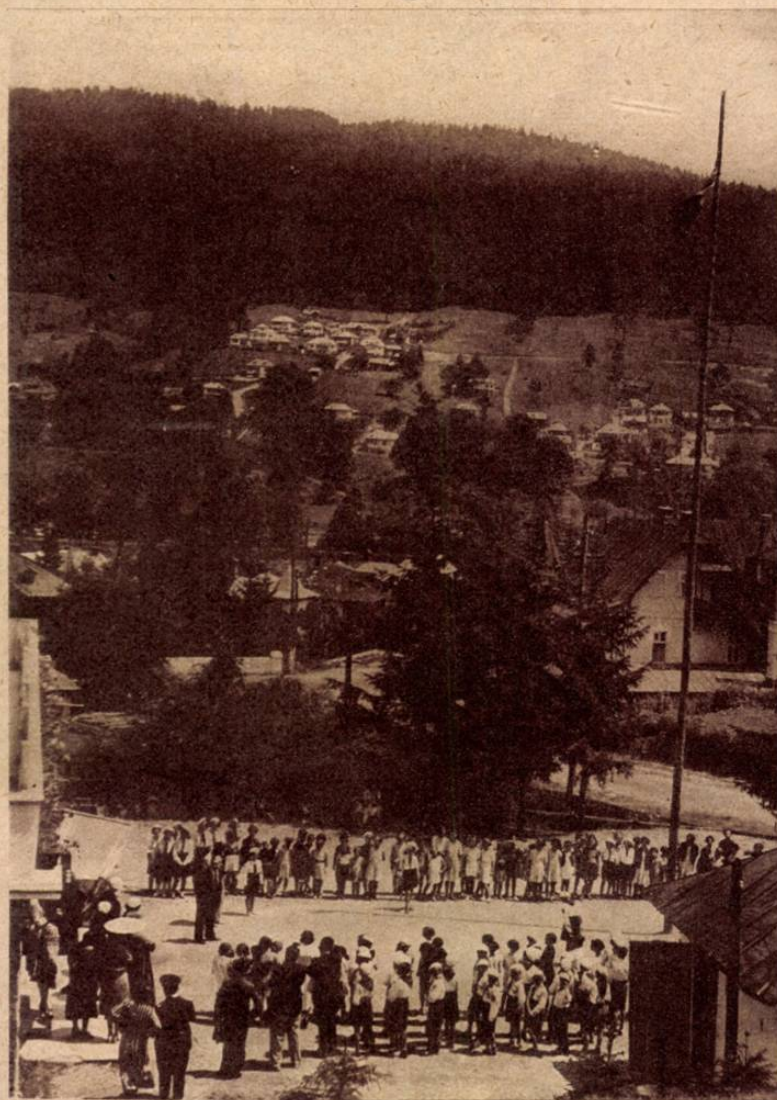
5. Speranța Angliei la campionatele dela Wimbledon H. W. Austin, a fost învins de americanul E. T. Cooke, Statele Unite. Iată-l pe H. W. Austin felicitându-și partenerul învingător (stânga)

IN FÂNUL PROASPĂT
COSIT...

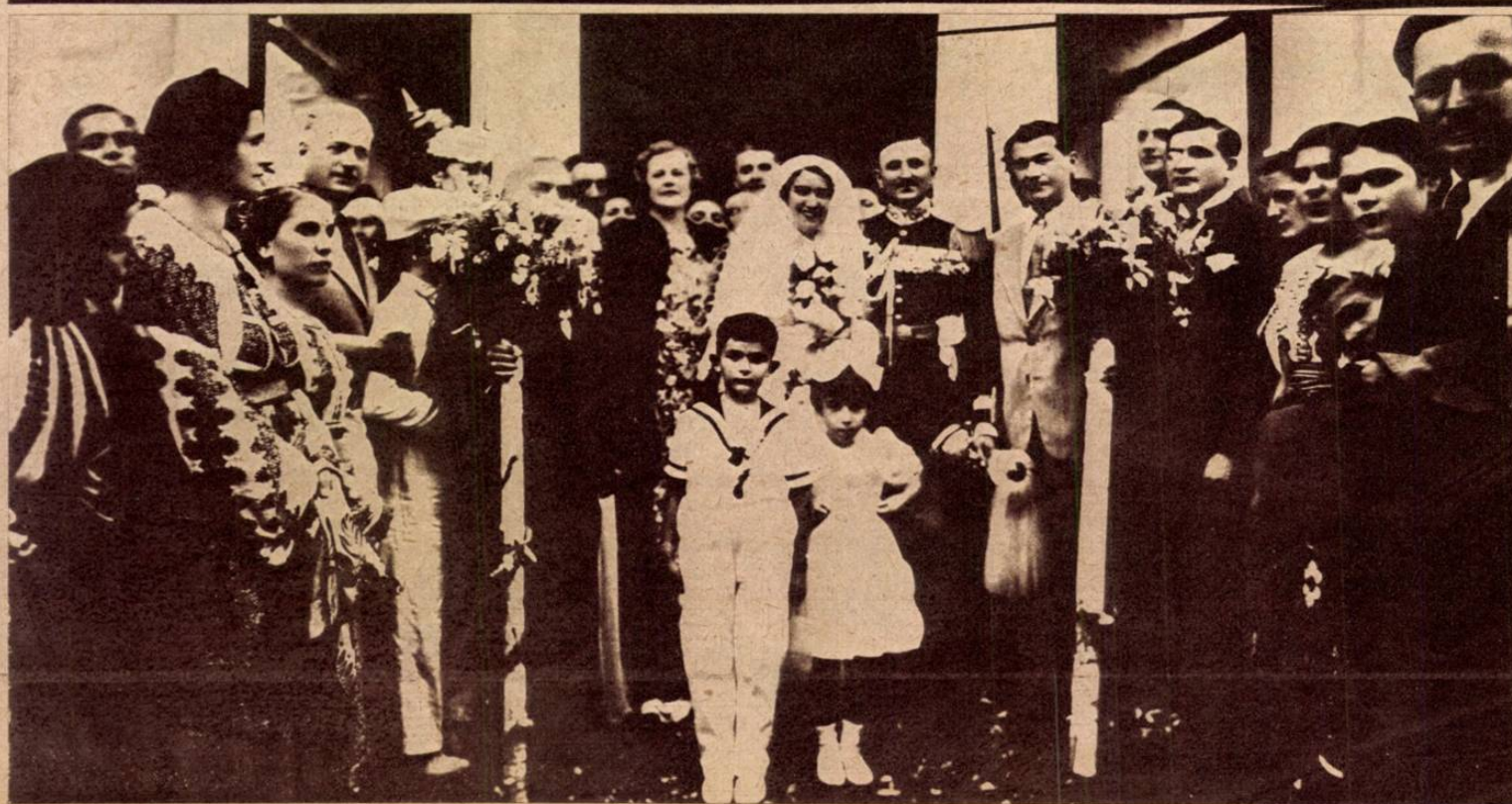
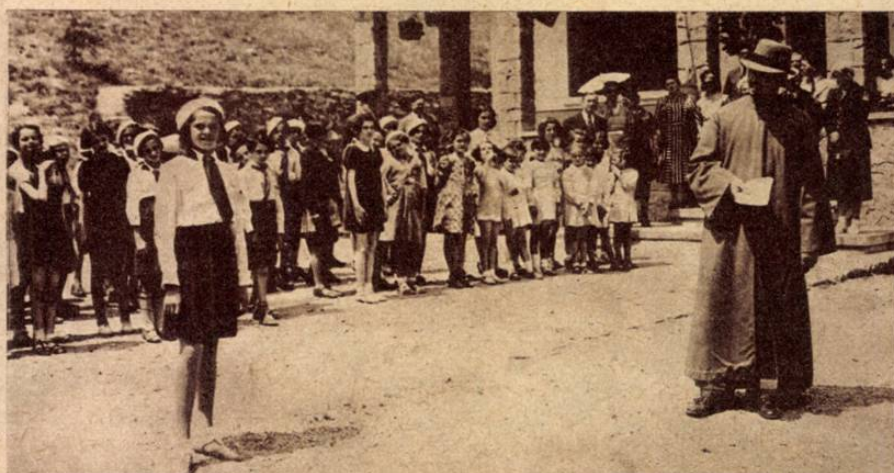

COLONIA ȘCOLARĂ „LUMINA” DIN POIANA ȚAPULUI

În preajma pădurii de brazi care se întinde la poalele Bucegilor, se ridică în alb impresionant căminul coloniei școlare „Lumina” din Poiana Țapului. Sute de copii plăpânzi din Capitală sunt aduși în fiecare an în acest colț de minunăție frumoasă, ca să-și întărească trupușoarele slăbite de lipsurile de acasă. Pusă sub supravegherea „Străzii Țării”, colonia oferă o priveliște impresionantă. Educația străjerească se dă sub conducerea a trei comandante întotdeauna la înălțimea datoriei. La ridicarea pavilionului național au asistat și anul acesta reprezentanții autorităților civile și străjerești, în frunte cu d-l Aurel Tatușescu, primar, prof. Ioan Movileanu, delegatul Legiunii străjerești, preotul Pinteș, parohul comunei Poiana Țapului, etc., etc. Au participat și conducătorii asociației „Lumina”.

Publicăm în această pagină câteva aspecte ale coloniei școlare „Lumina” din Poiana Țapului.

În comuna Comani Jud. Olt, a avut loc, cununia religioasă a D-rei Sanda V. Leontopol cu D-l Maior Petru Petrovici din garda palatului. Nași au fost D-na Contesă Beckendorf împreună cu D-l Inginer Gică Urdăreanu.

Cununia a avut loc în vila părinților miresei, D-l Vasile și D-na Ruxandra V. Leontopol.

În asistență remarcăm pe D-nii: General de Corp de Armată Ilasievici, amiral Gheorghiu, D-na și D-l Dudu Vlahide, D-na și D-l Arion, D-na și D-l Ing. Kurtz, D-na și D-l Aurel Oroveanu, D-na și D-l Maior Crințea, Colonel Broșteanu prefectul Jud. Olt, D-l Vlad Cocea, Maior Busuiocanu, D-rele Mioara și Alice V. Leontopol, frații Jean, Fony și Alex. Leontopol.

A fost o nuntă măreață, s'a petrecut până în zori, iar tarafurile de lăutari, jazz-ul și muzica militară a fost la înălțimea situației.